

Omslag buitenkant

Uit de geschriften van
Don Guido Bortoluzzi

DE SCHEPPING

(Het Boek Genesis, 1-4)

**"Ik zocht de waarheid,
en de 'Waarheid' kwam mij tegemoet"**

**De nieuwe Mozes
brengt ophelderingen betreffende
de oorsprong van de mens,
de aarde en het heelal**

Onder redactie van Renza Giacobbi

BELLUNO

2004

Opgedragen aan Maria Tenhemelopgenomen
de natuurlijke Moeder van Jezus
en Moeder naar de Geest van alle verlostten,
zonder zonde of erfelijk gebrek van de erfzonde ontvangen
Zij die is de Koningin van Hemel en Aarde
en die door haar Zoon tot Middelaars van alle Genaden werd gemaakt,
altijd strijdend tegen de 'duivel', maar Zegevierend over hem.

De oorspronkelijke Italiaanse uitgave werd gedrukt in eigen beheer
Alle rechten voorbehouden

Renza Giacobbi
Via 1 Novembre, 1
32100 Belluno BL

fax 0437-292975
GSM 348- 9598086
e-mail: giacobbi. Renza @ virgilio.it
internet [http: \ genesibiblica 2003 areadomini. Com](http://genesibiblica2003.areadomini.com)

Bankrekening : BancoPosta n° 47702618
Reden van de storting: "pro Manoscritto"

De Nederlandse vertaling werd verzorgd en uitgegeven door
Mr Omer Dhooghe Schrijnwerkersstraat 3
B - 9240 ZELE (België)
Alle rechten voorbehouden

Pag. 5 Titelpagina:

Uit de geschriften van
Don Guido Bortoluzzi

DE SCHEPPING

(Het Boek Genesis, 1-4)

**"Ik zocht de waarheid,
en de 'Waarheid' kwam mij tegemoet"**

**De nieuwe Mozes
brengt ophelderingen betreffende
de oorsprong van de mens,
de aarde en het heelal**

Onder redactie van Renza Giacobbi

VERKLARING

Na de afschaffing van de canons 1399 en 2318 van het wetboek voor het Kerkelijk Recht door Paus Paulus VI, in AAS 58 (1966) 1186, kunnen geschriften betreffende nieuwe verschijningen, openbaringen, wonderen enz. worden verspreid en gelezen door de gelovigen, ook zonder de uitdrukkelijke kerkelijke goedkeuring tot het drukken, maar steeds in overeenstemming met de christelijke moraal in 't algemeen.

Inleiding

door een priester van de Katholieke Kerk

De openbaring over de zeer verre oorsprong van het heelal en over die vaderlijke en moederlijke oorsprong van de mens, verleend aan het door beproevingen getekende leven van don Guido Bortoluzzi, en opgetekend in dit boek, is een bemoedigend voorbeeld van de nabijheid van de 'Levende God' bij Zijn schepsel, bij de mens van onze tijd, die bijzondere behoefte heeft aan duidelijkheid en hulp, na in de steek gelaten te zijn door een wetenschap vol tegenspraak en door een zwak en verdeeld geloof.

Veel bladzijden van de Heilige Schrift alsook de onnauwkeurigheden in de interpretatie van die bladzijden zijn duister gebleven. Daarom is de Heer aan het hevige pastorale verlangen tegemoetgekomen van een oprecht en nederig priester van onze tijd, die de boodschap van het Goddelijk Woord grondig wilde begrijpen.

De ware theologen zijn de mystiekers en de heiligen, omdat zij in verbinding staan met de 'Levende God' en in gemeenschap treden met het bovennatuurlijke, en hun vertrouwen niet zozeer stellen in zichzelf maar in God.

Wie de gave en de vrijheid van geest heeft zich open te stellen voor deze nieuwe goddelijke gunst, zal tenslotte de tragedie begrijpen die heeft plaatsgehad aan het begin van de mensheid, een tragedie die ons vanaf het begin heeft verwijderd zowel van het beeld als van de gelijkenis met God. En dit alles, zoals de Schrift steeds heeft geleerd, door vrije keuze, door het wantrouwen en de opstand van de vader van alle mensen tegenover God.

De lezer zal zodoende beter de noodzaak begrijpen dat de gehele mensheid tot in de wortels zal moeten genezen doormiddel van het zuivere Bloed dat vergoten is door de Nieuwe Adam, Christus, voor de mensen van elk ras en van elk geloof, zowel op fysiek-emotioneel-intellectueel als op geestelijk vlak.

Weinigen weten dat de zaligspreking van de Engelen in Bethlehem bij de geboorte van Jezus de 'goede gelijkenis met de Allerhoogste bij de mensen' is geweest, opdat ze door dat Kind, opnieuw 'volmaakt' zouden worden, zoals de mensheid bij het begin werd geschapen. Dan alleen zal God werkelijk kunnen verheerlijkt worden en zal de Aarde de ware vrede vinden.

Wat ben ik blij dat de Heer, Heerser van Hemel en Aarde, temidden van de bergen van ons geboorteland een nederige priester heeft uitgekozen, in een duistere hoek van die grote planeet, om zoveel licht en zoveel vreugde te brengen aan de gehele wereld!

Pater Serafino Dal Pont
Missionaris van de Consolata

Londen, 12 september 2002

Op het weer herstelde feest van de 'Naam van Maria',
Maagd en 'Moeder van alle verlost'.

INHOUDSTAFEL

Inleiding.....
Enkele inleidende wetenschappelijke beschouwingen.....
Overweging.....

DEEL I

WIE WAS DON GUIDO BORTOLUZZI

Mijn herinnering aan don Guido.....

Het leven van don Guido Bortoluzzi.....

Een moeilijke jeugd.....

Een vroegtijdige roeping wordt een belofte.....

Het visioen van de verschijning van de Heilige Maagd aan de herdertjes van Fatima,
op 13 oktober 1917, ontvangen door don Guido op tienjarige leeftijd.....

1922: eerste voorspelling door de Heilige Johannes Calabria,
over het plan van God met don Guido.....

1928: tweede voorspelling door Pater Mattheus Crawley.....

1932: derde voorspelling door Mgr. Gaetano Masi.....

Don Guido, priester.....

Vierde voorspelling door Theresia Neumann.....

Don Guido, pastoor in Casso (Belluno).....

1945: visioen van de ramp met de Vajont, die in 1963 plaatsvond....

De Heilige Mis samen met de Heilige Pater Pio van Pietrelcina.....

De plaatsen waar de openbaringen plaatsvonden.....

De ontmoeting met de Patriarch van Venetië, Albino Luciani,
de latere Paus Johannes Paulus I.....

De jaren van de ouderdom.....

De openbaringen zullen niet verloren gaan na zijn dood.....

De ziekte en de dood.....

Enkele biografische data.....

Kaart van de provincie Belluno

DEEL II

OVER DE GESCHRIFTEN VAN DON GUIDO BORTOLUZZI

Kort voorwoord.....

HET BOEK GENESIS

Inleiding.....

**IK ZOCHT DE WAARHEID OM DE WETENSCHAP OVEREEN TE DOEN KOMEN
MET DE H. SCHRIFT EN 'DE WAARHEID' KWAM MIJ TEGEMOET.....**

Een langdurig gewetensonderzoek.....

Overpeinzingen bij een nachtwake.....

De Engel gaat vooraf aan de komst van de twee Hemelse Boodschappers.....
De twee Moeders van de 'Kinderen van God'.....
Godsverschijning.....
Kleine plattegrond van de pastorie van Chies d'Alpago, licht gedraaid in de zin van tegen de wijzers van de klok in, met betrekking tot de voornaamste punten.....
Kaart van het voorgebergte en van de vlakte.....

Ie DEEL VAN HET VISIOEN: DE EERSTE PIONIER, 'HET MODEL'.....

De eerste pionier.....
Naar het middaglicht geopend raam: het leefgebied van de eerste Man.....
Het mODEL.....
Ik ben de Verrijzenis.....
De eerste Man 'is nog onschuldig'.....
Zijn lengte.....
Hij daalt af langs de rotswand.....
Een rudimentaire waterleiding.....
De soort die onmiddellijk voorafgaat aan de Mens.....
De boom van het Leven en de wilde boom.....
Deze dierlijke familie is de 'unieke genealogische boom' van haar soort op aarde.....
'De eerste familie van de voorlopers die het dichtst bij de mens staat'.....
'Ik ben geen contrafiguur'.....
'Het is een openbaring zoals aan Mozes'.....
'Ik ben: Ik leer u het boek dat ge in de handen houdt te lezen en te verklaren'.....
Deze openbaring vervangt niet het Mozaïsche boek Genesis, maar vult het aan en verduidelijkt het.....
Ze zijn blind.....
De meting van de gestalte van de voorlopers.....
Meting van de voorlopers.....
Het voorloper wijfje, verward met de Vrouw, staat op het punt het Meisje te baren, de eerste Vrouw, de toekomstige echtgenote van Adam.....

IIe DEEL VAN HET VISIOEN: DE ALFA EN DE SCHEPPING.....

De Alfa: 'Ego Sum'.....
'Alfa' en 'Omega': twee begrippen die dienen onderscheiden te worden.....
Eerste 'dag'. Monogenese van de ruimte: 'In het begin schiep God'.....
Tweede 'dag'. Het ontstaan van het Heelal'.....
Heel de schepping 'met het oog op de mens'.....
Derde 'dag'. Het ontstaan van het Zonnestelsel van de Aarde.....
Vierde 'dag'. De eerste ontploffing van de aarde en de vorming van de maan.....
Vijfde 'dag'. Het verschijnen van het plantaardige en het dierlijke leven, en de tweede ontploffing van de aarde.....
De astronomische effecten van die twee uitbarstingen.....
De geografische effecten van de twee uitbarstingen.....
Toekomstvoorspellingen.....

De leeftijd van de aarde.....
De vernieuwde aarde.....
Zesde 'dag'. De schepping van de Man en de Vrouw.....

IIIe DEEL VAN HET VISIOEN: DE GEBOORTE VAN DE VROUW, 'DE OMEGA'.

De ontvangenis en de draagtijd van de eerste Vrouw: de Omega.....
Het beest 'BRUG'.....
Het 'BRUGGENHOOFD' zou niet een 'BRUG' hebben moeten worden tussen de twee
soorten, namelijk tussen de soort van de Kinderen van God en die van de voorlopers.....
Ook don Guido is als een bastaard van onder die 'brug' voortgekomen.....
De oude voorloper moeder doet dienst als vroedvrouw.....
De bevalling.....
De geboorte van de eerste Vrouw, de Omega.....
Don Guido komt tot het afsluiten van zijn onderzoekingen: de Man heeft de pasgeboren
Vrouw gevonden, die zijn echtgenote zal worden.....
De barend 'is het wijfje van de erfzonde'.....
Het landschap gezien vanuit de eerste woning.....
De onmiddellijke voorlopers van de Mens.....
Als voor een foto.....
De pasgeborene is been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees.....
Eva: de sleutel van het mysterie.....
Eva is de moeder van alle twee.....
De Stamvader zuigt de melk van een kangoeroe.....
De jonge Vader neemt de pasgeborene uit de handen van Eva.....
Eva, het voormenselijke wijfje, zal de demon zijn voor de man.....
De schepping van een of andere nieuwe diersoort.....
De schepping van de menselijke soort.....
De eerste woning.....
De 'duivel' van de begeerte en van de zinnelijkheid.....
De bouwwerken van de eerste Mens.....
Kaart van de bouwwerken.....
Reconstructie van dezelfde omgeving.....
'De Stamvader van de mensheid'.....
De Jongen maakt zijn wonden schoon.....
De omgekeerde Omega.....
De wieg van de mensheid: het wanneer en het waar.....
Het probleem van de 'rib'.....
De oorzaak van de verleiding.....
Eva, de vrouw met de korte benen.....
Eva op de ladder.....
Eva wordt weer toegelaten in de woning.....
Eva werd 'VISHAAK' voor de jonge Man.....
Beloften van de Heer aan don Guido.....
Eerste reacties op het verhaal.....

HET TEKEN VAN KAÏN.....

Vooronderstelling.....
De eerste innerlijke inspraak.....

‘Het woord’

DE ERFZONDE.....

De profetische dromen.....

Vooronderstelling.....

Tonelen uit het dagelijks leven.....

Het wijfje ‘sui generis’ van de voormenselijke soort.....

Tonelen uit het dagelijks leven.....

Het Meisje is ‘onbevlekt ontvangen’.....

De vlakke aan de voet van het voorgebergte.....

Het Meisje is onschuldig wat betreft de erfzonde.....

Dat wijfje ‘BRUG’.....

De ‘erfzonde’.....

De verbastering van de volmaakt geschapen menselijke soort.....

DE LAATSTE MAALTIJD VAN ABEL.....

Alleen Abel en Set, en niet Kaïn, werden voortgebracht ‘naar het beeld en de gelijkenis van God’.....

De eerste familie verenigd tijdens de laatste maaltijd van Abel.....

De laatste maaltijd van Abel.....

De Vrouw.....

Het voorwendsel dat de moord van Abel veroorzaakte.....

De ‘Heer-patroon’, de Dominus-Terrae’, de Heer van de Aarde’: Adham.....

Vooronderstelling.....

De dood van Abel.....

De voorlopers waren zachtmoedig, gehoorzaam en trouw aan de Man en aan de Vrouw.....

De seksuele afwijkingen vinden hun oorsprong en oorzaak in de genetische ontanding.....

De erfenis van Kaïn.....

DE AVOND VAN DE NOODLOTTIGE DAG VAN DE DOOD VAN ABEL.....

Vooronderstelling.....

God de Heer staat aan mijn rechterzijde.....

De dader van de eerste moord.....

De eerste familie is in de rouw.....

Adam was een reus.....

De Mens tegen God.....

De Vrouw ‘IS ONSCHULDIG’.....

De Mens tegen God.....

Pas met de geboorte van Enos begon men met het aanroepen van de Naam van de Heer.....

Lichaamslengte van Adam en Eva in vergelijking.....

Verhoudingen en kenmerken in vergelijking met de huidige mens.....

‘HET ZIJN MENSEN’ ofwel nu ‘WIJ ZIJN ALLEN DIEREN’.....

Vooronderstelling....

De effecten van de verdorvenheid van de soort: de eerste exemplaren van de verbastering.....

Wij zijn allen dieren.....

HET LAATSTE GESPREK.....

O Heilige Vader, allen bent U tegemoetgekomen, opdat zij die U gezocht hebben, U kunnen vinden’.....

De sprong in de natuur.....

Samenvattend schema.....

Aanhangsel..... Het derde hoofdstuk van Genesis dient herlezen te worden in het licht van de nieuwe kennis.....

De Verlossing.....

‘God straft niet: God bevordert of bevordert niet’.....

Hoe een meerdere of mindere graad van zuiverheid te berekenen.....

Voordelen die voortvloeien uit deze openbaring.....

Enkele inleidende wetenschappelijke beschouwingen

door een man van de wetenschap

Ik heb don Guido persoonlijk gekend en mij is de indruk bijgebleven van zijn sereniteit, namelijk de innerlijke vrede en de innerlijke rust van iemand die zich door God bemind weet en niet door Hem alleen.

Ik heb lang met hem gesproken over zijn ervaring en hij heeft mijn vragen beantwoord, en daarbij bewaarde hij steeds zijn glimlach en zijn innerlijke rust. Er was geen geest van kritiek of van veroordeling in hem tegenover hen die hem niet geloofden, en evenmin trots, hoogmoed of een gevoel van superioriteit over de ervaringen die hij had gekregen. Hij was sereen als een kind in de armen van zijn moeder...

Zo geloof ik dat don Guido zich voelde... in de armen van zijn Moeder... ja, want God is werkelijk Vader en Moeder, en don Guido voelde zich in alles en voor alles Zijn zoon.

Ik zal don Guido niet vergeten. Hoe zou ik dat kunnen!

Ik heb gedurende meer dan tien jaar nagedacht over de visioenen die hij mij heeft gezegd te hebben ontvangen van God de Vader, en het komt mij voor of ik nog het licht zie dat in zijn ogen sprankelde, toen hij mij erover vertelde. Het was een innerlijk overlopende vreugde die hij niet kon inhouden, maar die ook een beetje heimwee liet vermoeden.

Toen hij mij erover sprak waren er al ongeveer 15 jaar verstreken sinds de laatste visioenen, en ik begrijp intuïtief dat hij er veel voor over zou hebben gehad om te kunnen terugkeren tot die gesprekken met de Almachtige. Van de andere kant geloof ik dat elke 'ziener' dat verlangt: wanneer men een echte ervaring heeft van God, kan men niet anders dan er heimwee naar voelen.

Gedurende deze jaren van studie en van beschouwing over de tekst van don Guido, die anders misschien nog wie weet hoelang verborgen zou zijn gebleven zonder de onvermoeibare doelbewustheid van mevrouw Renza Giacobbi, heb ik ontelbare malen zijn inhoud vergeleken met het Woord van God, dat ons is geopenbaard door de Heilige Schrift, maar ook met wetenschappelijke teksten, eigen aan dat onderwerp, en ik heb nooit een onoverkomelijke wanklank daarin gevonden.

Er zijn zeker verschillen van mening, maar men moet onderscheid weten te maken tussen de theorieën, de veronderstellingen, de hypothesen van de mensen, hetzij van wetenschappelijke of van theologische aard, en de onweerlegbare zekerheden, hetzij op het gebied van de wetenschap (ik verwijs naar de onveranderlijke Wetten van de Natuur) hetzij op het gebied van de godsdienst (ik beroep mij op de Waarheden van het Geloof).

We weten dat het menselijk kennen, hetzij van de wetenschapper hetzij van de gelovige, zich steeds verder ontwikkelt (vergelijk met Luc. 2, 52) en het is daarom normaal dat er zodoende uiteenlopende meningen ontstaan. Het lijkt mij dat de ervaring van don Guido in dit kader dient geplaatst te worden, wel te verstaan : zonder namelijk ooit in tegenspraak te komen met datgene wat als absolute Waarheid geldt, zowel religieus als wetenschappelijk.

We weten echter goed dat, wanneer we een onderwerp aanraken dat nog vrij is en dus nog het voorwerp van de vrije mening van de mensen, op wetenschappelijk of kerkelijk gebied, er gemakkelijk tegenstellingen ontstaan, die juist onze menselijke zwakheid en begrensdheid blootleggen: de vooroordelen, het menselijk opzicht, de trots, het verlangen om de eigen

persoonlijke overtuiging tot het uiterste te redden, het vastgeroest zijn aan onze manier van denken, de aanmatiging van het te weten, enz.

De aanmatiging het te weten is nooit aanvaardbaar: ze kan worden aanvaard en verontschuldigd in kinderen, maar niet in hen die een gezagvolle waardigheid bekleden en evenmin in de zogenaamde 'geschoolde en ontwikkelde mensen'. Naarmate een mens hoger stijgt op de sociale ladder, des te meer zou in hem de wijsheid moeten toenemen en bijgevolg de overtuiging van zijn onwetendheid. Seneca leert ons dat *juist in diegene een zekere graad van wijsheid aanwezig is die weet dat hij onwetend is*.

De wijsheid is nederig, zachtmoedig, zuiver, edelmoedig, het is een houding van openstaan voor de anderen (vergelijk met 1 Kor. 13, 4-7). De wetenschap kan men meedelen aan anderen, maar de wijsheid niet.

De 'Vleesgeworden Wijsheid', Jezus Christus, werd omschreven als 'zachtmoedig en nederig van hart' (Mt. 11, 29), maar het lijkt er bijna op alsof sommige mensen wel eens denken het zonder dit te kunnen doen.

De geleerdheid en de wijsheid kunnen vermeerderd worden door de technische kennis, maar berusten niet daarin.

Vandaag is de wereld helaas verarmd door veel valse geleerden, die juist hun begrensdheid ten toon spreiden in hun overtuiging van het te weten.

Hun naïviteit is zo groot, dat ze er groot op gaan aan anderen het geheel van hun eigen overtuiging te mogen opdringen en dan nog aanspraak maken op erkenning en eerbied.

Deze aanmatiging van het te weten is een uiterst menselijke en concrete werkelijkheid en geen voorrecht dat uitsluitend geldt voor minder ontwikkelde en eenvoudige mensen. Integendeel, Jezus zegt zelf: *'Ik dank U, Vader van hemel en aarde, omdat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen, en aan kleinen hebt geopenbaard. Ja, Vader, zó heeft het U behaagd'* (Luc. 10, 21).

Over dit onderwerp herinner ik mij dat, toen ik voor de eerste keer deze tekst van don Guido heb gelezen, het onmiddellijk in mij opkwam dat een dergelijke boodschap in tegenspraak zou zijn met alles wat de wetenschappelijke wereld beweert en ik heb om een gesprek gevraagd met een antropoloog, directeur van een vakgroep voor biologie. Ik nam telefonisch contact met hem op en in enkele woorden bracht ik hem op de hoogte van mijn probleem. Zonder mij zelfs te laten uitspreken antwoordde hij mij op ongemanierde wijze: *'Ongelukkigerwijs geloof ik niet in God, maar alleen in datgene wat wetenschappelijk bewijsbaar is volgens de methode van Galileo. Ik heb geen tijd voor deze fantasieën van priesters!*

Ik was geschokt van zo duidelijk te ervaren hoe ook aanmatigende personen belangrijke posten kunnen bekleden zoals deze met wetenschappelijk gezag.

Zijn weinige woorden leken mij werkelijk onaanvaardbaar.

- Hoe kan een 'man van de wetenschap' strikt de methode van Galileo willen volgen voor een probleem dat op de uiterste grenzen ligt tussen Geloof en wetenschap?

- Hoe kan een antropoloog beweren de evolutieleer te aanvaarden, d.w.z. als werkelijkheid aan te nemen van wat miljoenen jaren geleden is gebeurd, als hij alleen datgene aanvaardt wat hij proefondervindelijk kan herhalen 'in een laboratorium' zoals de methode van Galileo voorschrijft?

- Hoe kan een onderzoeker (alvorens het te hebben onderzocht) a priori een eventuele nieuwe theorie afwijzen of een bron van kennis omtrent een probleem dat eigen is aan zijn materie, en bovendien van buitengewoon belang voor de wetenschap zelf, ook al zou deze nieuwe idee komen van iemand die geen specialist is? Hoe dikwijls heeft de wetenschap vorderingen gemaakt dankzij datgene wat wij 'toeval' noemen of dankzij niet zuiver wetenschappelijke tussenkomsten?

- Het 'vooroordeel', d.w.z. het beoordelen, vóór het probleem werkelijk te kennen, is dát een wetenschappelijke houding? Kan een dergelijke methode een hoogleraar aan de universiteit waardig zijn, d.w.z. een persoon die aan anderen dient te onderwijzen welke de juiste manier is om te zoeken naar hetgeen nog niet bekend is?

Op dit alles kan ik slechts één antwoord vinden: die man waant zich reeds 'op de top van de berg', terwijl zijn gedrag aantoont dat hij er nog heel ver van verwijderd is, en dat wat hem daarvan nog het meest verwijderde was zijn aanmatiging van te weten, waardoor hij als verblind werd en onbekwaam voor elke nieuwe verovering en alle vooruitgang.

Het is duidelijk dat dit gedrag precies aan de tegenpool staat van die welke eigen moet zijn aan een echte onderzoeker.

Maar er is meer.

Naar mijn mening, zijn belangrijkste ontoereikendheid is zijn gebrek aan geloof: *het is in feite het geloof wat de mens nederig houdt, en de nederigheid die Jezus Christus ons heeft geleerd is het onmisbare privilege om vooruit te komen in de kennis.*

Onze vriend, heeft daarom voor zichzelf de diagnose vastgesteld, want zijn eerste woorden waren: *'Ongelukkigerwijs geloof ik niet in God'*.

Voor hem in dat werkelijk een ongeluk! Ook al ben ik mij ervan bewust dat het Geloof een gave is en dat wie het bezit zeker niet boven personen staat zoals deze, want het Geloof wordt ons onverdiend geschonken.

Na deze eerste ontmoedigende ervaring had ik gelukkig ook positieve, waardoor ik mij kon verrijken met nieuwe kennis en gezichtspunten. Zeker hebben niet allen, met wie ik gesproken heb over de visioenen van don Guido, zich gunstig uitgesproken daarover, maar het was niet de instemming die ik zocht, maar eerder een open gesprek.

Het was voor mij voldoende te begrijpen welke de hinderpalen zouden kunnen zijn, volgens de huidige opinies, welke de aanvaarding ervan zou hebben kunnen belemmeren.

De antropologen, die ik geraadpleegd heb over de onderwerpen die don Guido heeft behandeld, hebben de meest uiteenlopende tegenwerpingen opgeworpen, maar steeds verschillend onder elkaar, en ze hebben daardoor mijn veronderstelling bevestigd dat elke geleerde zijn persoonlijke mening heeft, en dat men dus nog ver verwijderd is van de objectieve waarheid over hoe de mens feitelijk ontstaan is.

Om de waarheid te zeggen, die wetenschappers hadden allen toch iets gemeenschappelijks. Wanneer ik tegen het einde van het gesprek aandrong om de reden samen te vatten, waardoor volgens hen de zaken niet zouden kunnen geweest zijn zoals het verhaal van don Guido ze voorstelde, antwoordden ze mij niet met wetenschappelijke argumenten, ze gaven mij zelfs niet eens werkelijk antwoord, maar bleven bij de vage algemene bewering dat die visioenen pure fantasie zijn, en op mijn verder aandringen om een klare en duidelijke wetenschappelijke tegenwerping te kennen, vonden ze geen ander antwoord tenzij zinnen als deze: 'Het is fantasie, het is fantasie... Laat maar, het is slechts fantasie'.

Bij de huidige stand van zaken, zouden de voornaamste tegenwerpingen misschien van theologische aard kunnen zijn, ook al hebben sommige theologen, die door mij persoonlijk geraadpleegd werden uiteenlopende argumenten en twijfels opgeworpen, en veel hinderpalen, die voor sommigen onoverkomelijk waren, werden door anderen zelfs geminimaliseerd of bijna niet in overweging genomen.

Ik ben daarom tot het besluit gekomen, dat het onderwerp over de oorsprong van de mens, bij de huidige stand van de theologische kennis op grond van de Bijbelse Openbaring, zich wellicht nog leent tot al te veel meningen en verklaringen.

Hoe het ook zij, los van het theologische oordeel dat, zoals don Guido terecht zegt, aan het Kerkelijk Leergezag moet worden overgelaten, waaraan ook ik uiteraard als katholiek mij onvoorwaardelijk onderwerp, heb ik kunnen vaststellen dat ik ook op wetenschappelijk gebied enige nieuwe besluiten kon trekken.

Als er in de theologie veel punten zeker zijn en sommige nog te verduidelijken, dan blijkt ik in de antropologische wetenschap precies het tegenovergestelde te hebben ontdekt: de absoluut zekere gegevens (d.w.z. die welke de toets van de tijd hebben doorstaan) leken mij weinig talrijk, en ik zou durven zeggen dat heel de redenering gebaseerd is en zich verder ontwikkelt op basis van meningen, vermoedens, hypothesen van enkelen, die vervolgens door anderen weerlegd en bekritiseerd worden, en blijkbaar zonder mogelijkheid van beroep.

We weten met zekerheid dat de vooruitgang juist zó gebeurt en daarom mag dit ons niet verwonderen, maar, hoe het ook zij, bij de huidige stand van zaken, ondanks veel recente vooruitgang, lijkt mij dat deze tak van de wetenschap nog in open zee vaart.

Ik beschouw deze vooronderstelling heel belangrijk, want wetenschappelijk ontmoet het verhaal van don Guido geen ernstige tegenwerpingen. Daarom zou de benadering van dit werk moeten gebeuren zonder theologische en wetenschappelijke vooroordelen, en zou men meer moeten redeneren als redelijke mensen, alleen gedreven door een oprecht verlangen naar de waarheid, in afwachting van een uitspraak van de Kerk en de wetenschap.

Natuurlijk weten wij gelovigen, dat we niet alleen mensen zijn begiftigd met rede, maar ook kinderen van God, begiftigd met de Geest, en waaraan wordt gevraagd hetzij de rede, hetzij het geloof te gebruiken, en het is vanzelfsprekend dat tegenover een vermoedelijke goddelijke openbaring, de mens, wie hij ook zij, noch het verstand alleen, noch uitsluitend het geloof, mag gebruiken, maar met heel zijn wezen, d.i. met een juiste evenwichtig tussen verstand en geloof.

Ik heb geprobeerd het mogelijke te doen in deze richting, wel bewust van de grenzen van mijn kennis, hetzij theologisch als kind van God, hetzij wetenschappelijk als dokter.

Ik sluit geen verandering van mijn mening uit, maar zolang het kerkelijk leergezag en de wetenschappelijke wereld zich niet officieel uitspreken met een tegenovergestelde mening wat dit betreft, *voel ik mij geneigd in geweten te bevestigen, dat ik:*

- in het licht van de kennis die de Goede God mij tot nu heeft gegeven,
- in het licht van wat ik heb begrepen uit de tekst van don Guido,
- in het licht van wat ik tot nu heb geleerd door de studie van de mens en de wereld van de natuur,

in dit geschrift van don Guido niets vind dat in strijd is, noch met het geloof, noch met de wetten van de natuur voor zover die tot nu bekend zijn.

Integendeel, door de Allerheiligste Maagd Maria dank ik de Almachtige Vader, die mij daarmee heeft laten kennis maken, want dank aan haar heb ik veel gezichtspunten van mijn eigen beroep kunnen verdiepen, en nog meer de oneindige barmhartigheid van God en Zijn oneindige Liefde voor de mens.

God, die ons zozeer heeft bemind dat Hij ons heeft geschapen naar Zijn Beeld en Gelijkenis (vergelijk met Genesis 1, 26) wil ons werkelijk volmaakt zoals Hij volmaakt is (vergelijk met Mt. 5, 48) en heeft ons zelfs verheven tot Zijn kinderen (vergelijk met Gal. 4, 6-7).

Ons verstand blijft ontsteld tegenover een dergelijk plan, en toch is het een onaanvechtbare historische werkelijkheid: God heeft ons zozeer bemind dat Hij ons Zijn Zoon Jezus heeft gezonden, en Hij heeft Hem gezonden om te lijden en te sterven voor de redding van ieder van ons! (vergelijk met Rom. 5, 8)

Van die God, die ook mijn Vader is, aanvaard ik door het geloof en in het volle bezit van mijn verstandelijke vermogens, alles wat Hij heeft besloten en besluit, want Hij bemint mij en ik bemin Hem en wil Hem beminnen boven alles, in Zijn Apostolische en Rooms Katholieke Kerk.

Dr. Roberto Gava
Arts, Cardioloog en farmacoloog

Padua, 15 augustus 2003

Overweging

van de redactrice van het boek

Toen ik begon met dit werk, om te voldoen aan de belofte die ik aan don Guido had gedaan om deze tekst te publiceren, voelde ik mij beklemd door de verantwoordelijkheid voor een dergelijke taak. Maar naarmate ik vorderde werd ik bevangen door een vrede, een vreugde en een enthousiasme, die mij onverklaarbaar voorkwamen. Ik gaf mij er rekenschap van dat, afgezien van de verhaalde feiten, mijn houding tegenover God en de naaste gans anders werd, want mijn perspectief bij het zien van de dingen was veranderd. Mijn geloof in God werd vertrouwen, mijn betrekking met de anderen werd begrip.

Ik liet dit boek lezen door enkele bevriende personen, die, als ze hun verbazing over de behandelde onderwerpen hadden overwonnen, dezelfde gevoelens ervoeren en bevestigden dat, zoals bij elk Woord van God, ook deze openbaring de diepe wonden van hun ziel genas; het was alsof hun leven een keerpunt had bereikt, omdat ze zich niet meer dezelfde voelden en ook de betrekking met de anderen was niet meer dezelfde.

Het Evangelie nodigt ons uit de naaste te beminnen. Maar hoe is het mogelijk iemand te beminnen die ergernis geeft, of slechter nog, een persoon zonder moraal? Dit is onmogelijk als we niet weten wat er in de natuur van de mens schuil gaat en als we voor hem geen verzachtende omstandigheden laten gelden. Freud heeft het onderbewuste en het onbewuste onderzocht in de mens, maar als geleerde is hij gevoelsmatig onverschillig gebleven voor de veranderingen van de psyche.

Door het lezen van deze openbaring daarentegen komt men tot de kennis van de diepe oorzaken van de manier van voelen en van zich gedragen van de mens, en onze toenadering blijft niet meer die van de toeschouwer, want er groeit in ons een gevoel van begrip en van medelijden, wat het ons mogelijk maakt ook datgene te beminnen wat onaangenaam is, wetend dat de mens aan dat gedrag dikwijls geen schuld heeft, maar er slachtoffer van is.

Op die manier, door onze houding tegenover de naaste te veranderen, worden wij verrast door het feit, dat ook de anderen uit reflex veranderen.

De evangelische liefde voor de naaste is dan niet langer een onbereikbaar doel, want de diepere kennis van de menselijke natuur komt ons te hulp en inspireert ons tot verdraagzaamheid en vergeving voor onszelf en voor de anderen.

Deze openbaring wordt zodoende middel tot genezing, want op redelijke manier verklaart ze veel gedragingen van de mens, door ze op hun juiste waarde te schatten, en bovenal zorgt zij ervoor dat de genezing mogelijk wordt, want het is God zelf die zich ermee belast, en tot dat doel heeft Hij de middelen en de instrumenten voorbeschikt, waartoe de mens zijn toevlucht kan nemen.

Het Evangelie zegt dat Jezus, aan het einde van Zijn zending, tot Zijn apostelen heeft gezegd: 'Nog veel meer heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het nu nog niet dragen' (Joh. 16, 12). Aldus liet Jezus doorschemeren dat er nog punten in de openbaring verder zouden verduidelijkt worden wanneer de mensen eenmaal in staat zouden zijn om 'de last te dragen', d.i. deze openbaring in dit boek, die voornamelijk de erfelijkheidsleer betreft. Eerst zou de wetenschap het niveau moeten bereiken, dat toelaat de passages en de inhoud te begrijpen, want anders zou zo'n openbaring volledig nutteloos geweest zijn. Nu is die openbaring daarentegen zeer belangrijk, want ze verduidelijkt en verklaart niet alleen wat in het boek

Genesis kernachtig gezegd is, onder de vorm van beeldspraak of in symbolen, maar ze geeft ons een dieper inzicht dat onontbeerlijk is om de ware betekenis van de Verlossing te begrijpen.

De eeuwenoude ervaring leert ons dat het niet voldoende is dat een nog ongekende waarheid, waarheid is, opdat ze zichzelf als zodanig zou bevestigen. Voor de waarheid is het nodig dat ze een open hart (geest) vindt zonder vooroordelen. En zo mogelijk, is het nodig, om haar aanneembaar te maken, dat alle steentjes van dit mozaiek perfect aaneenpassen, en dat geen enkel punt in tegenspraak is met alle andere. Dat zal de taak zijn van de geleerden die werk willen maken van deze openbaring.

Ik heb getracht dit werk tot stand te brengen met de grootste nauwgezetheid. Waar het mogelijk was heb ik de tekst verrijkt met verklaringen, commentaren, omschrijvingen, kleurrijker en met meer bijzonderheden, genomen uit andere geschriften van don Guido en uit mijn aantekeningen, ontleend aan onze veelvuldige lange gesprekken, uitsluitend met het verlangen de Wil van de Heer te doen.

Ik zou een kleine suggestie willen geven aan de lezer die, gegrepen door nieuwsgierigheid, ertoe verleid zou kunnen zijn vooruit te lopen op het lezen van sommige hoofdstukken.

Verschillend van de boodschappen ontvangen door anderen, heeft dit onderricht van de Heer een leiddraad met een echte ijzeren logica, en als die niet stap voor stap wordt gevolgd, gaan er veel punten verloren van de redenering. Het is als bij de bewijsvoering van een meetkundige stelling : wanneer een passage wordt overgeslagen, verliest heel de redenering haar bewijskracht. Bijvoorbeeld de onthulling van de identiteit van Eva, van hoofdbelang voor het begrip van heel de openbaring, gebeurt stap voor stap, en het ligt voor de hand dat we daarin don Guido dienen te volgen om alles goed te begrijpen.

Ik meen dat ook de biografie van don Guido van groot belang is om te kunnen begrijpen hoe de Heer hem tot die openbaring voorbereid heeft vanaf zijn vroegste jeugd.

Renza Giacobbi

Pag. 21

Deel 1

Wie was don Guido Bortoluzzi

Pag. 22

Mijn herinneringen aan don Guido

Door Renza Giacobbi

Ik kende don Guido sinds 1986, toen ik regelmatig de kapel bezocht van het Priestertehuis in Belluno. Op zekere dag kwam deze oude priester van 79 jaar daar aan. Hij verbaasde mij door de bijzondere vervoering en de overtuiging waarmee hij de Heilige Mis opdroeg. Zijn blik en heel zijn wezen concentreerden zich met zoveel bezieling op datgene wat hij uitsprak of deed, dat het mij trof. Zijn korte preken, geïnspireerd en niet voorgelezen, waren zeer diepzinnig en nieuw, en zij eindigden steeds met woorden van bewondering en liefdevolle devotie voor de Maagd Maria.

Na enige tijd benaderde don Guido mij om mij te vragen of ik hem zou kunnen helpen een handschrift, dat hij wilde publiceren, te ordenen en over te schrijven, omdat het voor hem onmogelijk was het zelf te doen, omdat het schrijven hem vermoeide door een scheur in het bindweefsel van zijn rechterschouder, die hij enkele maanden eerder had opgelopen.

Zo begon hij met mij te spreken over zijn boek en mij aan te duiden dat de ‘erfzonde’ een zonde van verbastering van de zuivere soort van de ‘kinderen van God’ was, die zoals de Bijbel zegt volmaakt zijn geschapen, maar direct daarna ontaard zijn door de vereniging met de voormenselijke soort waarvan zij waren afgeleid.

Bij het horen van deze woorden keek ik hem verbluft aan. Hij had een blik vol onschuld en oprechtheid waardoor ik hem vroeg:

- Hoe komt u erbij dat te zeggen?

Hij antwoordde mij, terwijl hij zijn blik naar de hemel verhief:

- ‘Die het mij heeft gezegd, kan niet dwalen’!

Op dat ogenblik, geschokt en van streek gebracht, maar toch nieuwsgierig gemaakt door dit antwoord, realiseerde ik mij in een oogwenk dat mijn houding van geslotenheid, nog voordat ik de feiten kende, dom zou zijn. Ik kon mij nog altijd de vrijheid voorbehouden mij te bedenken om mij dan eventueel terug te trekken. Dus stemde ik in.

Gedurende de vijf jaren, die volgden voor zijn dood, had ik de gelegenheid vele uren door te brengen met luisteren en opnieuw te luisteren naar het verhaal van zijn buitengewone bovennatuurlijke ervaringen.

Hij sprak op eenvoudige wijze en zonder retoriek. Ook de diepzinnigste ideeën werden met zijn hulp gemakkelijk te begrijpen. Kritisch en verstandig, wist hij het wezenlijke van elke kwestie te vatten en toonde hij daarbij een verassend ontledingsvermogen. Hij toonde

belangstelling voor alles wat hem omgaf, hetzij de natuur of het gemoed van de mens. Hij had een scherpzinnig waarnemingsvermogen: in het leven troffen hem ook de kleinste bijzonderheden die aan anderen onopgemerkt voorbijgingen. Dat verklaart de zo nauwkeurige beschrijvingen van zijn visioenen.

Ik zag in zijn ogen een onmetelijke vrede, een volmaakt evenwicht en veel nederigheid tegenover de grootte van de ontvangen boodschap.

Hij zei steeds:

- *'Maar stel je voor, juist aan mij... zo 'n stumper!'*

In zijn woorden heb ik nooit een greintje zelfgenoegzaamheid opgemerkt om zijn uitverkiezing voor deze opdracht van de Heer. Men voelde eerder een grote verwondering over het feit dat God zich had aangepast aan zijn kleinheid.

Tegelijkertijd zag ik dat hij leed omdat hij niet geloofd werd, maar met het waardige besef dat zijn kruis al zoveel eerder was gedragen door Jezus, toen Hij werd afgewezen, bespot en gekruisigd door de mensen van Zijn tijd.

Hij voelde zich alleen, onbegrepen, maar nooit ongelukkig: het gebed was voor hem een echte toevlucht die hem voortdurend deed opleven. Ik bleef getroffen door zijn overtuigende manier van bidden, door zijn volledig vertrouwen in de Barmhartigheid van God. En hoeveel uitdrukingskracht, kalmte en vertrouwen in God in zijn gebeden! Vele daarvan waren spontane gebeden.

Hij was vol vertrouwen dat de Heer, vroeg of laat, zelf erin zou voorzien, dat de hinderpalen van onbegrip, die onoverkomelijk leken, zouden worden opgeruimd, om aan allen door deze openbaring een laatste bewijs te geven van Zijn oneindige Barmhartigheid, en de mens te tonen welke de ware vooroordelen waren die zoveel lijden op aarde brachten.

Don Guido zei dat dit besef velen zou aanzetten om hun leven niet te verspillen, maar naar het Woord van redding te zoeken in de Heilige Schrift.

In zijn gedrag bewaarde hij een levendige spontaniteit en een jeugdige geest in een lichaam dat inmiddels zijn jaren liet blijken. Hij behandelde iedereen met vriendelijkheid en beleefdheid: welwillend tegenover de menselijk zwakheden en aanmoedigend voor de goede eigenschappen. In de Biecht was hij uitdrukkelijk en objectief in het aanwijzen van de verantwoordelijkheden. Tegelijkertijd toonde hij zijn hoogachting en zijn vertrouwen en gaf hij de wil in om opnieuw te beginnen. Hij vleide niet, maar bemoedigde. Hij herhaalde onvermoeibaar: *'Pro posse, petere ut possis'*, wanneer ge u onmachtig voelt en ge wilt u beteren, vraag dan om hulp aan God.

Mij rest de herinnering aan zijn goed karakter en zijn rechtschapenheid als mens en als priester. Zijn meest opvallende eigenschap was eigenlijk zijn nederigheid, die echte nederigheid van zich een klein instrument te voelen in de handen van God. Hij bezat de onschuld van een kind. Nooit de kleinste leugen, nooit, zelfs niet uit inschikkelijkheid, niet het kleinste compromis, nooit de geringste trots.

Ik heb enkele trekken van zijn persoonlijkheid geschetst, opdat er geen twijfel zou opkomen in wie deze bladzijden leest, dat zijn pen gedreven werd door fantasie.

Misschien omdat ik een standvastige getuige geweest ben van zijn laatste vijf levensjaren, heeft don Guido mij zijn geschriften toevertrouwd, opdat ik ze zou beschermen en publiceren. En aangezien ik van don Guido niet alleen veel uitleg ontving, maar ook zoveel woorden van goedheid, voel ik het verlangen hem mijn dankbaarheid te betuigen door deze opdracht uit te voeren.

Het leven van don Guido Bortoluzzi

Een moeilijke jeugd

Op 7 oktober 1907 aanschouwde de kleine Guido het levenslicht te Puos d'Alpago, niet ver van het meer van Santa Croce, in de provincie Belluno, als derde kind van Oswaldo Bortoluzzi, die nadat hij weduwnaar was geworden na de geboorte van zijn eerste zoon, hertouwde met Ancilla Mocellin. Beide ouders waren onderwijzer aan de lagere school.

Uit het eerste huwelijk had de vader een zoon, Guiseppe, acht jaar ouder dan Guido. Hij stierf als tiener.

Van de tweede vrouw had hij drie kinderen: eerst Gino, geboren in 1906, dan Guido, geboren in 1907, en tenslotte Giulio, geboren in 1910.

Het leven van Guido is vanaf de eerste momenten getekend geweest door een grote moeilijkheid: de moeder had geen melk en indertijd bestond er nog geen poedermelk.

De oma van vaderskant Caterina deed haar best en vond op 7 kilometer afstand een goede boerin, die kort geleden haar baby had verloren en bereid was de kleine jongen te voeden. Ze had goede melk en betoonde veel moederliefde.

Dus legde oma Caterina de pasgeborene in een rieten draagmand en ging te voet op weg door de bergen met de baby op de rug. In de armen van de voedster dronk Guido de moedermelk, en kreeg tegelijk veel liefde en verzorging. Dit zal een van die zeldzame serene perioden zijn in zijn jeugd.

Toen hij een jaar, een maand en een dag oud was, bracht de voedster hem naar huis in haar draagmand, van waaruit de kleine, onderweg, het gebed dat de vrouw met luide stem bad, nadeed bij elk vers van de litanie: 'Bid voor ons'.

Enige tijd later verhuisde de familie naar Farra d'Alpago, waar de ouders met een lening een klein en oud huis hadden gekocht.

De omgeving was in elk opzicht koud. Tussen de ouders heerste geen harmonie. De moeder 'siora Ancilla' of eenvoudig 'de meesteres' zoals allen haar noemden, was bekwaam, energiek en een gevreesde onderwijzeres, maar hard en partijdig tegenover de echtgenoot en de kinderen.

De echtgenoot, hartstochtelijk jager, vluchtte steeds vaker in de drijfjacht om ver van huis te zijn. Dikwijls bleef hij in de boerderijen slapen, zonder te letten op het slechte weer. Daardoor liep hij tuberculose op, een ziekte die hem de dood bracht in 1911, kort na de geboorte van de vierde zoon. Deze impulsieve, opvliegende en ontevreden man was het leed van de oude oma Caterina. Zij slaagde er niet in met haar zorgzaamheid hem weer tot de sacramenten te doen naderen, zelfs niet toen hij zich op het einde van zijn leven bevond. Dat verkreeg de kleine Guido.

Daarover leest men in een bladzijde van zijn autobiografie.

Die heilige charismatische vrouw, die mijn oma van vaderskant was, heeft mij vanaf de tijd dat ik bijna vier jaar oud was, voorspeld dat als ik groot was, priester zou worden en dat ik dan blij zou zijn te weten dat mijn vader, alvorens te sterven, vrede met God had gesloten. Hij was zwaar ziek en had zijn verlangen te kennen gegeven zijn drie zoontjes te zien voordat hij zou sterven.

Wij woonden op 8 km afstand en gingen er per rijtuig naartoe. We mochten hem niet op het gezicht kussen omdat er gevaar voor TBC was.

Mamma bleef bij hem op de kamer, wij kleintjes, werden door oma uitgenodigd buiten te blijven, op de gang. Hier riep oma de grootste tot zich, mijn broertje van 5 jaar. Zij wilde hem belasten met een missie, maar hij liep weg. Ze riep mij en zei:

- 'Ge hebt vader gezien, hoe hij geleden heeft! Hij zal spoedig sterven en gij zult hem niet meer weerzien. - En zij schreide. - Arme kleintjes! Hij heeft zoveel geleden, weet u, en hij zal nog meer lijden na zijn dood, omdat hij zo dikwijls God heeft gelasterd. Maar gij houdt van uw vader, nietwaar? Ge kunt hem redden van het lijden in de hel na de dood. -

2 Foto's Puos d'Apago: geboortehuis van don Guido

Farra d'Alpago: het door de ouders gekochte huis, zoals het er nu uitziet.

En zij legde mij in het kort uit wat de hel is.

- 'Ga naar binnen en zeg hem om een priester te vragen en vrede te sluiten met God'.

Ik ging naar binnen en zei:

- 'Papa, ik houd van u; ik wil niet dat ge ook nog gaat lijden in de hel'.

Een hevige reactie: - 'Is het uw dwaze oma geweest die u deze dingen heeft verteld?' En opnieuw uitte hij beledigingen en godslasteringen.

Ik liep naar buiten en zei tegen oma:

- 'Hij is slecht, ik ga niet terug bij hem'.

Zij daarentegen bracht mij ertoe terug te gaan. Zij beloofde mij van te bidden tot de Heilige Geest en tot O. L. Vrouw, opdat ze hem het belang en de dringende noodzaak zouden doen inzien van de boodschap.

Terwijl ik mij van haar verwijderde, zei ze:

- 'Arm onschuldig kind, omdat ge zo klein zijt zal hij u niet geloven. Maar ik volg u met het gebed'.

Bij het hoofdkussen van de zieke gekomen zei ik onmiddellijk:

- 'Papa, gij gelooft mij niet omdat ik klein ben, maar ik weet goed wat ik zeg. Als ik groot ben zal ik priester worden en ik zal dan tevreden zijn te weten dat gij, voor uw dood, vrede gemaakt hebt met God'.

- 'Ik ben altijd in vrede met God'.

- 'Ah, neen, papa! Ik heb u godslasteringen horen uiten en oma horen uitschelden'. -

- 'Sinds wanneer leert gij hem de les? - vroeg hij aan mama'.

- 'Ik heb hem nooit gesproken over deze dingen'. -

Het was ongeveer twee jaar dat hij bij zijn oma's verbleef en hij was onwetend over mijn vorderingen in het spreken.

Hij keek mij strak aan gedurende enkele ogenblikken, en zei dan:

- 'Kom hier, dat ik u een kus geef'. -

Oma en mamma kwamen tussenbeide: - 'Neen! - Het is te gevaarlijk!' -

- 'Laat mij deze laatste voldoening voordat ik sterf'. -

- 'Ik moet zeggen dat terwijl ik met papa sprak, oma uitbrak in luide kreten:

- 'Geliefde bij God! Het is de Heilige Geest die hem deze dingen doet zeggen. Luister naar hem, mijn zoon, het is uw bloed.'. -

Een jaar later kwam oma ons bezoeken in Farra. Ze toonde zich goed voor mij.

- 'Gij hebt uw vader gered, - zei ze, - en ge zult nog veel zielen redden'.

Zijn oma bracht hem bij die gelegenheid een stuk speelgoed mee. Toen zij vertrok, nam mama zijn spel weg om het aan Giulio te geven, de kleinste, die het onmiddellijk stuk brak.

Na de dood van oma had Guido zelfs niet meer het stuivertje dat zij haar kleinkinderen op feestdagen gaf.

Zonder vader, na de dood van zijn oma, werd zijn leven nog treuriger. Zijn moeder koesterde voor hem een onbeheerste wrok en had een speciale voorkeur voor de kleine Giulio, de mooiste en de tenerste van de vier jongens. Guido daarentegen was een sterke jongen, die goed opschoot. Misschien was het daarom, dat hij in de armoedige keuken, steeds moest aan tafel gaan zitten op de plaats die het meest was blootgesteld aan de tocht die door de kieren van de ramen naar binnendrong. In koude winters was de ijzige lucht, die hem direct op de schouders woei, een kwelling.

Tot de vijfde klas van de lagere school had hij zelfs geen normaal bed en was hij gedwongen opgerold te slapen in een bedje met randen die hem beletten de benen uit te strekken.

Evenals zijn broers moest hij om beurten water gaan halen bij de fontein, het hout naar de eerste verdieping dragen en allerhande diensten uitvoeren, zoals het naar boven, in de bergen gaan, om melk te halen op de bergweide Pèterle, die meer dan een uur verwijderd lag, en waar in de zomer de koeien uit het dal weidden.

Don Guido schrijft: *'Ik had een jeugd en kinderjaren zonder spelletjes en zonder het vermaak van die leeftijd, om voor het werk in huis te zorgen, maar met de vreugde van naar de kerk te gaan voor de ceremonieën en om te zingen'.*

Zijn vroegtijdige roeping wordt een belofte

Het was precies gedurende een van die uitstappen om melk te gaan halen, op tienjarige leeftijd, dat er iets gebeurde wat zijn beslissing versterkte om zich helemaal te wijden aan de heilige Maagd en aan de Heer, en om priester te worden : De Heilige Maagd had hem op wonderbaarlijke wijze gered uit het gevaar in een afgrond te storten.

Hier volgt weer een autobiografische bladzijde:

Ik was aangekomen bij het Casere Pèterle, op het hoogste punt boven het dal Runàl, om de gebruikelijke melk te halen bij Giovanna Mira, minder dan een uur voor zonsondergang. Kort daarna werd de zon verduisterd door de wolken en begon het te regenen. In de hoop dat het zou ophouden te regenen wachtte ik nog. Maar toen ik zag dat het bleef regenen, besloot ik toch te vertrekken. Ik deed een oude kiel om, om mijn schouders te bedekken.

Aan mijn voeten droeg ik een paar lappen schoentjes. Ik moest mijn goede schoenen beschermen tegen beschadiging door het grind dat de steile weg bedekte, maar het waren nu mijn enkels die de schade ondergingen. Dat deed mij afzien om de kortere weg te nemen door de weilanden van de Col Salèr ai Lastrin. Maar bij de tweesprong aangekomen, met mijn pijnlijke voeten, gaf ik de voorkeur aan een eventuele uitglijder op de wei, liever dan de stenen die onder mijn voeten wegrolde.

Het werd snel donker en ik wist niet bij welk punt ik naar links moest draaien om op de weg terug te komen. De steeds dichtter wordende regen, bij iedere bliksem en donderslag, deed het water onder mijn voeten doorstromen.

Lange uitglijders hadden mij te veel naar rechts gebracht, waaronder het diepe ravijn was, en de bergstroom die een dreigend lawaai maakte. Bij elke uitglijder ging ik op mijn zij liggen om mij beter vast te klampen aan de steile grond en de vingers van de vrije hand te kunnen hechten aan de bodem, en mij zo te kunnen vasthouden.

Met de andere hand hield ik het handvat vast van de melkkan, die vijf liter kon bevatten, maar waar nu slechts een liter in was. Ik had geen kleinere kunnen vinden.

Een onbeschrijflijke angst overviel mij toen ik mij een tiental meters voelde wegglijden tot waar ik direct het lawaai van de daaronder liggende stortbeek hoorde. Ik ging op mijn rug liggen, rondspartelend zonder enig houvast te vinden. Het regenwater stroomde onder mijn

rug door. De oude jas, die mij gegeven was, was doordrenkt en zwaar, en ze was mij van de schouders gegleden. Verschrikt riep ik de Heilige Maagd aan. Aan het einde van het dal ligt Irighe met zijn heiligdom, een pelgrimsoord. Voor Haar vernieuwde ik mijn plan mij toe te wijden aan de Heer.

Ik durfde mij niet te bewegen, want de geringste beweging deed mij wegglijden.

Ik zag mij in mijn verbeelding al dood, verpletterd daar beneden, en stelde mij voor hoe ze mij de volgende dag zouden zoeken en in stukken zouden bijeenrapen.

Ik smeekte om een beetje licht en schreeuwde luid.

Precies boven mij flitsten drie bliksemschichten en ik zag mijn positie.

Foto: van links naar rechts Guido, Gino, de moeder en Giulio

Ik slaagde erin de jas te pakken, maar niet de nieuwe muts, waaraan ik gehecht was vanwege de kleien goudkleurige adelaar die er voorop genaaid was.

Ik zette voorzichtig enkele stappen in de richting van de weg en bevond mij voor een diepe kloof. Ik kon er niet overheen springen en vond in het donker geen manier hem te ontwijken.

Wanhopig schreeuwde ik nogmaals:

- 'Allerheiligste Maagd, help mij nogmaals. Maak dat ik een uitweg vind'.

Ik was erg blij opnieuw een bliksemflits te zien en daarna een tweede. Zo slaagde ik erin mij te redden.

De muts werd de volgende dag op mijn aanwijzing door mijn grotere broer gevonden, waarna ik voor hem, toen het zijn beurt was, de gebruikelijk liter melk in Casere Pèterle haalde.

Het visioen van de verschijning van de Heilige Maagd aan de drie herdertjes van Fatima, op 13 oktober 1917, ontvangen door don Guido op tienjarige leeftijd

Korte tijd later gebeurde er iets anders dat vaag aansluit bij het voorgaande vanwege de bekende muts, waaraan ik als volwassene met veel ontroering zal herinneren in een andere autobiografische passage.

Er bestaat een mysterieuze samenhang tussen een visioen dat ik had op 13 oktober 1917, op tienjarige leeftijd, en het buitengewone feit dat diezelfde dag plaatsvond te Fatima in Portugal.

Die dag speelde ik verstoppertje met een vriendje in een lege stal, dichtbij mijn huis. Hij nam mijn muts, gooide hem op het wegdek en daarna een armvol droge bladeren bovenop, die hij gehaald had van een grote stapel vlakbij de muur, en daagde mij uit hem te vinden binnen de tijdsduur van een Weesgegroet.

- 'Vind nu maar uw muts terug', zei hij.

- 'Ik zal hem vinden', antwoordde ik, op gevaar af alle bladeren opeens te doen wegvliegen.

Ik vond de muts, en nu was het de beurt aan mij om haar te verbergen. Hij draaide zich nu op zijn beurt om terwijl ik de muts verstopte onder een nog veel grotere stapel bladeren. Het spel ging zo door met afwisselende uitdaging. Toen ik weer aan de beurt was, bevond zich de muts onder een stapel bladeren die zo hoog was als ik.

De klok luidde het Agelus van twaalf uur 's middags en mijn vriend vluchtte weg.

Toen ik de arm tussen de bladeren stak, slaagde ik er niet in, zoals de andere keren, om de muts eruit te vissen. Ze bevond zich niet meer in het midden van het onderste gedeelte van de stapel. Ik moest erin berusten een armvol bladeren in een keer te nemen en die naar de grote

stapel te brengen. Die muts, enkele maanden geleden voor mij gekocht, was voor mij een grote vreugde geweest toen hij mij door mama werd geschonken. Hij had aan de voorkant, boven de haargrens, een adelaar met gespreide vleugels van goudkleurig metaal, maar was vervallen tot een vod tijdens het razende onweer enkele dagen geleden, toen ik haar verloor op de berg en ik het risico liep om ook het leven te verliezen.

Ik spande mij in, die middag van 13 oktober, de muts te vinden die ik bij het spel verstoep had, en inmiddels dacht ik terug aan de schrik van die avond, aan mijn hulpgeroep tot de Maagd Maria, aan het wonder van de bliksemschichten die mij hadden gered, en aan mijn belofte...

Toen ik de muts had teruggevonden, kreeg ik onverwachts het visioen waarbij de Heilige Maagd verscheen aan kinderen, min of meer zo groot als ik, en zag ik dat Zij een mirakel aan het doen was (het zonnewonder).

Uit vrees voor een ziener te worden gehouden, hield ik het gebeurde voor mij. Thuis vroeg ik aan mama of er iets belangrijks gebeurd was. Ik haalde de krant. Niets. De volgende dag vertelde men mij dat alle kranten spraken over Fatima en over de drie kinderen.

Dikwijls denk ik terug aan dat visioen, als ik kijk naar die muts, die ik nog bewaar...¹

Intussen was de oorlog uitgebroken en daarmee kwam de honger.

Nadat de zeer beminde oma was gestorven, werden de twee kleineren, Guido en Giulio, naar Tambre d'Alpago gestuurd, het dorp waar de ouders vandaan kwamen, naar een oom die daar boer was, opdat ze hem zouden helpen op het land in ruil voor een bord eten. Giulio werd na enige tijd naar huis teruggebracht, omdat hij steeds in tranen uitbrak uit heimwee. Guido echter, voelde zich daar teder bemind en werd er goed gevoed, hij bleef er gedurende bijna 3 jaar, behalve enkele korte tussenpozen. Hij keerde sterker en gezonder naar huis terug.

Zelfs deze lange afwezigheid was niet voldoende om de genegenheid van zijn moeder terug te winnen, die hij in die periode slechts driemaal had gezien, ook al lag zijn thuis slechts op 8 kilometer afstand van het huis van zijn oom. Misschien leek hij te veel op zijn oma Caterina, die zijn moeder niet verdroeg.

De kapelaan van Tarra merkte Guido op door zijn goedheid en nauwgezetheid, en hoewel hij nog geen twaalf jaar oud was, vertrouwde hij hem de opdracht toe om godsdienstonderricht te geven aan een dertigtal kameraadjes, met het oog op de Eerste Communie. Hij leerde hem ook de eerste beginselen van het latijn.

Van daar '... de uitnodiging van de pastoor om naar het Seminarie te gaan, vervolgens het Vormsel, de omarming vanwege Bisschop Cattarossi, de studies...'

In het jaar 1920 vertrok hij naar Feltre, een Seminarie dat alleen de lagere afdeling omvatte. Het werden harde jaren waarin hij kou en honger leed. Er waren klachten van de kant van de seminaristen en de ouders, en na herhaalde controles door de bisschoppelijke curie van Belluno, gingen de zaken beter.

In het Seminarie van Feltre vonden de eerste twee voorzeggingen plaats betreffende de toekomst *'openbaringen die hij op late leeftijd van de Heer zou ontvangen over het Bijbelboek Genesis'*.

De derde ontving hij in het Seminarie van Belluno en de laatste toen hij reeds kapelaan was in Dont, een klein dorpje van het Val Zoldana

Eerst gebeurde er echter iets vreemds, dat don Guido perplex liet.

Pater Anselmo en Pater Emidio, Franciscanen die van ver waren gekomen, kwamen mij opzoeken in het Seminarie van San Vittore, nabij Feltre, waar ik aan het wandelen was met

¹ De herinnering aan het visioen van 13 oktober 1917 deed don Guido denken, toen de verschijningen afgelopen waren, dat er een relatie bestond tussen die verschijningen en het derde geheim van Fatima, aangezien de Heilige Maagd hen op de een of andere manier had samengebracht.

mijn medeseminaristen, nadat ze in 1921 een grote missie gepredikt hadden in mijn dorp, en zij stonden erop dat ik met hen mee zou gaan om broeder te worden.

Zij boden de jonge Guido een studiebeurs aan die het hele kostgeld omvatte gedurende alle jaren van het Seminarie: kost, inwoning, boeken, schoolgeld en de belofte van de wijding, met een jaar te vervroegen op de voorziene datum van de regulaire cursussen, en vervolgens de mogelijkheid de Heilige Mis twaalf maanden eerder te celebreren. Ze hielden lang aan en met veel welwillendheid.

Guido, nu veertien jaar oud, was er enthousiast over omdat hij een groot vertrouwen had in die paters. Teruggekeerd in het Seminarie, ging hij onmiddellijk naar de studeerkamer van de Rector, om hem het nieuws mee te delen. Maar deze zei hem, op een manier die geen tegenspraak dulde, dat hij, wanneer hij slechts als proef zou weggaan, geen voet meer hoefde te zetten in het Seminarie van Feltre. Hij herinnerde hem aan de grote economische inspanningen die zijn familie had gedaan en de dankbaarheid die hij verschuldigd was aan zijn familie en aan de oversten, en hij deed hem beloven de uitnodiging af te wijzen.

Guido stond een dag en een nacht grote angst uit, strijdend tussen het verlangen de franciscaanse paters te volgen en de aan de Rector gedane belofte, en eindigde met er afstand van te doen.

‘Ik zei tegen de paters dat hun kleding mij niet beviel en dat de beslissing te veeleisend was’.

Terugdenkend aan die episode lukte het hem niet te begrijpen hoe zij ooit van zo ver waren gekomen alleen maar om hem dat voorstel te doen, daar er op dat ogenblik in het Seminarie en zelfs in zijn klas leerlingen waren die veel intelligenter en meer voorbereid waren dan hij. In zijn studies blonk hij namelijk niet uit door zijn vorderingen. Daarom kon hij niet begrijpen hoe iemand belangstelling kon hebben in hem.

Later dacht hij dat de reden van zoveel aanhouden van de twee paters gelegen moet hebben aan hun kennis omtrent toekomstige dingen, die zij voorzichtigheidshalve niet hebben willen onthullen. Met de jaren bleef hem het verdriet en de twijfel of die gelegenheid hem niet was gestuurd door de Heer.

Het volgende jaar gebeurde er iets wat nog merkwaardiger was: door enkele profetische woorden van een heilig priester kwam hij te weten dat God hem had gekozen als instrument om aan de mensheid enkele duistere passages uit de Bijbel te verklaren.

Laten we horen wat hijzelf schrijft.

1922: eerste voorspelling door de Heilige Johannes Calabria² over het plan van God met don Guido

In het jaar 1922, terwijl ik in het Seminarie van Feltre verbleef, kreeg ik een voorzegging van don Johannes Calabria

Er gebeurde het volgende: met mijn klasgenoten kwamen wij terug van de binnenplaats naar de studiezaal, die grensde aan de kamer van de Rector. De Rector stond bij zijn deur en sprak met een onbekende priester.

² De heilige Giovanni Calabria, profetisch figuur en een groot charismaticus uit de eerste helft van de 20^e eeuw (1873-1954) stichtte in 1907 te Verona het ‘Huis van de goede kinderen’ om de jeugd in moeilijkheden op te vangen, en in 1910 de orde van de ‘Arme dienaressen van de Goddelijke Voorzienigheid’ en tenslotte een hospitaal en een rusthuis. Hij werd ‘de profeet van het Gelaat van de Vader’ genoemd vanwege zijn totale vertrouwen en overgave aan God als de Goede Vader. Zijn werk is in feite toevertrouwd aan de Voorzienigheid, waardoor hij in praktijk bracht wat in het Evangelie geleerd wordt. Hij hield het voor dringend noodzakelijk om het Evangelie in heel de wereld uit te stralen om het Rijk van Christus te bevestigen en het religieuze en culturele erfgoed van de Kerk te verdedigen. Als uiterst actieve persoonlijkheid in de Kerk is hij in 1988 zalig verklaard en op 18 april 1999 heilig verklaard.

Nauwelijks binnengekomen, kwam hij bij ons terwijl hij de deur openliet, en zei dat die priester don Johannes Calabria was, stichter van het Huis van de Goede Kinderen te Verona, een heilige zoals don Bosco, en dat hij, toen hij ons zag binnenkomen, tegen hem had gezegd dat een van ons, als hij oud zou zijn geworden, een zeer belangrijk boek zou schrijven en dat hij het vlug zou moeten schrijven. Alleen ik, onder de twaalf klasgenoten, vroeg:

- 'Hoe zal diegene onder ons, die bedoeld is, weten dat zijn boek zeer belangrijk is?'

Vanaf de gang bereikte mij de stem van don Calabria:

- 'Ja, dat zal hij weten. Precies hij is het.'

- 'Op grond waarvan?' vroeg ik.

- 'Ik ga het hem vragen', antwoordde de Rector.

De Rector ging weg en sprak met don Calabria. Teruggelaten zei hij dat die het zou weten en dat het de Bijbel betrof, het Bijbelboek Genesis. Daarna vroeg hij:

- 'Wie heeft die vraag gesteld?'

Ik zweeg uit vrees brutaal te zijn geweest. Hij herhaalde de vraag. Een klasgenoot noemde mijn naam. Er was echter een naamgenoot van mij. Iemand wees mij aan met de vinger. Hij keek mij aan, keek dan tussen de banken naar mijn naamgenoot, die de bekwaamste van de klas was. En aangezien don Calabria voorzeggd had dat de ander een andere weg zou inslaan, zei de rector:

- 'Ik heb begrepen. Ik weet wie van de twee.'

Deze werd zijn oogappel. Ik was volgens de Rector degene die de andere weg zou inslaan. Het tegenovergestelde gebeurde echter.

De Rector betaalde van toen af het kostgeld voor de 'naamgenoot'. En aangezien don Calabria had voorzeggd dat 'de ander' het Seminarie zou verlaten, werd de seminarist Guido als gevolg daarvan behandeld met grote koelheid en zelfgenoegzaamheid.

1928: tweede voorspelling door pater Matheus Crawley³

Na het beëindigen van het gymnasium in Feltre werd de jonge Guido overgeplaatst, met andere Seminaristen uit de provincie, naar het seminarie van Belluno, waar alleen de hogere klassen waren.

De jaren vergingen, en Guido groeide terwijl hij in zijn hart die woorden overwoog. Laten we verder lezen wat er gebeurde:

In het jaar 1928, aan het begin van het tweede jaar theologie, hield pater Matheus Crawley een retraite voor alle seminaristen en voorzeggde aan iedereen, zonder hem te noemen, maar terwijl hij hem met de ogen fixeerde, zijn toekomst.

Onder andere herinner ik mij, dat hij over een van hen die verstandig en goed was, zei, dat hij tot de hoogste rangen van de kerkelijke hiërarchie zou opklimmen. Uit de korte persoonsbeschrijving begrepen velen, zichzelf inbegrepen, dat het betrekking had op Albino

³ Pater Matteo Crawley-Boewey (1875-1960), van oorsprong Peruaan, maar woonachtig in Chili, was lid van de congregatie van de Heilige Harten van Jezus en Maria. Ook een groot charismaticus met profetische gaven, begreep door het mediteren over de openbaringen van de Heilige Margherita Maria Alacoque, dat elke mens en elke natie, geboren is onder de heerschappij van de 'vorst van deze wereld' en dat alleen de volle gehechtheid en toewijding aan Christus aan alle families en alle instellingen, de geestelijke en fysieke vrijheid aan de maatschappij kan teruggeven. Om de dwalingen van de moderne tijden en het zich uitbreidende atheïsme te bestrijden, wijdde hij heel zijn energie aan het verspreiden van de devotie en de toewijding van alle katholieke families en van alle Katholieke naties aan het Heilig Hart van Christus, met het doel het christendom met een ruim sociaal karakter tot alle volkeren van de aarde te brengen, om de vrede te bereiken op mondiaal niveau. Zijn initiatief genoot de steun van paus Pius X, van zijn opvolger Paus Benedictus XV, en in het bijzonder van Paus Pius XI, die gedurende zijn pontificaat het feest van Christus Koning instelde met de encycliek 'Quas primas' in het jaar 1925. Pater Matteo Crawley werd ook beroemd om zijn initiatief tot *het Heilig Uur*, een maandelijks uur van nachtelijke aanbidding in de families, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Koningschap van onze Heer Jezus Christus. Hij stierf in geur van heiligheid en de zaak van zijn zaligverklaring is gaande.

Luciani, die nu het eerste of het tweede lyceum doorliep. Daarna, na een korte pauze, voegde hij eraan toe: 'Oooh...! Ach...! Maar het zal kort zijn!'.

Hij keek ook naar mij en zei, terwijl hij mij met zijn ogen fixeerde, dat iemand van ons een openbaring zou ontvangen over duistere punten in het Bijbelboek Genesis. Hij beschreef in het kort mijn leven en zei tegen mij dat ik veel zou moeten lijden, mede door het onbegrip van mijn confraters en mijn oversten.

Ik had geen twijfels meer: ondanks mijn vele onvolmaaktheden leidde de Heer mij naar zijn bestemming.

Pater Matheus Crawley voorzegde hem ook dat hij zou worden bestolen. Op welke diefstal hij zinspeelde weet ik niet meer. Pas op zijn oude dag beseftte hij dat het ging om het woordenboek van de plaatsnamen, dat hij met grote inspanning had samengesteld, en dat hem werd gestolen uit zijn huis in Farra.

Maar die vage voorzegging gaf hem sindsdien niet weinig zorg. Daardoor werd hij een beetje argwanend en achterdochtig tegenover de naaste.

Zijn altijd willen weten van het hoe en waarom van de dingen, had de jonge Guido de reputatie gegeven van een moeilijke geest te zijn en voor de leraars was hij een vervelende leerling.

Bij een examen, voorgezeten door Bisschop Cattarossi, deed zich de gebruikelijke situatie voor van bevooroordeeldheid van de examinerator die, na het stellen van de vraag aan de jonge Guido, zelf begon te praten, zonder hem de gelegenheid te geven zijn mond te openen, ondanks het feit dat Guido met de hand probeerde hem te onderbreken om zelf de uiteenzetting te geven.

De professor wilde hem laten gaan en stelde een voldoende cijfer voor, maar laag.

De Bisschop kwam tussenbeide:

- 'Nu wil ik hem verhoren, stel hem een andere vraag'.

En Guido, deze keer vrij om te spreken, zette nu goed en uitgebreid het onderwerp uiteen. De Bisschop stelde een negen voor. Het werd het gemiddelde en hij kreeg een acht.

Guido werd hierdoor zeer bemoedigd omdat hij begreep dat hij door zijn Bisschop op prijs gesteld werd.

1932: derde voorzegging, door Monseigneur Gaetano Masi

Er was echter onder zijn oversten toch een die hem naar waarde schatte en doorzag met de ogen van de Heer.

In januari 1932, onder de geestelijke oefeningen voor de priesters die zouden gewijd worden, besloot Monseigneur Gaetano Massi, geestelijke leider van het Seminarie, met de volgende woorden:

En wanneer de Heer zich zal gevaardigen iemand van u – terwijl zijn blik strak gericht was naar de seminarist Guido – het mysterie van de erfzonde te openbaren, wees Hem dan dankbaar, want alleen door middel van de kennis van het ware wezen van de erfzonde kan het mysterie en het plan van de Verlossing begrepen worden.

Het besef van zijn zending rijpte zodoende langzaam in zijn hart, in de terughoudendheid, bescheidenheid en nederigheid, met een hart vol verwachting en dankbare overgave met de serene gemoedstoestand van het aanvaarden van God's Wil.

Maar het lijden bleef hem niet bespaard, zelfs niet op de dag van zijn Wijding, op 31 januari 1932, de dag waarop hij met veel ontroering wachtte, samen met de zes andere wijdelingen. Hij was gelukkig en doordrongen van de grootte van wat zich voltrok. Toen hij aan de beurt kwam, zei de Rector tot Bisschop Cattarossi:

- 'Ziedaar, die moeilijke geest'!

De Bisschop, die hem hoogachtte, werd er duidelijk bedroefd door.

De jonge Guido zei met zachte stem tot hem:

- 'Laat het u niet bedroeven'!

De Bisschop begreep en glimlachte hem toe.

Dat feest dat een jubel van vreugde had moeten zijn, werd daarentegen bedorven door droefheid. Niettemin was hij in zijn hart zeker, zeer zeker, van zijn roeping, en ervan bewust dat hij, samen met Jezus het kruis droeg.

Op 2 februari 1932 celebreerde hij zijn eerste Mis. Die datum werd door hem herdacht als de belangrijkste van zijn leven, en bij elke verjaardag daarvan werd hij gegrepen door grote ontroering.

Don Guido, priester

Don Guido werd onmiddellijk benoemd tot kapelaan in Fusine, een gehucht van Zoldo Alto, in de provincie Belluno, waar hij bleef tot 1934, waarna hij werd benoemd tot pastoor te Dont, een gehucht van Forno di Zoldo, op enkele kilometers afstand van de vorige standplaats.

Hij bleef er tien jaar, en zette zich geheel in voor zijn parochianen en het herstel van de kerk, die dringend behoefte had aan een nieuw dak en aan een onderhoudsbeurt.

Vierde voorspelling, door Terese Neumann⁴

Don Guido had nog een andere veelbetekenende ontmoeting, die kan worden toegevoegd aan de vorige voorspellingen uit het Seminarie: het was het bezoek van Terese Neumann, die speciaal uit Duitsland naar Dont kwam om hem te leren kennen⁵.

Hij had al horen spreken over haar, en hij had zich ook een paar boeken aangeschaft die over haar handelden. Maar toen zij zich aanmeldde aan de poort van zijn pastorie, te voet, bescheiden gekleed en met een zakdoek op het hoofd, herkende hij haar eerst niet.

Bij haar begroeting in het Duits, vroeg don Guido haar, ook in het Duits, wie zij was en hoe zij ooit tot daarboven geraakt was.

Zij stelde zich voor en voegde eraan toe dat '*zij de man wilde leren kennen met wie God grote plannen van Barmhartigheid had*'. Terese Neumann zinspeelde heel zeker op de mensheid. Don Guido daarentegen dacht dat de Barmhartigheid voor hem bedoeld was, aangezien hij zich beschouwde een groot zondaar, en antwoordde:

- '*Ik zou er de voorkeur aan geven van Zijn Rechtvaardigheid niet uit te dagen*'.

Zij glimlachte en zei tegen hem:

- '*Wanneer de Heer tot u zal spreken, schrijf dan alles op, werkelijk alles. De Heer houdt veel van u*'. En na een korte pauze voegde zij eraan toe:

- '*U zult veel te lijden hebben*'.

⁴ Terese Neumann (1898-19??) is erkend als de grote gestigmatiseerde mystica van de 20^e eeuw. Van geboorte boerin, werd zij blind en verlamd door een ongeluk kort nadat zij twintig jaar oud was geworden, en werd gered door een wonder in het jaar 1927 door tussenkomst van Teresia van Lisieux.

Vanaf haar 36^e jaar tot aan haar dood, leefde zij uitsluitend van de Heilige Eucharistie, zonder ooit eten of drinken tot zich te nemen. Elke week beleefde zij de Passie van Christus, op vrijdag, verloor dan 4 kilo aan gewicht, wat zij dan op zondag weer terug kreeg, zonder voedsel te hebben gebruikt. Zij werd voorwerp van onderzoek door veel medici. Zij sprak, zonder daarin te zijn onderricht, Grieks, Latijn en Aramees. Zij onderhield een hartelijke correspondentie met Pater Pio van Pietrelcina. Zij stierf in geur van heiligheid en haar proces tot zaligverklaring is gaande.

⁵ De datum is onzeker, want in zijn aantekeningen is dat niet genoteerd. Zeker weet men alleen dat het was tussen 1934 en 1945, jaren waarin don Guido pastoor was in Dont.

Hij bood haar te eten aan. Terese wimpelde de uitnodiging af, zij wilde zelfs geen ei slurpen. In die tijd leefde zij uitsluitend van de Heilige Eucharistie, maar dat zei zij niet. Zij vroeg hem alleen een plaats voor de nacht. Don Guido echter, die wilde gehoorzamen aan de Bisschop, die een rondschriften had gestuurd waarin hij verordende aan niemand onderdak te verlenen gedurende de nacht, vooral niet aan vrouwen, zei tegen haar dat hij dat niet kon en verzocht haar om 3 of 4 kilometer verderop te gaan, waar de pastoor van Fusine haar onderdak kon verlenen in een klein gastenverblijf dat los stond van de pastorie. Zij ging er heen en overnachtte er.

De volgende ochtend gebeurde er iets vreemds. Don Guido was bezig de Heilige Mis te celebreren. Kort voor de Heilige Communie, terwijl hij het 'Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt...' bad, verdween plotseling het Partikel, dat hij tussen de vingers hield.

Hij en de vrouwen op de eerste rij zochten het overal, maar tevergeefs.

Allen waren getuige van die verdwijning, maar niemand begreep er iets van.

De volgende dag ontmoette don Guido de pastoor van Fusine, bij wie Terese Neumann te gast was geweest, en hij vroeg hem of er een vrouw bij hem was gekomen. Hij antwoordde van ja en voegde eraan toe dat het hem niet was bevallen omdat zij hem verwijten had gemaakt. Hij zei ook dat hij haar tijdens de Heilige Mis had gevraagd of zij wilde communiceren, en zij had hem geantwoord dat zij reeds te communie geweest was.

De pastoor van Fusine voegde eraan toe dat hij haar vol medelijden had bekeken, omdat zij zich niet verwijderde. Don Guido echter begreep het.

Men zegt, dat Terese Neumann nooit Duistland heeft verlaten. Was zij dan in bilocatie naar Dont gekomen?

Don Guido wist op deze vraag geen antwoord te geven.

Don Guido, pastoor te Casso (provincie Pordonone- bisdom Belluno)

In het jaar 1945 werd hij benoemd in Casso, een dorpje dat zich bevindt boven de dijk van de Vajont, aan de grens van de provincie Belluno en de provincie Pordonone.

Ten tijde van de Republiek Venetië was Casso gedurende eeuwen een grensplaats geweest, een straffkolonie van de Republiek Venetië, waar de politieke en de gevangenen voor gemeen recht werden heen gestuurd, verder nog de prostituees, de ongewenste personen van elke herkomst en de ex-galeislaven uit Dalmatië, die niet meer konden worden gebruikt als roeiers op de galeien. Deze bannelingen mochten niet buiten de goed afgebakende grenzen gaan die goed bewaakt werden door de soldaten van de Republiek. Binnen die grenzen konden ze doen en laten wat ze wilden, en zorgen voor persoonlijk recht.

Moeilijke mensen dus, van een arm, zeer arm dorp, waar wilde zwijnen werden gefokt i.p.v. gewone varkens, en waarvan de huizen niet gepleisterd waren, waar soms families van twee of drie generaties in één enkele kamer leefden en waar het kon gebeuren dat meisjes van 12 jaar onwettige kinderen ter wereld brachten, soms de vrucht van incest.

In zo'n omgeving had don Guido veel werk en natuurlijk ondervond hij veel weerstand. Zijn oprechtheid vanaf de preekstoel verschafte hem niet weinig vijanden. Talrijk waren de aanslagen op zijn leven, maar geen enkele daarvan slaagde. Ik herinner mij een ervan.

In een nogal donkere nacht werd hem een valstrik gespannen. Hij werd uitgenodigd de pastorie te verlaten onder het valse voorwendsel van het toedienen van het Laatste Heilig Oliesel. Onwetend van het gevaar dat hem wachtte, begaf hij zich op weg en liep door een smal straatje, tussen een hoge muur en een huis. Onverwacht zag hij een donkere en dreigende schaduw op de muur.

Hij deed een stap achteruit, en een grote, sterke en zware gestalte sprong naar beneden met zo'n geweld dat zijn hoofd met een doffe klap tegen het huis sloeg. De aanvaller viel bewusteloos neer en bleef enkele dagen buiten kennis. Degene voor wie de slag bedoeld was had don Guido moeten zijn.

De volgende dag keek het volk de pastoor onderzoekend aan, ongelovig en verwonderd, en welke ster hem toch beschermd had. Teken dat het een kleine samenzwering was geweest.

Gedurende gans zijn bestaan onderging don Guido drie-en-twintig aanslagen, waarbij hij in elk daarvan gevaar liep zijn leven te laten. Daaruit kan men opmaken hoe groot Gods plan was met hem en hoezeer Hij hem beminde om hem zoveel bescherming te bieden.

De parochie, ofschoon woelig, was klein, waardoor don Guido veel tijd overhad om te studeren. Door op alle uitgaven te bezuinigen kon hij boeken en publicaties kopen, die betrekking hebben op het verschijnen van de mens op aarde en op de wetenschappelijke ontdekkingen met betrekking tot de evolutie. Hij wijdde al zijn vrije tijd aan zijn navorsingen.

1945: het visioen van de ramp met de Vajont, die in 1963 plaatsvond

In het eerste jaar als pastoor te Casso had hij een profetische droom.

Hij zag 18 jaar vooraf hoe zich een enorme aardverschuiving losmaakte van de berg Toc om terecht tekomen in het bekken van het Vajont-meer, hij zag het water met kracht over de dijk stromen en zich met groot geweld een weg banen door het nauwe en steile dal dat naar Longarone leidt. Hij zag de massa water woest, zigzag omlaag storten naar het dorp, de huizen, straten, pleinen, kerken, stadhuis en de begraafplaats... Daarna zag hij een enorme gele modderstroom alles bedekken en alles gelijk maken. Hij zag de doden en degenen die stervende nog wanhopig tot het uiterste spartelden om te proberen zich te redden. Hij herkende velen van hen, onder hen ook de Aartspriester van Longarone, mgr. Bortolo Làrese en zijn kapelaan en verwant don Lorenzo Làrese.

Geschokt probeerde hij de belanghebbende dorpen op hun verantwoordelijkheid te wijzen door aan de respectieve burgemeesters en pastoors uitvoerige brieven te sturen. Hij beschreef zelfs de scheidingslijn tussen de huizen die zouden worden meegesleurd en die welke ongedeerd zouden blijven. Maar destijds waren de dijk en het meer van de Vajont er nog niet en dus werd hij niet ernstig genomen. Allen lachten hem uit, maar velen van hen verloren het leven achttien jaar later.

Zo begon voor don Guido de lijdensweg te worden beschouwd als een vreemd personage.

Don Guido onthulde echter niet in zijn brieven en in zijn notities de beschrijving van een toneel dat in hetzelfde visioen voorafging aan de ramp, en dat hij mij mondeling meedeelde.

Hij zag hoe door de straten van Longarone een processie gehouden werd, die bestond uit enige jonge deugnieten die, de geslachtsorganen van ossen, vergaard in het gemeentelijk slachthuis, op stokken droegen, terwijl zij godslasterlijke en onnoembare uitdrukkingen aanhieven op de wijze van de Litanie van O. L. Vrouw : 'Heilige..., bid voor ons', met een duidelijk spottende bedoeling. Hij leidde eruit af dat dit toneel die hij zag, plaatsvond enkele uren voor de aardverschuiving, in het licht van de zonsondergang.

Het feit dat de Heer don Guido de catastrofe liet zien in een eng logisch verband met die ongelukkige en godslasterlijke processie, doet ons geloven dat tussen beide gebeurtenissen een samenhang bestond om ons mensen te doen begrijpen hoe onze oneerbiedige handelwijze ons de bescherming van God kan ontnemen.

God straft niet. Als God wordt afgewezen, onthoudt Hij alleen maar Zijn bescherming met respect voor de vrijheid die Hij de mens heeft gegeven.

Don Guido herhaalde in elk geval:

- *'Het is onjuist van het een straf van God te noemen, want God is niet wraakzuchtig. Het is niet God die de straffen zendt, ook al is dat de uitdrukking die de Bijbel gebruikt om te doen*

begrijpen dat er tussen twee feiten een band bestaat van oorzaak en gevolg. De straf geven we onszelf, omdat dit het natuurlijk gevolg is van de verwijdering van de bescherming van God. Helaas worden in deze gevallen onschuldige mensen betrokken. Maar de schuld ligt niet bij God. Integendeel, wees ervan verzekerd dat God dichtbij het onschuldige slachtoffer is en het geestelijk ondersteunt. De redding van allen gaat God ter harte, dit is de eeuwige redding. Bovendien draagt Hijzelf het zwaarste deel van het lijden, vooral dat van de onschuldigen. Het is zeker dat, als de Heer degene, die Hem lastert, moeilijk verdraagt, maar Hij laat niet toet dat men de OnbevleeteMmaagd beledigt'!

Klaarblijkelijk was de verzakking van de berg Tol al sinds maanden bezig. Het is duidelijk dat men de onverwachte verzakking niet aan God kan toeschrijven.

De bescherming van God voorkomt niet de natuurrampen, maar kan voorkomen dat de menselijke dwalingen zich ophopen, en in het bijzonder, dat de personen komen aan de mensen onvoorbereid het leven laten.

Op het ogenblik van de ramp met de Vajont, die plaatsvond in de late avond van 9 oktober 1963, was don Guido al tien jaar vertrokken uit Casso en waren er achttien jaren verstreken sinds het visioen. Velen waren zijn profetie vergeten en waren de dood tegemoet gegaan.

Don Guido celebreert de Heilige Mis samen met de heilige pater Pio van Pietrelcina

Toen hij op het einde van 1953 Casso verliet, trok hij zich terug in Fara gedurende twee jaar, bij zijn bejaarde en zieke moeder, die intussen alleen was gebleven, omdat de andere zoon, Giulio getrouwd was.

Het was in die tijd dat hij zich naar San Giovanni Rotondo begaf om pater Pio te ontmoeten. Bij zijn aankomst voelde hij zich eerst teleurgesteld: de pater, die al jarenlang in die plaats talloze pelgrims aantrok, liet hem vier dagen wachten alvorens hem te ontvangen.

Toen hij reeds besloten had af te zien van de ontmoeting en van naar huis terug te keren, werd hij spontaan benaderd door pater Pio, die hem uitnodigde om de volgende dag samen met hem de Heilige Mis te celebreren.

Het was geen concelebratie zoals we haar kennen in onze dagen, waarbij de priesters aan hetzelfde altaar celebreren. Pater Pio nodigde don Guido uit aan een zijaltaar te celebreren, maar in overeenstemmig met hem, dezelfde daden en dezelfde gebeden te verrichten.

Gedurende de heilige Mis, die meer dan twee uur duurde, wendde pater Pio zich meerdere malen tot don Guido en zei op krachtige toon:

- 'Ga langzamer, ga langzamer!'

Het was in feite niet de stijl van don Guido om lange pauzes te maken, ofschoon hij altijd de Heilige Mis kalm en met grote devotie celebreerde. Met grotere sereniteit keerde hij naar huis terug.

De plaatsen waar de openbaringen plaatsvonden

Na die twee jaren in afwachting, werd hij in 1955 als pastoor benoemd te Chies d'Alpago, een ander dorpje van de provincie Belluno, hoger gelegen en op de uiterste grens van het zeer mooie amfitheater van de Valle d'Alpago, aan de voet waarvan Farra leg en zijn ouderlijk huis, aan de oever van het meer van Santa Croce, waar zijn oude moeder nog woonde, die steeds ouder en zieker werd en in januari 1970 zou sterven. Dikwijls ging hij in het schone seizoen naar beneden met de fiets of per bus. Nooit heeft hij een eigen vervoermiddel gehad noch een huishoudster.

Hij was meer dan twintig jaar pastoor van Chies d'Alpago, tot 1976. Het was tijdens zijn verblijf in Chies d' Alpago dat don Guido bijna alle openbaringen ontving, hetzij in de vorm van 'inspraken', van 'profetische dromen', of van 'visioenen in wakende toestand'.

Alleen de openbaring betreffende de 'erfzonde' ontving hij in het ouderlijk huis te Farra d'Alpago.

Intussen werd hij steeds meer overtuigd van zijn onwaardigheid in de ogen van de Heer, omdat hetgeen hem in zijn jeugd voorzegd was, nog niet verwezenlijkt was.

Maar de tijd van de Heer is niet de onze... En zie, op het onverwachts, als de talloze boetplegingen zijn gemoed en zijn geloof getemperd hadden, verscheen de Heer op Zijn afspraak.

De acht openbaringen vonden allen plaats tussen 1968 en 1974.

Met don Guido begint een nieuwe tijdperk in de betrekking van de mensheid met God, waarin God bovenal wil gekend worden om bemind te worden, niet alleen bewust met het hart, maar ook met een volledige instemming van het verstand.

De Heer stelt don Guido gerust, die bezorgd is van geen getrouwe getuige te kunnen zijn: 'IK ZAL U HELPEN OM U TE HERINNEREN EN TE BEGRIJPEN'.

Dat betekent dat de werking van de Heilige Geest zich niet beperkt tot de eerste poging van don Guido om schriftelijk vast te leggen wat hij heeft vernomen.

Het is geen eenvoudig opschrijven van wat God wil, maar een inspanning om te redeneren en om alles wat hij leert onder Zijn vaderlijke leiding, met elkaar in logisch verband te brengen.

In feite, bepaalde inzichten komen tragsgewijs en andere alleen dan wanneer de Heer hem deze of gene episode terug doet herleven, die de eerste keer niet begrepen werd, en ze toelicht.

Don Guido brengt een eerste en een tweede verslag uit aan zijn Bisschop, maar zonder enig resultaat.

Tussen 1976 en 1977 wordt don Guido voor verschillende maanden naar Pieve di Cadore gezonden. Het is een donkere tijd, want niemand van zijn confraters, zelfs niet de Aarts priester van Pieve, is geneigd naar hem te luisteren.

In het jaar 1977 wordt hij pastoor van Vinigo, een dorpje in de vallei van de Boite, die afdaalt naar Cortina, gelegen op een lange steile helling van een ruime groene bergkom.

Dat is zijn geluk; een tussenkomst van de Voorzienigheid!

Dit dorpje, met weinig 'zielen' vereist niet veel werk, waardoor hem veel tijd overblijft voor gebed en studie. De pastorie is een groot en sterk huis, goed blootgesteld aan de zon, en dat vanuit de hoogte een schitterend panorama overziet.

Dat is de belangrijkste tijd voor zijn diepe overwegingen. Hij kan zich nu eindelijk wijden aan het weer in orde brengen van zijn geschriften en aan het definitieve opstellen van zijn handschriften.

De diepe inzichten rijpen onder de standvastige leiding van de Wijsheid.

Het zijn tien jaren van betrekkelijke sereniteit en van grote vruchtbaarheid.

Foto van blz. 49 in het Italiaanse boek

Onderschrift bij de foto: Zicht op Alpago met het meer van Santa Croce (Belluno)

De ontmoeting met de patriarch Albino Luciani, de latere paus Johannes Paulus I

Don Guido had begrepen dat de erkenning van de openbaringen, langs de weg van de kerkelijke hiërarchie, voor hem uitgesloten was.

Intussen was monseigneur Albino Luciani, zijn vroegere klasgenoot op het seminarie, en reeds bisschop van Vittorio Veneto, benoemd tot patriarch van Venetië, waardoor hij zijn overste was geworden en ook de overste van zijn bisschop.

Werkelijk gebroken van verdriet tegenover zoveel geslotenheid en na veel aarzeling uit eerbied voor zijn Bisschop, besloot don Guido naar de Patriarch te schrijven, die zoals we weten, de voorzeggingen met hem gemeen had, die aan beiden gedaan werden door pater Matheus Crawley, in het verre jaar 1928, waarin aan de jonge Albino was voorzegd dat : *'hij zou opstijgen tot de hoogste rangen van de kerkelijke hiërarchie'*, en aan de seminarist Guido dat *'de Heer hem als bejaarde de duistere passages in het Bijbelboek Genesis zou onthullen'*. Dus verhaalde don Guido hem in een kort verslag de openbaringen die hij van de Heer had ontvangen.

Hij legde hem onder andere uit dat *'God Vader en Moeder was voor de eerste Mens'*, niet alleen geestelijk maar ook stoffelijk, want Hij schiep hen in de schoot van een voor-menselijk vrouwelijk wezen, zowel de mannelijke kiem, en zo werd God voor hem Vader, als de vrouwelijke kiem, en zo werd God voor hem Moeder, en zo ontstond de bevruchte eikel van de eerste Man; terwijl voor de schepping van de eerste Vrouw, God alleen Moeder werd, aangezien de Man zelf haar vader werd, "in gelijkenis van natuur", door haar te verwekken in zijn slaap, zoals de Heilige Schrift leert.

De bijzondere band die don Guido verbond met de Patriarch, omdat voor beiden die voorzeggingen zich hadden verwezenlijkt, gaf hem de zekerheid van geloofd te worden.

Inderdaad, de Patriarch antwoordde hem hartelijk. Niettemin nodigde hij hem uit tot terughoudendheid, immers, zolang dergelijke openbaringen niet goedgekeurd waren door de bevoegde kerkelijke overheid, d.w.z. door zijn Bisschop, behielden zij het karakter van privé openbaringen.

Intussen begon de Patriarch in het openbaar te zeggen dat *'God voor de mens Vader en Moeder is'*.

Deze tussenkomenst kon worden opgevat als een welwillende en goed verstaanbare aanmoediging voor de Bisschop van Belluno. De patriarch Luciani had in feite veel eerbied voor het gezag van anderen. Desondanks bleef de Bisschop bij zijn standpunt.

Het duurde een tijdje voor dat don Guido de patriarch Luciani ontmoette in Vittorio Veneto, waar hij was komen de leiding nemen in een geestelijke retraite van een dag, uitgenodigd door zijn geliefd vroeger bisdom. Op het einde van de retraite benaderde de Patriarch hem en verzocht hem te blijven om met hem te spreken. Maar het was reeds laat en don Guido, bezorgd om op tijd de trein te nemen voor de daaropvolgende laatste busverbinding, antwoordde hem, dat hij vlug zou terugkeren om dan rustig met hem te kunnen spreken en rende weg.

Intussen werd de Patriarch tot Paus gekozen en had hij niet meer de gelegenheid don Guido nogmaals te ontmoeten. Toch aarzde hij niet om in zijn inleidingsrede als Paus te herhalen dat *'God voor de mens Vader en Moeder is'*, een bevestiging die velen een motief gaf tot overweging.

Waarschijnlijk bestond de taak van paus Johannes Paulus I ten aanzien van don Guido en van de openbaringen door hem ontvangen, alleen daarin van hem geloof geschonken te hebben en van te getuigen dat de voorzeggingen, van pater Matheus Crawley, in het seminarie van Belluno, in dat verre jaar 1928, zich verwezenlijkt hadden voor beiden, en zo te bevestigen dat hij werkelijk een profeet was.

De jaren van de ouderdom

Het verdriet om de verdwijning van Paus Luciani, die vriendschap en openheid tegenover hem had getoond, was voor don Guido een droevige beproeving te meer. De geestelijke vereenzaming viel hem steeds zwaarder.

In de winter van 1985, tijdens het feest van Allerheiligen, gleed hij in Vingo uit op het ijs, en om niet te vallen, klampte hij zich vast aan een paalafsluiting. De harde ruk was hevig dat hij zijn rechterschouder ontwrichtte. Het veroorzaakte hem een ernstige morele en fysieke pijn van niet langer de hand te kunnen gebruiken om vlot te schrijven.

Na een paar maanden doorgebracht te hebben in het hospitaal van Cortina, verhuisde hij naar Belluno op een klein en bescheiden zolderkamertje, dat hem werd aangeboden door de paters van het P.I.M.E. (Pauselijk Instituut voor Buitenlandse Missies) op korte afstand van het priesterthuis. Zijn oud huis in Fara, ontdaan van de inrichting voor verwarming, was niet geschikt om een alleenstaande oude man te herbergen.

In januari 1987 vond don Guido een verblijf in het rusthuis van Meano, een gehucht van Santa Giustina, op weinig kilometers afstand van Belluno.

Don Guido, ofschoon reeds ouder dan 80 jaar, bewaarde toch geheel zijn fysieke en intellectuele levendigheid. De Heer had hem voor heel zijn leven een heldere geest beloofd, een goed gezichtsvermogen en een goed gehoor, en zo was het. De ogen, die zich zeer hadden vermoeid door het lezen van boeken, lieten hem toe nog te lezen met behulp van een bril tot het einde. Ook zijn gehoor bleef perfect.

Zijn gedachten waren er altijd op gericht om het Placet (goedkeuring) te bekomen van de Heilige Stoel. Don Calabria had zovele jaren voordien gezegd dat de boodschap '*dringend*' was, en don Guido voelde zich verantwoordelijk voor zoveel vertraging. Daar de hiërarchische weg tot op dat moment zich als onbegaanbaar had getoond, bedacht hij Kardinaal Ratzinger rechtstreeks te informeren. Bij gebrek aan vertrouwen besloot hij er van af te zien met de gedachte dat de Heilige Stoel, zonder een gunstig advies van de bevoegde Bisschop, het niet eens in overweging zou genomen hebben.

Naast de innerlijke vreugde van te mogen delen in de kennis van de mysteries van het Boek Genesis en een dieper inzicht en begrip van de Verlossing, ervoer don Guido het innerlijke Lijden van Jezus. In zijn leven herhaalden zich onvoorstelbare vernederingen. De zelfgenoegzaamheid, die veel van zijn confraters niet eens tracten te verbergen, werd steeds zwaarder voor hem. Het brandmerk van een reputatie als 'ziener' was zijn dagelijks brood.

Toch verloor don Guido nooit het vertrouwen in de Voorzienigheid. Hij ging door een standvastige blijmoedigheid van geest te voeden met de zekerheid dat de Heer Zijn plan ten uitvoer zou brengen. Nauwelijks was hij verslonden in gebed of in zijn boeken, of zijn ogen straalden vol vreugde. Hij bezat het enthousiasme van een jongen, met de zekerheid dat op de een of andere manier allen de waarheid zouden kennen, en zodoende de grote Barmhartigheid van God zouden begrijpen.

De openbaringen zullen niet verloren gaan met zijn dood

Op zekere dag, omdat hij zijn krachten voelde afnemen en dat hem niet veel tijd van leven meer restte, zei don Guido tegen mij:

- 'Ik wens u de nalatenschap te schenken van mijn geschriften en wat er overblijft van mijn bibliotheek in Farra. Breng het handschrift en al mijn schrijfboeken in zekerheid, want als ik het niet meer kan, zouden al mijn zaken weggeworpen worden door wie er de waarde niet van begrijpt'.

- 'Ja... maar er zijn u meer priesters nabij dan ik'.

- 'Dat is waar, maar hier zijn allen vooringenomen, en onder hen die deze openbaringen aanvaard hebben, heeft niemand enige echte belangstelling getoond. Ik verlang dat ze de goedkeuring krijgen van de Bisschop van dit bisdom, daarom wens ik dat ze niet buiten dit bisdom gebracht worden, want de Heer heeft dit bisdom uitgekozen voor deze openbaring. En dan, na een korte pauze, voegde hij eraan toe:

- 'Ik wens ook dat gij mijn werk voltooid, door het te herordenen en alle herhalingen te verwijderen'.

- 'Maar don Guido, u weet goed dat ik niet op de hoogte ben!'

- 'God zoekt niet de meest ontwikkelde of verstandige personen: God zoekt de personen die oprecht bereid zijn om Zijn wil te doen. Ik ken u nu al zo lang en u bent de persoon in wie ik het meest vertrouwen stel'.

- 'Ik dank u voor uw hoogachting, maar het is één ding te spreken over deze zaken, en een ander ding om uw geschriften te herordenen.

Dat veronderstelt een zeker onderscheidingsvermogen, en, om de herhalingen te verwijderen, zoals u dat wilt, is het nodig keuzes te maken. U begrijpt dat een dergelijk werk teveel verantwoordelijkheid vereist'.

- 'Werk kalm en doe voort zoals u het best oordeelt: ik zal u altijd nabij zijn en ik zal u helpen. Dan, om mij te waarschuwen voor onvermijdelijke verleidingen tot zelfgenoegzaamheid, voegde hij er na een korte pauze aan toe:

- 'Denk echter niet dat er bij deze opdracht geen kruisen zullen zijn. Aan de ene kant is er de vreugde omdat God ons deelgenoot heeft gemaakt van Zijn plannen; aan de andere kant moet u van nu af beseffen dat u mijn lijden zult erven, het onbegrip van de dierbaarste vrienden, de teleurstellingen en zelfs de bespottingen, de vijandigheden of de onverschilligheid van de kant van de oversten. Het zijn allemaal zeer stekelige vernederingen, maar die kunnen alleen worden overwonnen als u zich niet verwacht aan goedkeuringen, behalve uw besef van te hebben gedaan wat mogelijk was, uit liefde voor de Waarheid en uit liefde voor God. Voelt u zich daartoe in staat?'

- 'Als dat zo is, wel goed dan', antwoordde ik.

Met uiterste ontroering van ons beiden deed hij mij tekenen neer te knilen aan zijn voeten, en terwijl hij zijn handen op mijn hoofd legde, sprak hij een zeer lang gebed uit in het Latijn, terwijl hij daarbij de Heilige Geest over mij afsmeekte, een gebed waarvan ik alleen in grote lijnen de betekenis begreep. Hij gaf mij daardoor, samen met zijn zegen, een echte en eigenlijke opdracht, als een bekleding met macht, om zijn geschriften en schrijfboeken te ordenen. Ik beleefde dit gebed als een teken van vertrouwen, maar ik voelde op dat moment ook heel het gewicht van de enorme verantwoordelijkheid die het met zich meebracht.

Toen hij mijn emotie zag, aarzelde don Guido niet mij te bemoedigen met vaderlijke liefde, en hij vervolgde:

- 'Als u dit werk hebt beëindigd, ga dan naar de algemene Vicaris. Hij is mijn vriend. Hij heeft mij geholpen om mijn testament op te stellen. Ik heb aan de Curie al mijn spaargeld nagelaten voor de publicatie van dit handschrift. Dat heb ik gespaard door gedurende vele jaren zuinig te leven voor dit doel. Begin nu deze dingen weg te brengen en er kennis van te nemen.

Er zijn daarin zoveel bladen om weg te werpen. Houd er in uw huis een kuis in. Hier is er geen plaats voor. En denk er aan dat ge veel verlatenheid zult ondervinden, want niemand, die zijn gordel aandoet om te werken voor de Heer, blijft ervan gespaard.

Gedurende heel zijn leven, dat voorafging aan de openbaringen, had hij zich geweld aangedaan in de poging om verstandelijk de grote levensvragen van de mens op te lossen, zoals de aanwezigheid van het lijden, door de Heilige Schrift beschouwd als een gevolg van de erfzonde.

- *‘Maar hoe is het mogelijk een schuld te erven?’ vroeg don Guido zich af. ‘Men kan alleen de gevolgen van een schuld erven.*

Maar welke kon de schuld zijn om ook fysieke gevolgen na te laten in de mens?’

Hij verstond dat er achter die vragen een leegte aan kennis schuilde, want als God Rechtvaardigheid is en niet alleen oneindige Barmhartigheid, dan is het beginsel van de erfenis van een schuld onaanvaardbaar. Hij zei dat hij overtuigd was dat, als de mens de handelswijze van de Heer niet begreep, dat dit zo is omdat hij niet volledig de feiten kent die de Voorzienigheid, uit liefde, omhuld heeft in het mysterie. Don Guido heeft in zijn totale vertrouwen in God nooit getwijfeld aan Zijn Barmhartigheid, en ook niet aan Zijn Woord, vastgelegd in de Heilige Schrift.

Ziekte en dood van don Guido

Tegen het einde van de jaren '80 begon don Guido een steeds verdergaand fysiek verval te vertonen. Het waren de eerste symptomen van een tumor die zich twee jaar later duidelijk zou manifesteren.

De kwaal verscheen onverwacht en in geheel zijn ernst in het begin van juli 1991, toen de chirurg een tumor constateerde in de darm. Na een week werd Hij geopereerd, en weinige dagen later moest hij opnieuw geopereerd worden. De pijnen waren zeer hevig.

Toen hij zich voldoende had hersteld, werd hij teruggebracht naar het rusthuis van Meano. Daarna ging hij snel achteruit, maar zijn geest bleef helder tot het einde.

Zekere een dag, terwijl hij speels bezig was met met een soort verdroogde wond op de rug van zijn hand, die een grote grijsachtige moedervlak leek, in de vorm van een doperwt, zei hij tegen mij:

- *‘Ziet gij, dit is een herinnering aan die nacht waarin ik het visioen had van de schepping van het heelal. Het is een vonk geweest, die uit de omliggende afbeelding kwam, die ik zag en die mij deze brandwonde bezorgd heeft. Het doet geen pijn, en het is daar alleen om mij er opnieuw aan te herinneren. De Heer wilde mij een teken nalaten opdat ik de volgende ochtend niet zou twijfelen, denkend dat wat ik had gezien de vrucht was van mijn verbeelding’.*

Kort voordat hij stierf, na bijna twintig jaar, genas deze wond helemaal en liet alleen een lichtrode kleur achter.

Op 8 oktober, de dag nadat hij zijn 84^e levensjaar had beëindigd, wilde Maria, zijn Moeder die hem geleid had op zijn ‘langste reis in omgekeerde volgorde in ruimte en tijd’, zoals hij het noemde, hem bij zich hebben. Het was 's avonds zeven uur, er waren aanwezig de algemene Vicaris, de moeder overste van het rusthuis en ik.

De volgende dag werd het stoffelijk overschot met het blijmoedig en ontspannen aangezicht, afgelegd in de kist. Hij was in het wit gekleed, en in zijn priesterlijke kleren, lag hij daar met de ernst van een patriarch, een koninklijk uiterlijk ook in al zijn eenvoud. De bejaarden van het rusthuis kwamen één voor één om hem de laatste groet te brengen. Allen waren getroost geweest door zijn goede woorden.

De heilige mis voor zijn uitvaart werd begeleid door mooie liederen van heldere kinderstemmen. Zijn kist werd, door een verkeerde bezorging van de lijkdragers, die vreemd genoeg ineens verdwenen waren, de kerk uitgedragen op de schouders van de jonge priesters, in witte koorhemden, alsof de Heer hem die eer wilde bewijzen die velen van zijn confraters hem niet hadden betoond.

Op het Veronese marmer van zijn eenvoudig graf leest men de volgende mooie en zeer passende woorden:

**‘IK ZAL IN EEUWIGHEID
UW LOF ZINGEN, O GOD,
HEER VAN HET HEELAL’.**

Blz. 57

Enkele biografische data

- 1907 (7 oktober) de geboorte (feest van O.L.Vr. van de Rozenkrans)
1907-1920 Kinderjaren en jeugd
1917 (13 oktober) hij heeft het visioen van de verschijning van de Heilige Maagd aan de herdertjes van Fatima, en van het zonnewonder.
- 1920-1932 Zijn studies aan het seminarie.
1921 Eerste voorzegging door don Calabria, die deze openbaring voorspelt.
1928 Tweede voorzegging door pater Crawley
1932 Derde voorzegging door Monseigneur Masi.
- 1932-1934 Kapelaan te Fusine (Belluno)
- 1934-1945 Pastoor te Dont (Belluno)
1944 Vierde voorzegging door Teresia Neumann
- 1945-1953 Pastoor te Casso (Belluno)
1945 Hij heeft het visioen over de ramp met de Valjont, die gebeurt in 1963
- 1953-1955 In afwachting in het ouderlijk huis te Farra d’Alpago
1954 Ontmoeting met pater Pio
- 1955-1976 Pastoor van Chies d’Alpago (Belluno)
1968 1^e openbaring: *‘Het teken van ‘Kain’*
(ontvangen in de pastorie van Chies d’Alpago)
1969 2^e openbaring: *‘De erfzonde’*
(ontvangen in zijn ouderlijk huis te Farra d’Alpago)
1970 3^e openbaring: *‘De dood van Abel’*
(ontvangen in de pastorie van Chies d’Alpago)
1970 4^e openbaring: *‘Het zijn mensen’*
(ontvangen in de pastorie van Chies d’Alpago)
1972 5^e openbaring: *‘De schepping van de Alfa tot de Omega’.*
(ontvangen in de pastorie van Chies d’Alpago)
Deel 1: *De Stamvader*
Deel 2: *De schepping van het heelal*
Deel 3: *De geboorte van de eerste Vrouw: de Omega*
- 1974 6^e openbaring: *‘Het laatste maal van Abel’*
(ontvangen in de pastorie van Chies d’Alpago)
1974 7^e openbaring: *‘De avond van de dag van Abels dood’*

- 1974 (ontvangen in de pastorie van Chies d'Alpago)
8^e openbaring: 'Het laatste gesprek' met de Heer
(ontvangen in de pastorie van Chies d'Alpago)
- 1976-1977 Kapelaan in Pieve di Cadore: zijn eenzaamheid
- 1977-1986 Pastoor in Vinigo, waar hij zich verdiept in de studie van de erfenisleer en van aardkunde.
- 1978 Ontmoeting met de patriarch van Venetië, Albino Luciani, de latere Paus Johannes Paulus I
- 1986-1987 Op pensioen te Belluno
- 1987-1991 In het rusthuis te Meano, in de gemeente Santa Giustina (Belluno)
- 1991 (8 oktober) zijn afsterven.

kaart van de provincie Belluno

Deel 2

UIT DE GESCHRIFTEN VAN DON GUIDO BORTOLUZZI

KORT VOORWOORD

door don Guido

Het is van geen belang te weten wie beschrijver is van deze regels.

Ik ben iemand die de Waarheid zoekt, zoals het de plicht is van elk verstandelijk schepsel. Ik heb geen academische verdiensten of titels die mij zouden aanbevelen.

Het visioen dat ik beschrijf is geen fabel noch een droom of de vrucht van zelfbedrog: het is een werkelijk feit, onverhoopt, ongevraagd en niet gedwee ontvangen.

Het wantrouwen, de reacties van aanvechting die het hebben vergezeld, bewijzen mijn onwetendheid, mijn vooroordelen en de lankmoedigheid van de onvergelykelijke Regisseur, God de Vader, die niet in een 'wolk van vuur' zoals aan Mozes, maar in een kring van rozig licht, mij gevolgd is in verschillende plaatsen binnen mijn huis, met een gezichtstafereel in kleuren, waarin Hij mij datgene heeft laten zien wat Hij, de Alomtegenwoordige, heeft geregistreerd in Zijn Geheugen, vanaf de eerste atoom tot de vorming van de macrokosmos, van de eerste levende cel, en in het bijzonder tot de geboorte van het eerste Meisje, de laatste daad waarin Hij direct tussenbeide is gekomen met Zijn Scheppende Kracht.

Daarna 'hield Hij op met het scheppen van welk ander soort dan ook', omdat Hij de doelstelling van de Schepping⁶ had bereikt.

Op het eind had ik volledige kennis van de draagwijdte van de openbaring en van mijn armzaligheid. Moest dat uitgerekend mij overkomen?

Ik begreep dat het een boodschap was voor alle mensen van de aarde: wie zal mij geloven? Mij kwamen toen enkele Bijbelse woorden in gedachten: 'Van een getuige wordt niets anders vereist dan dat hij trouw is in het berichten'.

Ik voorzie dat velen niet zullen geloven. Geen wonder.

Alleen degene die de openbaring heeft ontvangen is verplicht te geloven.

Maar als de openbaring overeenstemt met de gegevens in de Bijbel, als ze deze verklaart en bovendien overeenstemt met de gegevens van de wetenschap en met het juiste gebruik van de rede, dan is het niet juist haar af te wijzen.

Het zal zeer troostrijk zijn voor de Paus, voor de Bisschoppen, voor de priesters en voor allen die geloven in de enige God, te weten dat Hij nog steeds tot de mensen spreekt, zoals tot de oude Patriarchen en Profeten, onder vier ogen, met grote vertrouwelijkheid en grootmoedigheid, ook schertsend.

De Joden en de Moslims moeten zich niet beledigd achten, als God gesproken heeft tot een priester van de Katholieke, Apostolische en vervolgte Kerk van Rome,

Hij spreekt tot wie Hij wil, als Hij het gepast acht, en Hij openbaart de dingen die de wetenschap niet bij machte is te ontdekken, of als haar verkeerdt is.

Het is Zijn stijl van tot Zijn boodschappers en vertrouwelingen personen te kiezen, zonder aanzien door hun sociale stand of door verstand. Hij eist alleen 'ut fideles qui inveniatur', d.w.z. dat de boodschapper Zijn boodschap trouw doorgeeft.

Hij heeft mij niet gezegd Zijn boodschap op te schrijven, noch haar mondeling of schriftelijk door te geven, maar het is duidelijk dat deze openbaring voor de bestwil van de gelovige en de niet gelovige mensheid bestemd is.

Hoe de polygenisten daarvan te overtuigen, die beweren dat er meerdezzre stamvaders zijn ?

Als ook zij zouden zien en zouden horen wat mij gezegd werd, zouden ze dan geloven? Misschien zouden sommige van hen nog wantrouwiger zijn dan ik in het begin, en zouden ze geloven dat het inbeeldingen zijn en zelfs zelfbedrog.

Ik zocht de waarheid betreffende sommige problemen, en de WAARHEID ZELF is mij onverwacht tegemoet gekomen, onverdiend, duidelijk, overvloedig, mooi, troostgevend.

'Volentibus et conantibus Deus non denegat gratiam'. God weigert niet de kennis van Hemzelf aan hen die verlangen en volhouden in het zoeken naar de waarheid.

Wat ik schrijf kan als van bovennatuurlijke oorsprong verklaard worden alleen door de bevoegde kerkelijke geagt, en ook indien zij er de echtheid van erkent, kan zij onderzoeken of de publicatie van alles of van bepaalde gedeelten van het geschrevene aan te bevelen is of niet.

Ik onderwerp mij aan gelijk welke beslissing die genomen zal worden door het kerkelijk Leergezag, hetzij over de inhoud van dit visioen hetzij over het verklarend commentaar dat het vergezelt⁷.

⁶ Volgens sommige wetenschappers verschenen ook na de schepping van de Mens andere nieuwe lagere soorten. De zin in de Bijbel zou in dit geval kunnen uitdrukken dat 'na de schepping van de Mens' God geen andere soort geschapen heeft die superieur was aan de mens.

⁷ De bedoeling van don Guido was rechtschapen, maar het ongeloof en de moeilijkheden die hij ontmoette van zijn superieuren, vergunden het hem niet zijn verlangen gerealiseerd te zien. Dat is de reden waarom ik het na zijn dood passend heb geacht het Werk te publiceren, het heb beschouwd als het patrimonium (vaderlijk moederlijk erfdeel) van heel de mensheid.

DE SCHEPPING

(Het Boek Genesis, 1-4)

DE NIEUWE MOZES
BRENGT OPHELDERINGEN OVER
DE OORSPRONG
VAN DE MENS, VAN DE AARDE
EN VAN HET HEELAL

INLEIDING

De tekst die u wordt aangeboden is het afschrift van het handschrift, dat door don Guido samengesteld werd na het jaar 1981. Het werd geschikt volgens de volgorde, door hemzelf vastgelegd en geheel uitgevoerd volgens zijn richtlijnen, verrijkt met beschrijvingen en verklaringen, door hem genoteerd in zijn zchrijfboeken en op losse bladen.

De opeenvolging van de openbaringen, verzameld in deze tekst, is niet opgesteld in de volgorde waarin ze zijn gebeurd, maar is die welke don Guido uitdrukkelijk heeft gewild om twee logische redenen:

- de eerste, omdat hij van oordeel was dat het juist was te beginnen met de voorstelling van de Mens, het eerste en laatste doel van Gods plan en van Zijn schepping;
- de tweede, omdat men op deze manier tot een chronologische volgorde komt en ze onder bindt met een enkele leiddraad, en zo de feiten gemakkelijker te begrijpen maakt voor de lezer.

In het kort zijn de onderwerpen deze:

1^e openbaring.

Deze openbaring viel voor in een niet beter aangegeven periode, rond 1968. Don Guido verneemt, door een inspraak, dat 'het teken van Kaïn' "HET WOORD" is, en dat Kaïn de vrucht is van de erfzonde. Men begrijpt, dat als Kaïn erkend wordt als 'mens', dan is het alleen maar omdat hij het gebruik van het woord heeft, en dat dan al zijn andere kenmerken niet menselijk zijn.

2^e openbaring

Wanneer dit begrip alle redeneringen en gevolgtrekkingen die er uit voortkomen heeft voortgebracht, toont de Heer hem in 1970 hoe zich hoe zich 'de erfzonde' voltrok, die Hijzelf omschrijft als 'AFSCHUWELIJK, WEERZINWEKKEND, OORSPRONKELIJK' (in het italiaans is er hier een woordspeling : "orribile, orrendo, originale"), juist omdat ze begaan is in het begin door het menselijk geslacht.

3^e openbaring

Enkele maanden later, nog steeds in 1970, is don Guido aanwezig bij de dood van Abel.

4^e openbaring

Nog in 1970 ziet don Guido de gevolgen, die voortkomen uit de ongehoorzaamheid van Adam, in de nakomelingen van Kaïn, die enkele generaties later geboren worden.

5^e openbaring

Slechts in 1972, wanneer deze begrippen verteerd zijn, toont de Heer aan don Guido de schepping van het heelal, van de Alfa tot de Omega, wat betekent tot aan de schepping van de Man en van de Vrouw, hoogtepunt van de volmaaktheid van heel de schepping. Het is een openbaring van zeer grote afmetingen waarbij alle terreinen van de wetenschap worden betrokken: van de aard-natuurkunde tot de aardkunde, van de menskunde tot de voortplanting. Het is een kleurrijk overzicht, vergezeld van een soort dialoog die tegelijk onderricht is, waarbij de Schepper Zelf don Guido uitnodigt om waar te nemen, om te beschrijven, om te overdenken, om onder woorden te brengen en te antwoorden op Zijn vragen.

6^e openbaring

Na ongeveer twee jaar, in 1974, doet de Heer hem de laatste maaltijd van Abel zien, die plaatsvond op dezelfde dag waarop hij werd gedood. Bij het weerzien van de personen, die hij al vier jaar eerder had gezien in de episode van de dood van Abel, slaagde don Guido erin Abel te identificeren, die hij in de voorgaande openbaring gehouden had voor een nakomeling van Set, vanwege zijn jonge leeftijd. Pas nu begrijpt hij de samenhang tussen beide visioenen. Wat hem verwondert is te zien dat Abel nog een kind was toen hij werd gedood, en niet een volwassene zoals tot nu is geloofd.

7^e openbaring

In hetzelfde jaar maakt de Heer hem de zielstoestand bekend van Kaïn en Adam, weinige uren na de moord op Abel. Hier behandelt de Heer het moeilijke en hoogst actuele probleem van de verantwoordelijkheden.

8^e openbaring

De laatste en meest aangrijpende openbaring, spreekt over het grote plan van God met de vervallen mensheid en haar bevrijding door middel van de Verlossing

Het is als de losbarsting van de laatste akkoorden van een orkest waarin de Glorie van God en Zijn oneindige Barmhartigheid worden herdacht, ondanks de hardnekkigheid van de mensen.

Bijgevolg begint deze tekst met de 5^e openbaring, en vervolgens de 1^e, de 2^e, de 6^e, de 3^e, de 7^e, de 4^e, en tenslotte de 8^e openbaring.

Dan rijst de vraag waarom de Heer niet ook dat type schema heeft gevolgd, vanaf het moment waarop de geschiedenis juist begint, met de 5^e openbaring.

Het antwoord zal duidelijk blijken als men het Werk helemaal zal hebben doorgelezen: de Heer heeft eerst de grondslag gelegd, vier dikke heipalen, om daarop Hij Zijn gebouw op te trekken.

De eerste vier openbaringen ('Het teken van Kaïn', 'de erfzonde', 'de dood van Abel' en 'het zijn mensen' [de bastaarden]) vormden de onmisbare vaste gegevens opdat don Guido op de juiste wijze kon binnendringen in de geest van deze breedvoerige en welomschreven openbaring, om deze zodoende ten volle te kunnen begrijpen. In feite, als de Heer don Guido zou hebben binnengevoerd in het thema van de 5^e openbaring zonder vooraf sommige

grondbegrippen te hebben verklaard, zou don Guido veel personen niet hebben kunnen herkennen, en hij zou niet zoveel van zijn beschouwingen onder woorden hebben kunnen brengen bij de voltrekking van dit visioen en de samenspraak met de Heer.

Integendeel, de Heer heeft in Zijn Wijsheid sommige feiten doen voorgaan die, ofschoon het onderwerpen zijn die de een van de ander gescheiden zijn, onderling een zeer sterk logisch verband hebben van oorzaak-gevolg, en noodzakelijk worden verondersteld voor het begrijpen van die openbaring.

Van ons wordt er niet gevraagd van deze inspanning te hernemen, niet alleen omdat don Guido dat al heeft gedaan, en het zou daarom nutteloos zijn, maar omdat wij niet over de hulp zouden beschikken die hij ontving van de Heer.

De Heer gebruikt bij deze openbaringen een werkelijk nieuwe methode, omdat Hij een medewerking wil van het verstand naast die van het hart. Hij laat pauzes, opdat don Guido tijd zou hebben om na te denken, om zijn gevolgtrekkingen te maken en ook om zijn bezwaren te uiten. Het is duidelijk, dat God wil dat de mens uitleg ontvangt die de wetenschap bevredigt en niet alleen het geloof.

Het is een taalgebruik dat een volwassen mensheid veronderstelt, dat tevens een diep verlangen heeft naar de diepe redenen, ook op het terrein van het bovennatuurlijke en van het geloof.

Don Guido begrijpt dat deze openbaring het antwoord is op zijn gewettigde vragen. Sterker nog, hij voelt aan dat zijn vragen en zijn behoefte om de waarheid te kennen, zoals overigens voor ieder van ons, ingegeven zijn door God zelf, die ons bewust deelgenoot wil maken en overtuigd van Zijn Veerlossingsplan.

De Heer gebruikt een doordringend spreekwijze, duidelijk, ondubbelzinnig en erop gericht licht te werpen op de duistere punten in het Boek Genesis.

Ofschoon don Guido aanvankelijk een zekere weerstand bood, en trouw wil blijven aan de lessen die hij in het seminarie had geleerd, stelt de Heer hem met liefde en geduld gerust, en Hij brengt hem ertoe te begrijpen dat wat hij ziet en hoort, niet in tegenspraak is met de Heilige Schrift, maar de verklaring is voor datgene wat in de Genesis is beschreven met symbolisch taalgebruik.

IK ZOCHT DE WAARHEID OM DE WETENSCHAP OVEREEN TE DOEN KOMEN MET DE H. SCHRIFT EN “DE WAARHEID” KWAM MIJ TEGEMOET

(VIJFDE OPENBARING: ontvangen te Chies d’Alpago in 1972)

§ 1 - Er is mij iets buitengewoons en verbazingwekkends overkomen in de nacht van het feest van de Maria-Tenhemelopneming, op 15 augustus 1972, om drie uur in de ochtend.

Al meer dan dertig jaar interesseerde ik mij aan het probleem van de oorsprong van de mens, verontrust als ik was over de verspreiding onder de jeugd van de theorie van de spontane evolutie en van de meervoudige oorsprong van de mens, deze theorieën leiden immers onvermijdelijk tot het ontkennen van God en van elk morele grondslag.

Met de bedoeling de gegevens van de wetenschap met die van het boek Genesis in overeenstemming te brengen, had ik het probleem bestudeerd met behulp van alle boeken die daarop betrekking hadden, die ik te koop vond (een vijftigtal) en ik had veel tijdschriften en

krantenartikelen verzameld, waarvan ik een pak bladen en aantekeningen overgehouden had. Met uitzondering van enkele schrijvers herhaalden de anderen de natuurlijke evolutieleer, ook al noemden ze het een geleide evolutie, van de verschillende soorten levende wezens, en dus ook van de mens, tegen de bevestiging in van de Heilige Schrift, die zegt dat God alle soorten dieren en planten heeft geschapen 'in de staat waarin ze zijn' met de vaststelling dat elke soort zich voortplant 'volgens de eigen soort'.

Deze uitdrukking wordt wel elf keer herhaald in de eerste hoofdstukken van de Genesis, om te doen begrijpen dat alleen de Mens zich niet gehouden heeft aan dit bevel.

Een lang gewetensonderzoek

§ 2 - Elk moment dat ik vrij was van mijn verplichtingen als pastoor en van mijn werk voor het huishouden en in de kerk, heb ik gebruikt voor mijn onderzoek, daarbij zag ik af van wandelingen, radio, televisie en elke andere afleiding.

Ik ging om middernacht naar bed. Om drie uur was ik gewoon op te staan om in de keuken heen en weer te wandelen gedurende dertig minuten om het verloop van de spijsvertering te bevorderen. Daarna maakte ik enkele aantekeningen en sliep dan tot zes uur.

In 1972, in het begin van juli, had ik één enkel boek gekocht dat over de evolutie handelde, en daar het een werk was van een andere religieus, hoopte ik er enkele meningen in terug te vinden die zouden stroken met mijn overtuiging.

Op de voora vond van Maria-Tenhemelopneming had ik mij voorgenomen de laatste honderd bladzijden te beëindigen. Het boek was goed geschreven, in wetenschappelijke bewoordingen en met een zekere logica, die zelfs geloofwaardig leek. Ik beëindigde het boek om middernacht, en bedrukt, en ik zwoer bij mijzelf dat dit het laatste zou zijn.

Ik had mijn Brevier niet gebeden en wilde dat goed maken met een uur aanbidding, uitgestrekt aan de voet van de treden van het altaar, zoals op de dag van mijn wijding⁸.

Ik was teleurgesteld en verbitterd, ook omdat de parochianen niet waren gekomen voor het Triduum en zelfs niet voor de Rozenkrans van die avond. Niemand om te biechten, ook niet die vijftien kinderen die ik aangenomen had voor de Eerste Communie op Heilig-Sacramentsdag. De hele wijk had ik afgelopen om ze persoonlijk uit te nodigen, maar allen hadden een voowendsel: de volgende dag verwachtten ze gasten of zouden ze een uitstapje maken, enz.

Ik bad tot de Heer en de Heilige Maagd van mij te aanvaarden in naam van hen allen. Daarna mediteerde ik overhete 'arme ...ik'.

Ik deed een lang gewetensonderzoek en met veel helderheid liet ik ik alle etappes van mijn roeping aan mij voorbijgaan sinds ik, op de leeftijd van drie en een half jaar, door mijn oma naar de kamer werd gestuurd waar mijn vader aan het sterven was, om tegen hem te zeggen dat hij moest vrede te sluiten met O. L. Heer en om de priester telaten roepen.

Ik zei hem dzt ook ik, wanneer ik groot zou zijn, priester zou worden en blij zou zijn te weten dat hij in vrede met God gestorven was. Daarna de kinderjaren en de jeugd zonder spel en de pleziertjes die eigen zijn aan die leeftijd, om voor het huishouden te zorgen, maar met de vreugde naar de kerk te kunnen gaan voor de diensten en om te zingen. Daarna de Eerste Communie met een dertigtal makkertjes waaraan ik godsdienstles gegeven hadt. Dan de uitnodiging om in te treden in het Seminarie. Vervolgens het heilig Vormsel met de omarming van de Bisschop, de studies...

Ik besloot dat ik mij niet van weg vergist had: de Heer had mij gemerkt vanaf mijn prille jeugd.

Na een uur stond ik op uit die houding. Ik was in het geheel niet moe, ik was in vrede.

⁸ In het kerkelijk taalgebruik betekent het bijvoeglijk naamwoord 'geknield' 'uitgestrekt op de grond, met gespreide armen en met het gezicht omlaag.

Teruggekeerd in de pastorie, keek ik naar de heldere sterrenhemel. Het kabaal van de juke-box en het geschreeuw van de jeugd in de nabije openbare gelegenheid had opgehouden.

Terwijl ik ging liggen om te slapen riep ik uit:

- *'O tijd, die zo slecht besteed werd, ik vervloek u! Morgen bij zonsopgang breng ik al die boeken naar de hoek van de tuin en maak er een vuurtje van. Wie zou zich de moeite geven ze te lezen en als hij de grote kruisen ziet die ik op veel bladzijden heb getekend, en de notities die ik geschreven heb in de kantlijn? Waartoe dienen mij al die aantekeningen? Wat blijft er over van al mijn studies? Laten we zien...*
- *en begon opnieuw de aangeleerde begrippen samen te vatten betreffende de Heilige Schrift en de boeken van de natuurwetenschappen.*
- *wat een aanmatiging die wil van mij om naspeuringen te doen naar de geheimen van de Schrift om haar gegevens in overeenstemming te brengen met die van de wetenschap! God, ontferm U over mij!*

Mijn overdenkingen gedurende de nachtwake

§ 3 - De slaap wilde mar niet komen. De overdenkingen van de nachtwake kwamen weer in mij op:

- *Waarom tijd, slaap, moeite en geld verspillen om de problemen van de evolutie te bestuderen, die het Woord van het Boek Genesis teniet doen, dat verklaart dat de Mens volmaakt werd geschapen, en niet langs de weg van een evolutie, en dat hij pas 'daarna' onttaardde, en ook de theologie leert ons dat Hij Die alles goed maakte, het eerste menselijke paar 'zeer goed' maakte, en niet in de dierlijke staat waaruit hij in de loop van duizenden jaren zou geëvolueerd zijn, ten koste van ongehoord lijden? De Mens kon dus niet de vrucht zijn van evolutie, want in dat geval zou de mensheid in haar oorspronkelijke staat niet iets 'zeer goeds' geweest zijn.*
- *Het is duidelijk dat als de door God geschapen Mens een volmaakte Mens was, terwijl anderzijds de archeologische ontdekkingen ons onthullen dat de mens van de prehistorie een onvolmaakt wezen was, dan is het de erfzonde geweest die hem heeft ontaard in al zijn aspecten, tot het aannemen toe van de kenmerken van de mensapen. En als hij ook verdorven werd in zijn lichaam en in zijn ziel, en niet alleen in zijn geest, is het logisch te denken dat de erfzonde een zonde geweest is van verbastering⁹ van de soort, te wijten aan een gemeenschap voltrokken buiten de soort. Want, als de twee stamouders moesten aangroeien en zich moesten vermenigvuldigen, dan was een gemeenschap tussen hen niet alleen niet verboden maar zelfs verplicht.*

§ 4 - Waarom beschouwen de geleerden de theorie van de poligenese¹⁰ (meervoudige oorsprong) als een vaststaand feit, terwijl de Schrift ons spreekt van een enkele Mens en van een enkel menselijk paar in het begin, en waarom hebben ze niet de hypothese in overweging genomen dat het verschil tussen de etnische groepen en sommige erfelijke afwijkingen zouden kunnen te wijten zijn aan de verbastering van de menselijke soort met de antropomorfe (op een mens gelijkend) soort, die dicht bij de Mens staat, en gebeurd in de eerste tijden van de mensheid? Het verschijnsel van de verbastering wordt aangeroerd in het Boek Genesis aan het begin van het 6^e hoofdstuk, waar het 'aan de genealogische levensboom', die van de

⁹ Het is goed te onthouden dat op het moment van deze gedachten, die voorafgaan aan de openbaring die ik ga vertellen, don Guido reeds vier openbaringen had ontvangen, waarvan hij had geleerd, als een zeker gegeven, dat de mensheid vanaf haar oorsprongen een probleem heeft gehad van bastaardering van de soort.

¹⁰ Volgens deze theorie wordt verondersteld dat de menselijke soort het resultaat is van de evolutie uit talloze primitieve soorten.

'kinderen van God', verboden was 'te kennen' d.w.z. van vruchtrvoortbrengende vereniging met wilde 'genealogische boom', en ook waar zij spreekt over de noodlottige vereniging tussen 'de Kinderen van God'(de volmaakte Mensen¹¹) en 'de dochters van de mensen'(de dochters van de verbasterde mensen) waardoor beide soorten werden verdorven. Alsof het bijbelverhaal een fabel zou zijn, hebben de geleerden die buiten beschouwing gelaten, om van alles uit te denken en te fantaseren over de ontdekte fossielen, die alleen bewijzen hoe de mensen het beeld en de gelijkenis met God hebben 'verloren'. Datgene wat de geleerden en de theologen evolutie noemen is in werkelijkheid een 'her-evolutie' geweest, (her-ontwikkeling) een herwinnen van de oorspronkelijke menselijke eigenschappen, die plaatsvond doormiddel van een selectie, geleid door de Schepper. Alleen in dat geval kan men correct spreken van geleide her- evolutie, maar niet met betrekking tot de schepping van de mensheid.

§ 5 - De Schrift leert dat de natuur geen spontane sprongen maakt tussen de ene soort en de volgende. Alleen God kan het ontstaan van nieuwe soorten bepalen. Ook dit principe is duidelijk uitgedrukt in de Genesis, hoewel zij niet zegt hoe God tussenbeide is gekomen.

- Het eerste levende wezen van de menselijke soort is zeker Adam. Als de echtgenote uit de 'rib' van Adam werd genomen, behoort ook zij tot de genealogische Levensboom.

En als hij het eerste levende wezen is hij ook haar vader.

- Het Boek Genesis zegt dat Adam Set voortbracht op meer dan 130 jarige leeftijd. Op welke leeftijd bracht hij dan de eerstgeborene zoon Kaïn voort? En nog eerder, op welke leeftijd bracht Adam de Vrouw voort?

§ 6 - Een ander probleem. Het Boek Genesis zegt dat Eva de oorzaak werd van de bekoring en van de val van Adam.

- Dus is Adam zelf de oorzaak van die val. Maar hoe heeft de eerste Man, die begiftigd was met bovennatuurlijke gaven, de 'erfzonde' kunnen plegen, een overtreding die zó vol gevolgen was? Heeft hij het gedaan op aansporing van Eva?

- Wat voor een type was Eva? De Schrift zegt niet dat God haar de Levensadem in het gezicht heeft geblazen, zoals bij Adam. Maar ze zegt dat ze sprak en redeneerde, maar ze viel in de zond, en spoorde ook de Man aan tot zonde.

En in het onderbewustzijn dook bij mij de herinnering op aan twee feiten:

a) de openbaring van 'het teken van Kaïn' van vier jaar geleden, waaruit ik heb begrepen dat Kaïn het uiterlijk had van een mensaap.

b) en dan het andere, het visioen van de 'erfzonde', dat ik twee jaar later had, en waarmee ik aanwezig was bij de zonde van Adam, dat waren twee openbaringen waardoor ik mij een antwoord had kunnen geven, maar ik twijfelde en vreesde er gebruik van te maken en ik beoordeelde het als vrucht van mijn verbeelding. zoals mij gezegd was door een confrater die ik in vertrouwen genomen had.

Een Engel gaat vooraf aan de komst van de twee Hemelse Boodschapsters

§ 7 - De stem van een volwassene, zeer dicht bij mijn rechteroor, zegt mij zeer duidelijk en niet met gedempte stem, eerst zachtjes en daarna harder:

- 'GUIDO, STA OP, WANT HET IS HET GEWONE UUR'.

Ik kreeg geen schok bij dat onverwachte geroep, want ik was nog in en halve slaap.

Ik had de indruk dat een persoon zich over mijn hoofd had gebogen en sprak.

¹¹ De volmaakte geschapen Man en Vrouw, en het betreffende gesubstantiveerde bijvoeglijk naamwoord zijn geschreven met de hoofdletter om ze te onderscheiden van de door bastaardering beoedelde mensen, geschreven met een kleine letter.

Ik bewoog mij niet, en ik opende zelfs niet mijn ogen: ik hield de adem in om het geluid te horen van de schreden van de persoon die tot mij had gesproken of, tenminste het geruis van zijn kleding.

Niets: de stilte was totaal.

Die stem had weerklonken binnen de kamer, als van een persoon die werkelijk zeer dicht bij mijn rechteroor sprak.

Het was een duidelijke stem, zeer vertrouwd, maar ik slaagde er niet in haar nader te bepalen, hoewel ik uit hun timbre de stemmen van al mijn parochianen kende. Ze leek die van mijn broer toen die een jongen was. Sterker nog, ze leek zelfs de mijne van toen ik twaalf of dertien jaar oud was.

Ik merkte dat ik het rechteroor tegen het hoofdkussen hield. De stem was bij mij echt daarlangs gekomen. Ik hief de arm op naar het hoofdeinde van het bed en deed het licht aan. Een blik in het rond, in de kleine kamer van drie bij drie meter en twee meter twintig hoog, en verzekerde mij ervan dat er geen bezoekers waren.

De deur was dicht, alsook het enige raam.

Ik tilde het hoofdkussen op: Niets. Ik boog mij voorover om onder het bed te kijken: niets.

Ik bleef gedurende enkele minuten zitten op het bed, en dacht na:

- *Hij had mij Guido genoemd, i.p.v. don Guido*
- *Hij had mij met gij aangesproken, misschien uit minachting.*
- *Mij een bevel gegeven: STA OP. Met welk gezagt?*
- *Heeft eraan toegevoegd: HET IS HET GEWONE UUR. Inderdaad mijn uurwerk wees drie uur aan; maar hoe is het mogelijk het uurrooster te kennen van mijn nachtelijk opstaan? Dat wil zeggen dat hij mij bespied heeft, maar om welke reden? En als hij mij ook deze keert bespied heeft, dan zou hij moeten weten dat ik niet zoals gewoonlijk om middernacht ben gaan rusten, maar om een uur, zodat ik geen behoefte heb mij te bewegen om de spijsvertering te bevorderen en notities te maken, zoals gebruikelijk.*

Mijn naam heb ik gemeen met nog andere mensen en ik dacht dat het niet mij betrof. Tot dit besluit gekomen riep ik uit:

- *'Neen, ik sta niet op! En ik vleide mij neer, geërgerd en kwaad.*

Ik dacht mij te hebben vergist en draaide mij op de andere zijde en probeerde te slapen, maar mijn geest keerde terug naar de gewone vragen.

De twee Moeders van de 'Kinderen van God'.

§ 8 - Terwijl ik nog bezig was mij vragen te stellen, hoorde ik vrouwelijke stemmen¹², die leken te komen van achter de houten wand, die achter mijn hoofd mijn kamer scheidde van het trappenhuis.

Ze riepen mij bij mijn naam:

- *'GUIDO, VREES NIET, OOK WIJ ZIJN HIER, DE TWEE MOEDERS VAN DE KINDEREN VAN GOD'.*

Daarna vervolgde de hogere en zangerige stem, zeer zacht, zodat het door mijn hart ging:

- *'MARIA, NATUURLIJKE MOEDER VAN JEZUS EN GEESTELIJKE MOEDER VAN ALLE VERLOSTEN'.*

Daarop volgde de zwaardere stem van de andere vrouw:

- *'EN DE VROUW DIE U INTERESSEERT, DE NATUURLIJKE MOEDER VAN DE 'KINDEREN VAN GOD'.*

¹² Om de begrijpelijkheid te vergemakkelijken voor wie leest, zullen we de 's' gebruiken bij het verwijzen naar de stem van de engel en van de vrouw. We zullen daarentegen 'Stem' schrijven met een grote letter 'S' wanneer verwezen wordt naar die van de Heer en van de Heilige Maagd.

De woorden van de ene en van de andere werden langzaam uitgesproken, maar zeer duidelijk.

Aanvankelijk geloofde ik dat het niet mij betrof, daarna, een beetje ontroerd door de woorden van Maria, dacht ik:

‘Hun uitdrukkingen zijn theologisch perfect’.

Ik geloof dat ze mij enkele seconden tijd gelaten hebben om hun woorden goed te vatten, daarna hoorde ik ze samen zeggen:

§ 9 - *‘WIJ ZIJN GEKOMEN OM U TE HELPEN BIJ DE ONDERZOEKENIN VAN UW STUDIES’.*

Het timbre van de stemmen was deze keer sterker, of ik was tenminste aandachtiger om ze te verstaan.

Na enkele seconden hoorde ik de Stem van de twee Vrouwen, die nu leken te komen van achter het raam, alsof hun klank werd afgezwakt door de luiken en door het glas.

- *‘GUIDO, MAAK U NIET BEZORGD; GE HEBT GEEN TIJD VERLOREN MET DIE BOEKEN. GE HEBT DE WAARHEID GEZOCHT MET OPRECHTE BEDOELINGEN, EN “DE WAARHEID” KOMT U TEGEMOET’.*

De verwijzing naar mijn studies overtuigde mij ervan dat ze mij konden bedoelen. Die woorden troostten mij.

Dan hoorde ik:

- *‘WAAROM NEEMT GE DE BIJBEL NIET TER HAND?’*

Slaperig antwoordde ik met moeite;

- *‘Daar staat niet in wat ik zoek; ik ken dat verhaal bijna van buiten’, antwoordde ik, niet zonder inspanning om de slaperigheid die mij nu overviel te overwinnen.*

- *‘NEEM DE BIJBEL TER HAND EN GE ZULT HET WETEN’.*

§ 10 - *Op dat ogenblik hoorde ik opnieuw boven mij dezelfde kinderstem, beslist en sterker:*

- *‘HET IS EEN BEVEL, STA OP’.*

Ik werd helemaal wakker, als geëlektriseerd. Ik deed het licht aan aan. De kamer had het gewone uiterlijk, maar uit elke hoek en van elk meubel leek mij te worden herhaald:

- *‘VLUG, GEHOORZAAM, GEHOORZAAM’*

De toon was liefdevol, niet arrogant. Ik wierp het laken van mij af naar het voeteneind en ging op de rand van het bed zitten.

Terwijl ik mij te kleden, hoorde ik weer die uitnodiging:

- *‘GEHOORZAAM ONMIDDELLIJK, WEG!’*

Ik deed alleen mijn kamerslofen aan en zo, zoals ik was, ging ik de slaapkamer uit om naar mijn studeerkamer te lopen.

Ik stak de gang over en kwam in de keuken. Ik deed het licht aan zoals gewoonlijk en begaf mij naar de deur van het kamertje dat ik gebruikte als studeerkamer.

§ 11 - *Binnengekomen deed ik het licht aan, ging naar de boekenkast, die voor mij stond, opende de rechterdeur en wilde het 1e deel van de Bijbel nemen, met commentaar van Marietti, maar een vrouwelijke Stem stelde mij op gedempte toon voor:*

- *‘DE HELE BIJBEL’.*

Met deze suggestie nodigde de Stem mij uit de Bijbel te nemen die voorzien is van het commentaar van Marc Sales, die in één enkel boekdeel het Oude en het Nieuwe Testament bevat.

Misschien was de bedoeling van de uitnodiging de aandacht te vestigen op de eenheid van de bijbelse Openbaring. Er kan ook een andere reden voor zijn: de meer recente vertalingen

zijn, in hun poging om gemakkelijker leesbaar te zijn, soms minder trouw aan de originele tekst. De Stem bedoelde misschien de lezing van de traditionele vertalingen terug in voege te brengen. Maar er zou ook nog een andere diepere reden kunnen zijn: terwijl vandaag veel bijbeldeskundigen het in twijfel trekken dat Mozes de schrijver is van het Boek Genesis, leest men in de inleiding van de Bijbel, met het commentaar van Sales, daarentegen deze regels: 'De schrijver van de Pentateuch (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium) is Mozes, zoals de Hebreeuwse en Christelijke tradities altijd hebben voorgehouden, daarbij steunend op de bevestiging van het Oude testament en op de bevestiging van onze Heer Jezus Christus en van de Apostelen'.

Dus opende ik het linkerdeurtje naar de kant van de hoek van de kamer en nam er de Bijbel uit, die met het commentaar van Sales.

Terwijl ik het boek tevoorschijn haalde, zei ik met mijn gewone stem:

- 'Hoe heeft hij dat gedaan om haar te vinden?' Ik wilde zeggen: hoe heeft Adam het klaargespeeld de Vrouw te vinden, de eerste Vrouw waarvan ik aannam dat het Eva was?

Godsverschijning

§ 12 - a) Een donderklap verraste mij, want om 1 uur, bij mijn terugkeer uit de kerk, had ik een heldere hemel vol sterren gezien. Maar ik werd niet bang, hoewel hij werd 'voorafgegaan door een soort zachte windstoot'. Het leek alsof er een bliksem in de tuin was ingeslagen voor het raam van mijn studeerkamer. Het was geen kort en krachtig geluid als dat van de bliksem, maar een donderslag waarvan het geluid zich met veel echo's herhaalde, om te verdwijnen in de verte, zoals de donderslagen die voortkomen uit de atmosfeer.

b) Toen de echo van de donder had opgehouden, volgde een schokkende en golfachtige aardbeving die indruk maakte op mij. De bodem trilde onder mijn voeten en ik boog voorover om mijn evenwicht te bewaren, terwijl ik mijn voeten dan naar rechts en dan weer naar links plaatste. De wanden en het plafond kraakten en ik verwachtte kalk en stof naar beneden te zien vallen en alles in stukken te zien. Maar er viel niets, ik was ongerust.

'Als ik zó ongekleed naar buiten ga wordt ik het voorwerp van spot in het dorp', dacht ik.

c) Toen de aardbeving voorbij was, hoorde ik zeer sterk gefluit als van een onstuimige wind, die van alle kanten binnenkwam, ook door de muren. Ik verwachtte mij er aan mijn papieren te zien wegvliegen. Integendeel niets.

Ik ben niet bijgelovig noch schuchter, maar tegenover een dergelijk gevaar, waarvan ik de oorzaak niet kende noch de eventuele gevolgen, raadde de voorzichtigheid mij aan te vluchten. Het is dat wat ik wilde doen, maar ik kon mij niet bewegen.

Ik maakte een gebaar om te vluchten, maar ik slaagde er niet in, niet uit angst, maar omdat mijn voeten als aan de grond geplakt leken door een uiterlijke, geheimzinnige kracht.

d) Toen de wind ophield bemerkte ik een rozig licht, het was geen warme kleur zoals van vuur dat verschillende gradaties heeft van wit naar geel, maar van een zacht rood, meer rood dan oranje.

Dat rozige licht, dat de kamer was binnengedrongen, was geen trillend licht zoals dat van een vlam, maar aanhoudend, bijna melkachtig als een lichte wolk.

- 'Nu ook nog het vuur?' zei ik gealarmeerd. Ik snoof meerdere malen. Geen gaslucht noch brandlucht. Ik betastte mijn handen uit vrees dat het een nucleaire straling was. Alles was normaal.

Er kwam toen twijfel bij mij op of de donderklap misschien was veroorzaakt door een gasfles die, ontplofd was en andere flessen had doen ontploffen, waardoor het leek op het gedreun van donderslagen.

Ik wilde een stap zetten in de richting van het raam. Ik kon de hiel lichten, maar niet het been, hoewel ik was begonnen mij naar voren te buigen.

§ 13 - *Een volwassen Mannenstem zei:*

- 'IK BEN'.

Ik wil mij beter uitdrukken: die gewaarwording kwam niet alleen van buitenaf. De Stem 'IK BEN' weerklonk in mijn binnenste zódanig dat ik niet het gevoel had in gezelschap te zijn van iemand, maar die Iemand omgaf mij, doordrong mij, bezat mij geheel en deed mij mijzelf heel klein voelen in Zijn Tegenwoordigheid.

Na enkele seconden zei de Stem in mijn binnenste:

- 'BLIJF. ALLES IS IN ORDE'.

Ik moest blijven. Ik probeerde opnieuw de ene en de andere hiel op te tillen en op mijn tenen te gaan staan.

Geen enkel beletsel, de ledematen bewogen normaal, maar de tenen waren nog aan de bodem geplakt.

§14 - *De Stem, op normale gesprekstoel en zeer nabij mijn rechteroor, zei tegen mij:*

- 'DOOR EEN TEKEN'.

Ik hoorde de woorden, maar voelde niet de adem die ze had moeten vergezellen. Stijf over heel mijn lichaam, draaide ik langzaam het hoofd naar mijn rechterschouder. Niets.

In dezelfde richting bemerkte ik de gloeilamp onder de witte porseleinen lampenkap in het midden van het plafond. Ik verwachtte er mij aan haar gehuld te zien in roze zijdepapier, zoals het roosachtige licht in de kamer.

Dat rozeachtige licht was nog niet zeer dicht en het liet mij vaag de meubels en de voorwerpen onderscheiden. Er was geen levende ziel. Absolute stilte, toen de Stem weer van binnen zei, d.w.z. zonder er het gehoororgaan bij te betrekken:

- 'HET IS HET ANTWOORD OP UW VRAAG'.

Na alles wat er intussen gebeurd was, was ik vergeten dat ik een vraag gesteld had bij het ter hand nemen van de Bijbel (d.w.z. 'Hoe heeft Adam het klaargespeeld de Vrouw te vinden, die zijn vrouw zou worden?'), en ik had ook niet gedacht dat mijn woorden de aandacht zouden getrokken hebben van wie dan ook.

Ik begreep. Diep ontroerd en vol eerbied sloot ik het rechterdeurtje en zei:

- 'Maar welk soort teken?'

Ik strekte mijn linkerarm uit en sloot het andere deurtje dat geopend de muur raakte en juist paste tot aan de zijkant van de kast met de dossiers.

Gaandeweg werd het rozeachtige licht intenser en omhulde de meubels en de voorwerpen, die daarin verdwenen: alleen de Bijbel die ik in de hand hield zag ik goed, maar zelfs mijn hand zag ik niet meer.

§ 15 - *Alvorens verder te gaan lijkt het mij gepast de omgeving te beschrijven waar de tonelen van het visioen zich hebben afgespeeld en een hersamenstelling te maken van de plaats, door de voorwerpen en de meubels binnen de kamers te laten zien, om met behulp van mijn geheugen de verschillende fasen van dat grote visioen te reconstrueren in de volgorde waarin ze zijn gebeurd, want, met elke achtergrond, komt een toneel overeen van het visioen, uitgaande van de studeerkamer tot aan de keuken.*

Tussen die muren had ik in feite een visioen voor de duur van een half uur, dat mij achtervolgde in mijn bewegingen op wel negen plaatsen, langs de zuidelijke en de oostelijke muren van de twee kamers.

Om precies te zijn, de eerste tonelen vonden plaats bij de zuidelijke en de westelijke muur van de pastorie, d.w.z. in de richting van het aangrenzende huis en van de tuin. Het laatste, en het belangrijkste toneel, was gericht naar het oosten. De oostzijde, die uitziet op de weg, is een beetje naar het noorden gekeerd.

Wat ik beschrijf is geen tijdverlies, want de beelden en de tonelen, die ik gezien heb, hadden in de natuurlijke omgeving, en dat begreep ik pas nadien, dezelfde oriëntering van de tonelen die ik geprojecteerd zag op de meubels van de twee kamers. Die hulp, die mij door de Heer gegeven werd, veroorloofde het mij niet alleen de juiste opeenvolging van de tonelen te reconstrueren, maar ook de oriëntering van dat leefmilieu, en vervolgens de kaart te tekenen van die plaatsen, door ze in onderling verband te brengen, zodat vandaag, als ik ooit deze streek zou moeten bezoeken, ik in staat zou zijn die plaatsen te herkennen, want ze waren nogal éinig in hun soort.

Komende uit de kamer moet ik door de gang, en van de gang door de keuken, om in mijn studeerkamer of bibliotheek te komen, die 3 meter bij 2,80 meter tachtig meet.

Twee foto's van blz. 85

Onderschriften: Don Guido (rechts) voor de pastorie van Chies d'Alpago (oostgevel)

Dezelfde pastorie, gezien vanuit het westen

Schets van blz. 86;

Plattegrond van de pastorie te Chies d'Alpago, lichtjes gedraaid, tegen de wijzers van de klok in, met betrekking tot de vier windstreken.

Bijschriften:

stalla= stal

viottolo-burella= (ondergronds) pad

camera= kamer

ufficio parrocchiale= parochiebureel

strada= weg

corridoio- gang

divano= bank of sofa

libreria- boekenkast

cartell= kast met dossiers

sbrattacucina= bijkeuken

cantina=kelder

vetrina=glazen uitstalkast

cucina= keuken

altra abitazione= andere woning

schets op blz. 87

kaart van het voorgebergte en van de vlakte

bijschriften:

monte = berg
piante ad alto fusto lungo il sentiero = hoge plante langs het pad
frana = aardverschuiving
sentiero = pad
prato dove è nata la prima donna = weide waar de eerste vrouw geboren werd
bosco a latifoglie = loofboombos
misurazione degli ancestri = meting van de voorzaten
ancestri in fila = voorzaten in de rij
favo di miele (h. 60/70 m) = honingraat, (over een gebied van 60 bij 70 m)
cengia = rotswand
chiusa = afsluitdijk
acquedotto = waterleiding
strapiomba = overhangende rotswand
alves del torrente asciutto = droogstaande bedding van de bergstroom
pollai = kippenhok
sentiero a gradoni = terrasvormig pad
uva = druiven
terrapieno = aarden wal
cortile = binnenplaats
orto = moestuin
spiazzo erboso (h. 40 m.) = met gras begroeide open plek (over 40 m)
cuccioli giocano a nascondino = jonge dieren spelen verstoppertje
percorso del Ragazzo che scende a valle = route van de Jongen die afdaalt naar het dal
pianura biondeggiante = goudgele vlakte
capanne per gli ancestri = hutten voor de voorzaten

De omcirkelde punten komen overeen met de oriëntering van de visioenen in de pastorij.

De keuken binnenkomend door de deur, die zich bijna in het midden van de muur bevindt, is er aan mijn linkerkant de oostelijke muur met twee ramen die op de weg uitzien. Daar tegenover, steeds bij de ingang van de keuken, is de zuidelijke muur waarin links een deur met geslepen glas opengaat die uitkomt bij de trap die beneden naar de kelder leidt, en twee meter verderop, rechts, de andere deur, gelijk aan de eerste, die uitkomt in de bijkeuken. Tussen de ene deur en de andere staat de keukenkast met het opstapje naar de glazenkast, die ik gewoonlijk 'uitstalkast' noem. In het midden van de keuken staat de eettafel. Aan de rechterkant, in het midden van de westelijke muur, is de deur naar mijn bibliotheek waar ik binnenging.

Nauwelijks in de bibliotheek gekomen, aan mijn linkerkant, tegen dezelfde muur geplaatst, die de keuken afscheidt van de bibliotheek, is een twee meter hoge boekenkast met twee symmetrische deurtjes met bedrukt glas. Hiertegenover, tegen de westelijke muur, staat de tweede boekenkast, identiek aan de eerste. Beide staan met de zijkant tegen de zuidelijke muur. Tegen de zuidelijke muur is er in het midden, een kleine dossierkast geplaatst met smalle laden, 1.50 meter hoog, en die krap de ruimte vult tussen het open deurtje van de boekenkast, die links van mij staat en het open deurtje van de andere tweeling boekenkast die tegenover de eerste geplaatst is.

Naast deze laatste, in het midden van de westelijke muur, is het enige raam van mijn studeerkamer, dat uitziet op de tuin. We zijn op de verhoogde verdieping van een huis dat gebouwd is in 1740 op sterk hellend terrein.

Bijna in het midden van het kamertje, dat gebruikt wordt als bibliotheek, staat een tafel vol boeken, tijdschriften en vellen papier met aantekeningen. Aan de noordelijke zijde is er een

petroleumkachel, een stoel vol tijdschriften en kranten, grote dozen vol met diezelfde zaken en die het openen van de oude deur naar de gang belemmeren. Slechts schijnbare wanorde: ik weet mijn zaken terug te vinden als anderen er maar niet aankomen.

**EERSTE DEEL VAN HET VISIOEN:
DE EERSTE PIONIER,
'HET TYPE'.**

De eerste pionier

(1^e oriëntatie: het toneel is naar het zuiden gericht)

§ 16 - Tot mijn grote verbazing zie ik op de zuidelijke muur van mijn studeerkamer, op de plaats die bedekt was door het linkerdeurtje van mijn rechter boekenkast, een raam, dat geopend is voor het heldere licht van de middagzon, met daarin de duidelijk zichtbare figuur van een naakte Jongen, met een glimmend rode huid, alsof hij kortgeleden door de zon verbrand werd. Ik zag hem alleen vanaf de heup. Er was geen spoor van kleding, zelfs geen lendendoek. Zijn zeer zwarte haren waren glanzend en glad en ze hingen hem tot op de schouders.

Er kwamen veel vragen in mij op: 'Wie wie zijt gij? Hoe zijt ge hier gekomen?'

De Stem gaf mij op gedempte toon de raad mij te weerhouden.

Hij keek mij niet aan. Hij had een goedig, wat mollig gezicht. Hij keek aandachtig naar iets dat hij in de handen had. Het leek een tuiltje strohalmen. Hij draaide zich om naar de tegenoverliggende kant en deed twee of drie stappen, terwijl hij naar boven keek. Daar was een zoldering gemaakt van geelachtige zandstenen rotsplaten van ongeveer veertig centimeter dikte. Hij bleef staan daar waar de reeks platen werd onderbroken door een ervan die gevallen was. Uit de holte stak iets grijs met gaatjes uit, waarin ik hier en daar stukken tufsteen meende te herkennen. Ik zag er alleen het lagere uiteinde van.

Ik keek naar de Jongen, daar opgeheven buiten de muur van mijn kamer, en ik vroeg mij af hoe hij het klaarspeelde om daar op die hoogte van vijf meter boven de grond, recht te blijven staan daar er in de buitenmuur geen draagstenen waren noch enig houvast. Mijn verbazing was het gevolg van het feit dat de pastorie van Chies op glooiend terrein staat, terwijl de kamers, die naar het oosten zijn gericht, op het niveau van de straat liggen, terwijl die welke gericht zijn naar het westen een verdieping hoger liggen dan de tuin.

§ 17 - Ik zag hem van achteren hoe hij druk bezig was met de handen, om met zeer korte tussenpozen, een bundel van gensters te doen wegspatten naar zijn rechterflank toe. Hij draaide zich naar de linkerzijde en ik kon zien dat hij in de linkerhand een tuiltje hield van rechte stengels tarwe of rogge, waarvan de lege aren doordrenkt waren met een zwarte vloeistof, die nu brandde met veel rook en druppels. Een brandende stengel was naar beneden gebogen, hij boog zich en ik zag hem niet meer.

Toen hij opstond had hij de bundel in de hand, maar zonder vuur. Hij schikte het tegengestelde uiteindeaan de aren op de palm van de linkerhand, sloot haar met wijsvinger en pink tegen de middelvinger en ringvinger. Boven het gedeelte dat overbleef op de handpalm drukte hij tussen de duim en de pink een platte steen. In de rechterhand hield hij een soortgelijke steen, en hij begon die beide stenen steeds in dezelfde richting te wrijven en zodoende veroorzaakte hij een vonkenregen in de richting van de aren, totdat ze vlam vatten en rookten.

De Jongen bekwam met zijn vuur een zwarte rookwolk, die opsteeg naar die stukjes tufsteen in de vorm van grote worsten, die boven zijn hoofd hingen, tussen de twee grote stenen platen, en veroorzaakte daarmee de vlucht van talloze insecten die om hem heen fladderden. Ik zag hem een kleine grimas maken. Hij trok zich enkele passen terug in de richting van mijn denbeeldig raam. Hij wachtte totdat de rook ophield, en voordat die verdween keerde hij daar terug, hief de armen (ik zag geen haar onder zijn oksels), schoof twee of drie tufstenen weg, en bekeek de tussenspleten, niet zonder moeite verwijderde hij een tufsteen, en zo veroorzaakte hij opnieuw een zwerm insecten. Het leken vliegen.

Hij trok zich terug, maar verjoeg ze niet. Hij maakte enkele stukjes rondom los en liet ze vallen.

Hij trok zich nogmaals terug, en kwam zo dichterbij, precies vlak voor mij, hij boog zich en verdween onder de vensterbank van het zichtbare beeld.

Dit was niet steeds hetzelfde: het werd vernauwd tussen de twee horizontale zijden, nu eens meer dan weer minder, om alleen het toneel in te lijsten waarnaar ik moest kijken.

Terwijl de hoofdrolspeler onder de onderste lijn van het zichtbare beeld bleef, kon ik het panorama zien en een horizontaal stuk van de hemel. Dat was sereen, in het middaglicht. Dat maakte ik op uit het feit dat de schaduw bijna geheel ontbrak.

Open raam voor het middaglicht: het leefgebied van de eerste Man

§ 18 - Ik wilde de omgeving bekijken, ik zocht de horizon, maar aan de andere kant zag ik alleen de serene hemel.

De horizon was ver weg, voor zover het oog reikt, op een lager niveau dan de plaats waar ik mij bevond.

De waarneming geschiedde van op een hoogtet. Ik ging op mijn tenen staan om het verborgen panorama te bekijken, achter de vensterbank van dat vreemde raam op bijna een meter afstand.

Tot mijn verrassing en grote vreugde kwam het raam naar mij toe zodat ik kon kijken.

Ik bevond mij op een uitloper van een marmerachtige rots, die bijna vertikaal naar het westen afdaalde met een overhangende rots. Die uitloper was het uiterste gedeelte van een hoog voorgebergte dat van noord naar zuid vooruitsprong.

Onder die overhangende rots zag ik van noord west naar zuid een grote beboste vlakte, allemaal loofbomen en geen enkele conifeer. Dat bos strekte zich uit vanaf de verre horizon tot in de buurt van de hoogte waarop ik mij bevond.

Ik legde de linkerhand op de kast met de dossiers (die ik niet meer zag) en strekte mij naar voren om uit het raam te leunen, en keek omlaag naar de directe omgeving.

Langzaam kwam het raam nog meer naar mij toe. Des te beter ik het nabije deel van het bos ontwaarde, des te beter zag ik het niveauverschil met mijn observatiepost, zeker een zestigtal meter hoog. Ik kon uit de bladeren niet opmaken over welk soort bomen het ging. Misschien waren het kastanjabomen, eiken- of beukenbomen.

Ik boog mij nog meer voorover, zodat mijn hoofd buiten de vensterbank kwam. Ik rilde. Die overhangende rots was gevormd door veel boven elkaar gelegen lange en schuine lagen van geelachtige zandsteen, afgewisseld door marmer van een donkerder kleur. Sterker nog, nu bevond ik mijzelf in de uitholling tussen twee over elkaar geschoven rotswanden waar de laag marmer uitgesleten was.

Aan de voet van de rots, waarop ik mij bevond, was de bedding van een opgedroogde bergstroom, wit van kleur en in contrast met de geelachtige stenen van het hooggelegen punt. Ik kon de kiezel niet onderscheiden.

Op een twintigtal meters afstand van de basis van de overhangende rots, voorbij de andere oever van de zomerbedding van de bergstroom, eindigde dat bos scherp met een abrupte

sprong van tien meter met betrekking tot de bedding van de bergstroom die het in rechte lijn afbakende van noord west naar zuid.

§ 19 - Tegenover dit voorgebergte ontplooidde zich naar het zuiden toe als een waaier, tussen twee uiteenlopende lijnen, die in het begin op een vijftigtal meters afstand lagen, een vlakke vruchtbare zone, bedekt met graangewassen, die zich uitstreckte voorzover het oog reikte. Ik zag geen bergen aan de horizon, ofwel omdat ze er niet waren of omdat de nevel mij belette ze te zien.

Uit de geweldige omvang van die goudkleurige gewassen leidde ik af dat die granen spontaan groeiden, daarin geholpen door een of ander rechtlijnige sloot, in de nabijheid van het hooggelegen punt, maar die ik nauwelijks onderscheidde, en die, veronderstel ik, een primitief systeem van irrigatiekanalen was, die iemand uitgegraven had.

Ten oosten van dit onmetelijke stuk land was een ander dal dat vanaf de oostelijke kant van de rotsuitloper rots kwam. Misschien was er aan de andere kant van een onregelmatige rij bomen, die links de laagvlakte begrensd, een ander hoogte. Ik kon niet zien of er een andere waterloop was.

Bij het kijken naar het ravijn , dat onder mij liep, was ik even ontdaan, en ik hield mij met de linkerhand nog beter vast aan de kast met dossiers.

§ 20 - Ik wend mij af en bekijk nog eens de horizon. Ik slaag er niet in. Ik weet dat ik mij in mijn woning bevind en met de voeten op de grond sta. De pastorij staat niet op de rand van een afgrond. Vreemde samenhang van gedachten. Ook ik ben een mens die af en toe de neiging heeft de dingen te beoordelen volgens de eigen maat. Ik dacht:

'In deze wand is een raam gemetseld geweest dat uitzag op het daaronder gelegen binnenhofje, het laatste stuk van de tuin van schenker, die ooit gered werd van de onrechtmatige toeëigening door de burens, die in de laatste jaren bedrieglijk hun huis hebben gebouwd en uitgebreid. En nu zie, de hof en ook het huis zijn in het ravijn gestort, misschien vanwege de aardbeving die ik gevoeld heb.

Beter zo: nu zal ik opnieuw de winterzon zien en de kerk en de heuvel van het kerkhof. Maar... en de mensen? O! Barmhartigheid, neen! Maar..., dat is mijn omgeving niet! Als ook de heuvel verdwenen was, zou ik de horizon zien boven het meer van Santa Croce. De Alpago is mooi, maar het is niet het Aards Paradijs, ook al noemen de mensen van Belluno het "de tuin van Belluno". En dan, hier is het nacht en daar is het dag'.

§ 21 - Het raam omlijst terug de hoofdpersoon, die zich nu heeft opgericht. Hij heeft een voorwerp in de hand vol gaatjes, waarvan hij stukjes afscheurt die hij laat vallen.

Ik slaag er niet in te begrijpen wat het is. het lijkt mij een stuk van die tufsteen.

Dezelfde insecten vliegen om hem heen en zetten zich neer op dat voorwerp. Kalm neemt hij het verontreinigde stukje en laatt het weer vallen.

Soms zie ik op zijn lippen een vluchtige en lichte pijnlijke trek.

Tenslotte heft hij het hoofd op en schuift de haren van het voorhoofd. Hij is nu heel dicht bij mij, aan de buitenste kant van de rotswand. De gedempte Stem raadt mij aan halve hem goed te bekijken. Hij is op een handpalm afstand van mijn rechterschouder. Ik zie hem van opzij. Hij kijkt langzaam op naar mijn linkerkant. Met de linkerhand maakt hij het gebaar van het ordenen van de haren achter het linkeroor.

Ik bekijk zijn volslanke, rozig glanzende hand, de vingers zijn volmaakt van vormen in verhouding met de handpalm, de nagels zijn regelmatig en gereinigd. Ook de oren zijn goedgevormd.

Op een halve handpalm afstand wend hij zijn wang naar mijn blik. Ik kan vaststellen dat er geen enkel spoor van baard is en zelfs geen snorharen . De poriën van zijn rozige, gladde,

zachte en glanzende huid, zijn onzichtbaar. Geen enkele beharing, zelfs niet in de oksels, noch op de borst.

Nu ik hem zo natuurlijk zie bewegen, steeds gericht naar mijn linkerkant, ervaar ik een gevoel van bewondering en sympathie bij het vaststellen van de volmaakte harmonie van zijn gelaatstreken. De neus is wat klein en delicaat van kleur, zoals die van een kind. De zwarte ogen liggen diep en zijn tamelijk klein. De boog van de wenkbrauwen heeft werkelijk de vorm van een boog, en is bedekt met normale zwarte wenkbrauwen, niet borstelig en niet lang noch uitstekend, maar juist gepast, en ze komen niet samen boven de neus. Tussen de wenkbrauwen en de wimpers is de nis ongeveer een centimeter diep en bleek, en zo ook het ooglid wanneer hij de blik neerslaat, omdat de zon het niet rood gekleurd heeft.

Misschien daarom lijken de ogen mij zo diep. Het voorhoofd is hoog en goed geproportioneerd. De gelaatshoek is rech en, de kin en de mond zijn regelmatig gevormd.

§ 22 - Terwijl ik hem fixeerde, en terwijl hij in de verte keek, steeds in de richting van mijn linkerkant, opende hij zijn mond en hoorde ik hem twee woorden uitspreken, langzaam en met krachtige stem:

- 'AAN DE STEM'. - (DALLA VOCE)

Terwijl ik hem 'AAN DE' (dalla) hoorde uitspreken, merkte ik op dat de Jongen al zijn witte en regelmatige tanden liet zien, ook de vier hoektanden die niet langer waren dan de andere tanden. Hij had zijn tong bewogen naar de snijtanden toe, alsof hij de eerste medeklinker 'D' had uitgesproken, en dan tegen het verhemelte voor de 'L' (van Dalla). Maar wat het woord 'STEM' betreft, leek het mij niet overeen te komen met de beweging van zijn lippen, want ze waren samengetrokken als voor het fluiten.

Bovendien kwam de klank van de woorden niet uit die richting, maar van boven mijn rechterschouder.

Ik moest even nadenken om het te begrijpen.

Het was het antwoord op mijn laatste vraag: 'Maar welk soort teken?' En dat 'teken' was op zijn beurt het antwoord op die andere vraag, uitgesproken voordat het visioen begon, terwijl ik op het punt stond de Bijbel ter hand te nemen: 'Hoe heeft hij (de Man) het klaargespeeld haar (de Vrouw) te vinden? 'Dus de man heeft de Vrouw gevonden DOOR EEN TEKEN en dat teken was DE STEM. Maar van wie?

§ 23 - De Jongen bevond zich op een afstand die ik berekende als nauwelijks aan de andere kant van de muur van de studeerkamer. Hij stond daar en liet dat voorwerp waarvan ik geloofde dat het een stuk tufsteen was van de rechterhand in de linkerhand overgaan en wendde ook het hoofd naar dezelfde kant, alsof hij zich tot mij wilde richten. Maar in de plaats daarvan keek hij in de verte.

Op dat ogenblik zei debekende Stem:

- 'HIJ HEEFT HAAR STEM GEHOORD'. -

Ik had niet begrepen dat het mijn Hoge Leidsman geweest was die sprak. In de mening dat het de Jongen geweest was, die mij met 'u' had aangesproken en die naar iemand verwees die mijn stem gehoord had, antwoordde ik op dezelfde krachtige toon:

- 'Hela! Ik heb andere zaken om aan te denken!...Iets andere dan mijn stem!... Ik verlangde ernaar de Schrift te bestuderen. Ik wilde geen afleiding.

Mijn Hoge Leidsman bedoelde daarentegen, zoals mij even later werd gezegd, dat de Jongen de stem van de moeder had gehoord, die op het punt stond diegene te baren die zijn Vrouw zou worden.

Degene die in gedachte tegen mij sprak, gebruikte intussen meer aandrang en zei mij meerdere woorden waarvan ik mij alleen deze herinner;

- 'HIJ HEEFT HET GEHOORD. IK SPREEK U OVER HEM'. -

‘Het Type’

(2^e oriëntatie: het toneel is naar het zuidwesten gericht)

§ 24 - *Het open raam verplaatste zich naar rechts en omlijste de Jongen, tot iets verder dan de hoek van de kamer: hij bevond zich zelfs tenminste een meter buiten de muur van de bibliotheek, achter de hoek van de boekenkast. Nu was de omkadering gericht naar het zuidwesten. Ik zag de boekenkast niet meer, alsof ze verdwenen was. Ik stak de hand uit en raakte haar aan, ik voelde ze wel maar zag niets. Ik zag zelfs mijn hand niet.*

Een Mannenstem zei mij van binnen:

- ‘BEKIJK HEM! HIJ IS MOOI. HERKEN GE HEM?’ -

Ik bekeek hem aandachtig terwijl hij zich bewoog totdat hij zijn aandacht schonk aan zijn werk, terwijl hij de haren opzij schoof, die hem voor het gelaat vielen, en ze terug achter de oren wierp.

Hij was werkelijk mooi. Hij was 15 of 16 jaar oud.

Hij was mollig. Misschien leek de oogholte zo diep vanwege de mollige wangen.

Ik antwoordde innerlijk: ‘Nee’.

- ‘ANTWOORD’ - *voegde Hij eraan toe*

Ik was overtuigd dat als ik Hem hoorde en Hem begreep op verstandelijk vlak, dat dan ook mijn Gesprekspartner mij begreep. Ik antwoordde door met het hoofd een ontkennend gebaar te maken.

- ‘SPREEK’ - *hield Hij aan.*

- ‘Nee, ik ken hem niet’ - *zei ik met normale stem.* - ‘Wie is hij?’ -

§ 25 - ‘HIJ IS HET TYPE’ - *antwoordde Hij met zachte stem aan mijn oor,*

- ‘GIJ HEBT HEM ZÓ GENOEMD, ANDERHALVE MAAND GELEDEN, IN DE GROTE AULA VAN HET SEMINARIE¹³’ -

- ‘Ik heb het gezegd uit geloof, niet uit ervaring. Ik heb hem nooit gezien!’ -

¹³ Don Guido schrijft in een aantekening: ‘Anderhalve maand voor het visioen, d.w.z. op 28 juli 1972, assisteerde ik in de Aula van het Seminarie bij een conferentie over genetische microbiologie met betrekking tot de erfelijke gebreken die het gedrag van de mens beïnvloeden. Toen de spreker, professor Giambattista Marson, het hoofd van de afdeling dermatologie van het hospitaal van Belluno, uitlegde hoe in Amerika het onderzoek van de cellen van tot levenslange gevangenschap veroordeelde gevangenen onthulde dat enigen onder hen in plaats van de normale XY ook een kleiner chromosoom had, d.w.z. een y, waardoor de geleerden zich afvroegen hoe die y was binnengekomen in het menselijk genetisch patrimonium (vaderlijk / moederlijk erfdeel) en diegenen onder hen die dat bezaten onevenwichtig maakte, kwam ik tussenbeide en zei:

‘Wij zijn gelovigen en voor ons is het zeker dat Hij, die de evolutie van de levenden heeft geleid tot aan de toppen van het ‘Philon’, een volmaakt menselijk schepsel in het zijn heeft geplaatst, dat ‘de kampioen’ moest zijn van al zijn afstammelingen. Als op de dag van vandaag ‘gevallen van de kenmerken van de voorlopers’ gevonden worden, is dat te wijten aan het feit dat de kampioen, die in het aards Paradijs loopt onder de naam van ‘genealogische Boom van het Leven’, voortplantende relaties gehad heeft met de ‘Wilde boom, die goede vruchten kon geven met ingrijpen van God, en slechte vruchten zonder ingrijpen van God, d.w.z. hybriden, bastaarden...’ Ik kon niet verdergaan omdat een bejaarde professor in bijbelse exegese, don Angelo Santin, mij onderbrak en zei:

‘We zijn niet voorbereid op die lijn’.

Laten we niet vergeten dat voor deze conferentie don Guido al vier openbaringen ontvangen had en dat hij, anders dan zijn confraters, het gebeuren van de ‘oerzonde’ en het uiterlijk van de eerste man en van de eerste Vrouw, nog meisje, heeft kunnen waarnemen. (2^e openbaring) en die van de wezens van de zuivere soort meer nabij de Mens (2^e en 3^e openbaring) en die van de ‘hybriden’ van enkele generaties na de kruising van de twee soorten 9 4^e openbaring).

'GE HEBT HEM GEZIEN. IK HEB MET GENOEGEN NAAR U GELUISTERD BIJ DIE GELEGENHEID, EN OOK VOORDIEN IN UW ANDERE TUSSENKOMSTEN VAN OP HET SPREEKGESTOELTE IN DE VERGADERING VAN HET DIOCESANE CENTRUM'.

- *'Dat herinner ik mij niet' - antwoordde ik.*

Hier zei een vrouwelijke Stem zachtjes:

- *'EN GE SPRAAKT NOG OVER DE EUCHARISTIE' - en ze voegde er andere woorden aan toe die ik mij niet herinner.*

- *'Wie is het? - drong ik aan.*

§ 26 - *'UW EERSTE VERWANT'.* -

- *Oh neen, Heer! Ik heb geen verwanten die zo mooi zijn noch veraf nocht dichtbij'.* -

Ondertussen trachtte ik mij te realiseren:

- *'Maar wie is hij? wat komt hij hier doen? Een verwant van mij? ...Een staal...? Heb ik een zinsverbijstering?' - riep ik luid.*

- *'DE HELE EERSTE, DE HELE EERSTE VERWANT' - voegde de Stem er zachtjes aan toe, en herhaalde:*

§ 27 - *'DE ALLEREERSTE VERWANT VAN ALLE MENSEN'.* -

En na enkele ogenblikken:

§ 28 - *'HIJ IS HET, DE STAMVADER'.* -

Terwijl ik er over nadacht, herinnerde ik mij hem reeds gezien te hebben in de openbaring van 'De erfzonde' toen hij nog weinig meer was dan een jongen, en in de openbaring van 'De dood van Abel', toen hij ten volle man was. Maar wanneer ik hem nog zo jong zag, had ik hem waarachtig niet herkend.

Ik kon niet geloven dat Adam zo jong was, en daarom fixeerde ik hem opnieuw in zijn gelaat, en bij het zien van zijn rozige zachte huid en de mollige wangen met die neus als van een kind, zei ik:

- *Is dat ooit mogelijk? Het is een kleine jongen! - Ik herinnerde mij dat er in de Schrift stond, dat Adam Set voortbracht toen hij 130 jaar oud was. En na redenering, dacht ik dat ook hi toch ook jong moest zijn geweest. Bovendien dan nog een uitzonderlijke Jongen, begaafd met bovennatuurlijke en buitengewone natuurlijke gaven, en dat hij zich mocht verheugen over een blijvende samenspraak met God die voor hem een Vader en een Lerar was.*

Het staat vast dat de eerste Mens met God sprak en dat God hem geleerd heeft te spreken. Dat moet niemand verwonderen, aangezien Hij ook heden tot de mensen spreekt! Als het niet zo zou geweest zijn, zou Adam alleen de geluiden van de dieren hebben geleerd. Dus werd hem, behalve het woord, ook de kennis en het gebruik van het vuur door God ingegeven, maar die kennis ging verloren, samen met alle andere kennis, bij de voortplanting buiten de soort, tot dat het opnieuw te voorschijn kwam als een ontdekking van de voorhistorische mens.

§ 29 - *'GIJ GELIJKT OP HEM'.* -

- *'Ik weet dat ik niet mooi ben, dat weet ik al van jongs af aan'.* -

- *'NU' GELIJKEN ALLE MENSEN OP HEM'.* -

- *'Och! Min of meer. De een meer de ander minder...'* -

Ik hoorde boven mijn laatste woorden uit, de gedempte Stem die enkele woorden zei met betrekking tot de Mens die, door zijn ongehoorzaamheid vader werd van een ontaarde mensheid en enkele andere overwegingen met betrekking tot de gevallen Mens. Telkens wanneer het erover ging de Mens te beschuldigen, deed Hij dat stillejest en omzichtig. En na enkele seconden vervolgde Hij:

§ 30 - 'IK HEB HEM BEHOED VOOR HET UITSTERVEN EN IK HEB HEM NAAR DE VERRIJZENIS GELEID'. -

Er volgden nog 8 of 10 woorden die ik mij niet herinner, maar die betrekking hadden op Zijn werk van de mensheid, verdierlijkt als het was door de voorplanting buiten de soort, om ze te leiden en ze tot het oorspronkelijke beeld terug te brengen, niet zozeer met betrekking tot de lichamelijke kenmerken, die weinig belangrijk zijn, als wel met betrekking tot het 'vermogen om te begrijpen en te willen'. Met die woorden bedoelde Hij niet alleen dat wij opnieuw geëvolueerd zijn en dat wij, binnen bepaalde grenzen, de gelijkenis hebben herkrege met de eerste Mens, maar dat wij ook voor een goed deel de verstandelijke vermogens hebben terug gekregen.

Hij heeft ons in staat gesteld deel te hebben aan het aandeel van de Heiligen in het Licht, Hij heeft ons bevrijd van de macht van de duisternis door ons de 'mogelijkheid' te geven van overgeplaatst te worden in het Rijk van Zijn geliefde Zoon, door Wiens toedoen wij de Verlossing ontvingen, de vergeving van de onevenwichtigheid naar ziel en lichaam als gevolg van de 'erfzonde'.

'Ik Ben de Verrijzenis'

§ 31 - *De laatste woorden herinner ik mij goed:*

- 'IK BEN DE VERRIJZENIS'. -

Ik heb het woord 'VERRIJZENIS' in zijn volle betekenis begrepen, door middel waarvan Hij een herstel bewerkt heeft van de mensheid, niet alleen geestelijk maar ook lichamenlijk. Hij is de Bewerker van 'lichamelijke, zielkundige en geestelijke her-waardering' van de mens. 'VERRIJZENIS' dient dus verstaan te worden als het herwinnen van het oorspronkelijke beeld, naar het model waarnaar het STAAL gemaakt werd, het allereerste type, de eerste Mens. Dus, zijn herontwikkeling, hergeboorte en herwaardering, ook lichamenlijk, bewerkt en geleid geweest door God. Wij zijn, ook lichamenlijk verzezen.

§ 32 - *Na een korte pauze voegde hij eraan toe:*

- 'MAAR NU DAT ALLEN HET VERMOGEN OM TE BEGRIJPEN EN TE WILLEN HERWONNEN, HEBBEN, HEBBEN ZE DEZELFDE WAARDIGHEID EN RECHTEN'. -

Uit die woorden begreep ik dat wij tegenwoordig allen "GELIJKE WAARDIGHEID EN RECHTEN HEBBEN" niet met betrekking tot de verlossing, maar tot het 'vermogen' te streven naar de verlossing.

Het Evangelie van Johannes zegt ons dat Christus aan alle mensen 'de mogelijkheid' heeft gegeven, of beter gezegd, 'het vermogen' om kinderen van God te worden (dedit eis 'potestatem' filios Dei fieri) en hiermee het eeuwige Leven te bezitten, in vereniging met God, maar het zegt niet dat God aan allen het eeuwige Leven gaf. In zijn Evangelie schrijft Johannes ook dat Jezus heeft gezegd: 'Ik bid voor velen' (oro pro multis); Hij heeft niet gezegd: 'Ik bid voor allen' (oro pro omnibus). Deze 'velen' zijn zij die van goede wil zijn omdat ze aan de Liefde van God beantwoorden, tot welk geloof ze ook ter goeder trouw behoren. Want als allen de gelijke mogelijkheid hebben om aangenomen kinderen van God te worden, dan worden alleen zij, die ten volle de weldaden van de Verlossing vrucht doen dragen, 'kinderen van God'. De anderen, zij die niet de beginselen van het Evangelie volgen, 'blijven schepselen van God', of wel 'lagere' wezens zoals de dieren, ofschoon met verstand begaafd: diep gevallen wezens tussen de wezens van de onderwereld. Zij blijven uitgesloten. God straft niet, God verheft of verheft niet. Het niet verheffen is al een straf, maar komt niet van God.

De eerste Mens 'is nog onschuldig'.

§ 33 - *Ik was gefascineerd door de figuur van de Jongen, die voor mij stond, en ik verlangde zoveel andere dingen over hem te weten. Ik verlangde bijvoorbeeld zijn lengte te meten, want tot nu toe leek hij mij geplaatst op een hoger niveau dan het mijne, dat ik niet zag, omdat hij vanaf de heupen neerwaarts verborgen bleef.*

Die mijn verlangen kende, heeft mij tevreden gesteld.

Gedurende een ogenblik daalde het zichtbare kader tot op de grond, om onmiddellijk daarna weer de eerste stand in te nemen. Ik kon zien dat hij zeer lange benen had, de helft van zijn volledige gestalte.

De Jongen, zo ongeveer tien centimeter vóór mij, kwam tot tegen mijn rechterflank en sloot zich nauw aan bij mij tot halverwege mijn gestalte.. Ik zag dat zijn hoofd tot aan mijn rechterschouder reikte.

Ik zag noch mijn lichaam, noch mijn schouder, alleen zijn lichaam, dat in het licht was, op hetzelfde niveau als het mijne.

Omwille van mijn tegenzin vanwege die benadering, zei de Stem in mijn binnenste:

- 'ALLES IS GOED. HIJ IS NOG ONSCHULDIG'. -

Ik bracht de linkerhand op mijn rechterschouder, die ik niet zag, om de juiste hoogte te controleren, die ik zocht, maar de proef slaagde niet. Daar ik mijn hand niet zag, kon ik ook de meting niet verrichten. Ik bracht dan mijn uitgestrekte linkerehand tot onder mijn neus. Ik zal weeral mijn hand niet meer. En bovendien bevond ze zich ver boven zijn hoofd. Ik moest op het zicht meten.

Ik kon mij vergissen van enkele centimeters, ook vanwege het volume van zijn haardos.

De Jongen verplaatste zich en hernam zijn vorige plaats, zonder dat ik mijn doel had kunnen bereiken.

Zijn lengte

(3^e oriëntatie: tafereel naar het zuidoosten gericht)

§ 34 - *Om mij een juistere meting mogelijk te maken, gebeurde er een ongelooflijk voorval. Ik stond nog steeds in de binnenste zijde van de rotswand en hij stond bijna op de rand, op twee meter van mij vandaan aan mijn rechterzijde.*

De Jongen zette de eerste stap om zich naar mijn linkerzijde te begeven. Terwijl ik hem bewonderde, zo glanzend van huid en haren, dacht ik: 'Nu loopt hij aan mij voorbij, zelfs heel dichtbij. Ik wil de reuk van zijn haren en zijn schouder opsnuiven'.

Het zichtbare kader volgde de verplaatsing van de Jongen naar mijn linkerzijde, bedekte een deel van de dossierkast, ging er dwars doorheen en ook door de muur waartegen die geplaatst was. De Jongen ging rakelings langs mij heen.

Ik boog het hoofd, ademde in, over zijn haren, die hem over de schouders vielen. Niets, geen geur.

Ik voelde daarentegen mijn linker wenkbrauw tegen een stomp voorwerp stoten.

Ik trok mij terug en betastte de plek: het was een scherpe hoek van de dossierkast, die ik niet zag.

Nu weet ik dat de dossierkast 1.50 meter hoog is, dus dat was zijn lengte. Hij reikte tot aan mijn schouders of een beetje hoger...

- 'Wat ben ik dom geweest' - ergerde ik mij - 'Ik wist heel goed dat hij een schim was; hoe heb ik dat gedaan van mij te laten betoveren? En wat heeft dit alles te maken met de studie die ik moet doen? Is het iets buitengewoons? Of ben ik abnormaal?' -

Ik sloot de ogen, maar het licht bevond zich ook binnen in mijn hoofd. Ik trok de oogleden samen, de wenkbrauwen, bewoog de oren en de hoofdhuid, perste de lippen en de tanden op

elkaar, drukte beide handen op de Bijbel, en drukte haar tegen mijn borst, bewoog achtereenvolgens de spieren van de buik en van armen en van de benen, van de enkels en de tenen, en zei bij mezelf:

- 'Ben ik het of ben ik het niet?' -

Ik had een perfecte controle over mijn persoon.

Hij daalt neer langs de rotswand

(4^e oriëntatie: tafereel oostwaarts gericht)

§ 35 - Ik draai mij om naar de linkerkant, om de kamer te verlaten.

Nu wendt zich de Jongen naar het oosten en wandelt vóór mij.

Ik zie de dossierkast niet, die ik geraakt had, en die nu aan mijn rechterzijde is, en evenmin de tafel aan mijn linkerzijde.

Ik beweeg mij op de tast. Ik zie daarentegen een soort door de zon verlichte gang, die van rechts komt, en die zichtbare gang strekt zich uit langs de kamer, neemt gedeeltelijk de dossierkast in beslag, loopt dwars door de linker boekenkast en door de muur, die de bibliotheek van de keuken scheidt, rechts van de deur, gaat dan verder naar beneden langs een hellend vlak.

Het traject was bedekt door een vooruitstekende rij geelachtige zandstenen platen. Het was dus een platte rotswand die afdaalde van west naar oost.

Ik zag hem lenig en behoedzaam afdalen langs het pad, dat nu eens een meter breed was, en dan weer veel minder. Hij vorderde in die richting steeds rechttop ondanks de sprongen die de afdaling vertoonde. Het was, heel zeker, een afdaling.

Bij elke stap van een been zag ik de voeten van het andere been volgen ter hoogte van de knie. Ik zag hem van het hoofd tot de knieën. Slechts tweemaal kon ik rotsuitsteeksels zien aan zijn linkerzijde.

§ 36 - Ik begon ondertussen mij naar de deur te begeven om het licht uit te doen, waarvan de schakelaar aan de tegenoverliggende muur was, rechts en links om mij heen tastend om niet te stoten tegen de meubels en mijn papierrekken, die ik niet kon zien.

Ofschoon ik mij aangetrokken voelde door zijn voorkomene, wilde ik de kamer verlaten om mij ervan te bevrijden.

De Jongen vervolgde zijn koers in dezelfde richting. Ik bekeek hem, hoe hij met moeite voetje per voetje vorderde, gebogen alsof hij op de schouders een last van honderd kilo droeg.

Een rudimentaire waterleiding

§ 37 - Plots blijft de Jongen staan, om rond een vorkvormig paaltje heen te gaan. Dat was een van de vele paaltjes die zich in de nauwere plaatsen bevonden waar de rotswand insprong en het rotsachtige dak ontbrak.

Er waren meerder paaltjes, samengevoegd en aan de top kruiselings met elkaar verbonden: ze ondersteunden een lange rij bamboepijpen die onderling met elkaar verbonden waren, tegen de zoldering gevestigd, en met koord vastgemaakt aan het bovenste deel van de paaltjes zelf: het was een eenvoudige waterleiding, gevormd door rieten bamboepijpen, aan de uiteinden in elkaar gepast.

Hij grijpt twee aangrenzende pijpen, en scheidt de twee uiteinden in een van de verbindingspunten.

Er vloeit veel water uit en hij besproeit zich overvloedig, misschien om zich te wassen of misschien om zich te verfrissen van het branderige gevoel van de bijensteken. Daarna verbind hij terug de beide pijpen.

Op ongeveer twintig of dertig meter vóór hem was de rotswand geblokkeerd door vier of vijf echte en niet recht afgezaagde planken, d.w.z. verkreen door de stam in de lengte te splijten, dwars gelegd en ondersteund door palen. Ze leken de functie te hebben van het indammen van een aardverschuiving. Of misschien was het een kant van het waterreservoir waarin het water uit de leiding samenstroomde.

Steeds voor mij uit wandelende, kwam hij daaronder, voor die afsluiting, draaide zich naar rechts en daalde af op de onderliggende rotswand en zette zijn weg voort langs het nieuwe stuk van de weg.

§ 38 - Het licht is uitgedaan, en steeds naar voren gebogen en met halve stapjes, verlaat ik mijn studeerkamer.

Eenmaal buitengegaan, draaide ik mij om naar de deur waardoor ik gekomen was, sloot haar met kracht, door haar van links naar rechts te duwen, en zette er mijn linkerschouder tegen, om de indringer buiten te houden. Hier in de keuken gaf de lamp van 60 watt een zwak licht, zoalshet eerst het geval was daarbinnen.

Dwars door het bedrukte glas van de deur zag ik niet of in de studeerkamer nog dat rozige licht aanwezig was. Ik kon nitst onderscheiden. Ik opende de deur op een kier om het beter te kunnen controleren. Het licht was nog steeds hetzelfde, binnen en buiten de deur, maar ik bemerkte er niets in. Ik sloot de deur terug en leunde ertegenaan met de rechterschouder. Zo doende had ik mij gericht naar de deur van de bijkeuken.

(5° oriëntatie: tafereel naar het zuiden gericht)

§ 39 - Tot mijn verbazing zag ik niet meer de hele deur van de bijkeuken, maar op die plaats en op de plaats van de muur rechts, zag ik het zichtbare tafereel met de gewone rozerode omlijsting. Het zicht in dit nieuwe tafereel was begrensd door een tweede centraal omkadering, met een afmeting van 15 centimeter als basis en 30 centimeter hoogte, dit toonde mij de Jongen op weg in deze nieuwe richting naar het zuiden.

Daar was de weg rechts belemmerd door twee of drie andere opeengestapelde blokken van zandachtige steen. Hij steunde met de rechterhand tegen de laagste van die rotsblokken, plooidde de benen en verdween eronder.

De Jongen, die uit de muur van mijn keuken was gekomen, was inmiddels ver weg, misschien een dertigtal meters.

Eerder met berusting dan geërger, wreef ik mijn oogleden met beide handen.

De soort die onmiddellijk voorafging aan de Mens

(6° oriëntatie: gericht naar zuidzuidwest)

§40 - Ik bekijk terug het zichtbare kader, nu een beetje naar links verplaatst ten opzichte van het voorgaande, het bezet een deel van de deur van de bijkeuken, en een deel van de ruimte tussen het lage deel van de keukenkast, de linkerzijde naar de bijkeuken, die in het midden van de wand staat, en ook een beetje van de lagere kelder van rechts.

Het tafereel met rozige omlijsting, heeft nog het centrale vierkant met het zeer beperkte gezichtsveld.

Het rechthoekige vierkant, dat in het voorgaande tafereel rechtop stond, is nu horizontaal geplaatst met behoud van dezelfde afmetingen.

Ik zie op een afstand van tien meter en van een iets hoger gezichtspunt, een stuk van een korenveld, of van graangewas, een beetje groter dan een of twee meter vierkante meters. De aren zijn goudgeel en ongeveer veertig centimeter hoog.

Een klein dier, zwart en ruigharig, beweegt zich tussen de aren. Als het zich opricht en over de aren heen kijkt, zie ik dat het twee horentjes op het hoofd heeft dat zeer afgeplat is.

Wanneer het zich bukt en verdwijnt, zie ik door de beweging van de stengels die het in het voorbijgaan opzij duwt, dat het zich enkele meters verplaatst.

Ik merk, als ik het van opzij bekijk, dat de horentjes oren zijn. Ik denk aan een Dobermanhond, maar dan zie ik dat het een korte snuit heeft en geen neus.

Het speelt verstopperij met een kleiner wezentje, dat zich op vier ledematen beweegt en op hem gelijkt, behalve wat betreft de oren die lang zijn en horizontaal uitsteken i.p.v. rechtop tot boven het hoofd te staan. Ik begrijp dat het apen zijn van een onbekend soort. De grootste, het mannetje, maakt bokkensprongen. Het is misschien veertig centimeter groot.

Ik kijk rond. Alles zoals eerst. Nog steeds het rozige licht dat alles bekleed en verbergt. Ik zie alleen goed door die opening in dat vierkant.

De Boom van het Leven en de wilde boom

(De oriëntatie blijft dezelfde, maar de diepte van het veld verwijderd zich)

§41 - Nieuw tafereel. Op de voorgrond, op een afstand van ongeveer vijftien meter, komt de naakte Jongen van rechts, en wandelt met zekere pas naar mijn linkerkant.

Ik zie hem met veel genoegen terug, niet alleen omdat zijn figuur goed uitkomt tegen die achtergrond, maar ook omdat ik hem niet langer aanzie als een indringer in mijn huis. Hij kijkt vóór zich, op een afstand van twintig meter, naar een groep van vier dieren, drie zwarte met eenniet te dichte vacht van opgezette haren, en een wit geelachtige dier zonder vacht.

Van die dieren zie ik noch het hoofd noch de poten, maar alleen een deel van de romp, en die is op een abnormale manier zeer naar links gebogen.

Een gedempte Stem komt tussenbeide:

- 'BOMEN' - maar ik begrijp het niet.

tekening van blz. 108 -- 1^e schema

Deze dierlijke familie is de 'enige genealogische boom' van zijn soort op Aarde

§ 42 - Het kleine zichtbare tafereel verlaat de figuur van de Jongen en omlijst die dieren helemaal, en de Stem herneemt:

- 'WEET GIJ WAT VOOR DIEREN DAT ZIJN?' -*
- 'Beren die gezeten zijn? - Vraag ik hardop.*
- 'NEEN' antwoordt de Stem mij op normale toon*
- 'VIER TAKKEN VAN DE 'ÉNIGE BOOM' -*

§ 43 - Ze waren in een rij opgesteld, half in profiel. De ruggen vertoonden steeds de kromming van de onderbuik, naar mijn linkerkant toe.

Het vierkant wordt ruimer en ik zie dat die dieren niet gezeten zijn maar recht staan. Het hier geen dieren, die ik kende, en ik raakte er door in de war.

2^e tekening van blz.108- 2^e schema

Een platgedrukte kop, en dus een laag voorhoofd, zwarte dichte en rechtstaande beharing tot in de hals, reusachtige oren die meer dan 10 centimeter horizontaal door de haren heen steken, zonder neus, met zwarte en onbedekte neusgaten, zwarte lippen die geopend zijn tot aan de wortel van de kaakbeenderen, en zonder kin. De armen zijn lang en hangen naar beneden tot op de kuiten.

Ze hadden allen een opgezwollen buik, en boven die magere en korte benen vormde het werkelijk een lelijk schouwspel.

Die wezens met de gezwollen buiken raakten die telkens aan, elke keer dat dit wit geelachtige wezen dat deed. Uit genegenheid? Misschien schreeuwden ze, want ze openden de muil en lieten de lange trillende tong zien, die alleen aan de keel leek vastgehecht te zijn en ze staken daarbij de tong uit hun mond.

- 'Zwaarlijvig'? - vroeg ik. *Het gedempte antwoord:*

- "NEEN, ZWANGER (d.w.z. drachtig) HET IS HUN TIJD" - Nu begreep ik dat het vrouwtjes waren.

§ 44 - *Ongelovig en teleurgesteld wendde ik mij naar de deur vanwaar ik gekomen was, en de neus tegen het glas drukkend, mopperde ik:*

- 'Droom ik of ben ik wakker? Dit is het glas, dat is de deurstijl en dit de deurklink'. -

Mijn controle was reëel, want ik raakte die voorwerpen aan met de hand, niet tegenstaande het licht mij belette te zien wat er om mij heen stond.

- 'Heer, als het van U komt, maak dan dat ik het begrijp'. -

Hij antwoordde mij:

- IK LEER U DIE DINGEN TUSSEN DE REGELS TE LEZEN, DIE GE IN DAT BOEK NIET BEGREPEN HEBT. -

Ik had moeten gerustgesteld zijn, maar wantrouwig van aard tegenover de dingen die ik niet kan controleren, en die ik niet begrijp, overtuigden die woorden mij niet die mij verstandelijk ingegeven werden.

Ik zette tastend de controle van mijn huiselijke omgeving voort, en ik draaide mij daarbij naar rechts, om mijn schouders naar het tafereel te keren en ik begon op met luide stem de meubels op te sommen, die ik slechts vaag zag, van links naar rechts, beginnend bij de deur die naar de bibliotheek voert:

- 'Dit is de sleutel, dat is het kistje voor het hout, de houtkachel, de deur waardoor ik naar binnen ben gekomen vanuit de gang, de canapé tegen de wand rechts van de deur. Op de aangrenzende wand, naar het oosten, de twee ramen, en dan, in de rechter hoek het televisietoestel CGE, 24 duim breed. Aan de andere wand, daaropvolgend voorbij de rechter hoek is de deur van de trap naar de kelder' -

Ik wilde mijn blik niet verder laten gaan, om die behaarde dieren niet te zien waarvan ik mijn gedachten wilde afwenden. Maar iets onweerstaanbaars trok mijn aandacht naar hen.

"De eerste familie van de meest nabije voorzaten van de Mens".

(7^e oriëntatie: toneel naar het zuidoosten)

§ 45 - *Het tafereel verplaatst zich nog meer naar links. Ten zeerste verrast en verwonderd zie ik in het midden van van het bovendeel in glas van de keukenkast, het "uitstalraam", het gewone raam over de gehele oppervlakte geopend voor het daglicht, een rechthoekig tafereel, 55 centimeter hoog en 75 centimeter breed, begrensd door de gewone rozige omlijsting van intenser licht, van ongeveer 5 centimeter breed.*

Het kwam bijna even hoog als het bovendeeel van het uitstalraam en stak aan zijn lagere zijde, 15 centimeter daaronder uit, en bezette ongeveer de helft van de vrije plaats, op het niveau van de keukenkast. Daarbinnen zou gemakkelijk mijn televisiekast hebben kunnen staan.

Binnen die omlijsting bezette een vergezicht vol leven het gehele scherm. Het leek wel een heel mooie schilderij: van boven de blauwe hemel, beneden een uitgestrekte goudgele vlakte van rijp koren, die zich uitstreckte zover het oog reikt, over twee, drie, misschien vier kilometer, begrensd door de nevel aan de horizon.

Rechts de zoom van het groene loofbos, die ik reeds voordien gezien had vanaf de rotswand. Links een aantal planten met hoge stam, ik had geen kans daarachter nog iets waar te nemen.

§ 46 - *Bij de vier dieren, de VIER TAKKEN VAN DE ENIGE 'BOOM', hadden er zich twee andere gevoegd: de ene grijs aan het uiteinde van de groep, en andere die zwart was en groter, aan het andere uiteinde dichterbij.*

De laatste die erbij gekomen zijn, hadden geen gezwollen buik.

Ik zag dat wit geelachtige wezen zonder beharing, en daarna die andere wezens, op een afstand tusen 6 en 8 meter, zodat ik ze op mijn gemak kon bekijken.

- *'Wat zijn dat voor beesten'?* - vroeg ik

- *'DE VOORZATEN'* - werd mij geantwoord.

Die naam was mij niet bekend en deed mij denken aan het bijvoegelijk naamwoord 'voorvaderlijk'.

Die voorzaten waren niet mooi om zien.

De bekende Stem, zei mij nu zachtjes:

- *'DE EERSTE FAMILIE VAN DE VOORZATEN DIE HET MEEST NABIJ ZIJN AAN DE MENS'* -

Nu begreep ik: wat ik zag was de eerste familie van de diersoort die het dichtst bij de Mens was: de soort van de voorzaten (d.w.z. onze voorlopers).

Eerst had ik de betekenis van 'BOMEN' niet begrepen, maar door deze uitleg begreep ik dat de omschrijving 'geslachtsbomen' betekende, en zodoende de twee soorten aanwees: 'de boom van het Leven', die van de menselijke soort, vertegenwoordigd door de Jongen, die pas uit het tafereel was verdwenen, en 'de wilde boom', die van de soort van die uitzonderlijke dieren.

Ik begreep nu ook de betekenis van 'ENIGE'. Zoals de Heer de voortkomst van de menselijke soort uit één mens had bevestigd, toen Hij Adam had gekenmerkt als 'STAMVADER VAN ALLE MENSEN'; zo had Hij eveneens de monogenese bekrachtigd van die wilde geslachtsboom.

Bijgevolg, als voor de menselijke soort de Stamvader de enige was, en eveneens de wilde geslachtsboom (de zuivere voorzaten) waaruit de Mens was afgeleid, éinig was, bevestigde de Heer dienovereenkomstig de monogenese van de hybride boom, de verdorven menselijke soort, die ik al had gezien in een voorgaande openbaring, vrucht van de kruising van die twee zuivere soorten.

“Het zijn geen plaatsvervangers”.

§ 47 - *Ik zie vluchtig de Jongen die snel voorbij de groep loopt.*

De zwangere vrouwtjes maakten zich los van de groep en stelden zich zij aan zij op, een beetje meer naar achter van het ingenomen punt, rechts van die grote, dikke 'figuur' met een buik die hoger is, en waarvan ik nu bemerk dat het een mannetje is.

Hij was volwassen en stond vooraan, links van de opnieuw gevormde schare.

Aan de tegenovergestelde kant was dat grijze wezen gaan zitten, blijkbaar de moeder van alle eerste vier. Daaruit leidde ik dus af dat als dat de EERSTE FAMILIE WAS VAN DE VOORZATEN, DIE HET DICHTST BIJ DE MENS STAAN, de oude moeder de stammoeder was van die familie en ook van haar soort.

Een gedempte Stem:

- 'GE ZIET ZE LEVEND. NU ZIJN ER GEEN MEER. HET ZIJN GEEN PLAATSVERVANGERS' -

Die omschrijving was mij niet bekend, maar ze was zeer ter zake, waardoor ik dacht:

'De geleerden reconstrueren hun uitzicht, en baseren zich daarbij op de fossiele skeletten, en geven er neus en oren aan op hun manier. Wat zouden de antropologen willen geven om ze levend te kunnen zien!? En dat voorrecht is uitgerekend mij te beurt gevallen! ?'

Ik begreep dat als die voorzaten niet meer bestaan in de oorspronkelijke staat, dan is dat omdat ze nu met de mens vermengd zijn.

Ze hadden zeer verschillende kenmerken, van de afgebeelde zogenaamde mensapen, de voorhistorische mensen. Deze zijn op de weg van her-evolutie en worden in het algemeen mensapen genoemd, maar dat is een dubbelzinnige term, want die omvat ook de mensapen, d.w.z. de grotere staartloze apen, zoals de orang oetang, de chimpansee en de gorilla¹⁴.

'Het is een openbaring zoals aan Mozes'.

§ 48 - 'HET IS EEN OPENBARING ZOALS AAN MOZES' - *Werd mij van binnen ingegeven door de Stem van een vrouw.*

- 'Wat ben ik? Een Mozes? Ach! Het is teveel om waar te zijn. Ik ij! - Ik begreep niet dat die verduidelijng het visioen betrof en niet de persoon.

Terwijl ik mij naar de tegenoverliggende kant kerde, naar de kookpotten:

- 'Dwaas, onnozelaar', - *schold ik tegen mijzelf, - 'wat is er met u aan de hand? Hoogmoedswaanzin? Houd u aan uw zaken! Een vliegje tegenover een vliegend fort...' -*

Ik herinnerde mij de verzen van Psalm 130: 'Ik houd mij niet op met geweldige plannen, met dingen die te hoog voor mij zijn'.

Ik sloot de ogen, ik wreef ze herhaaldelijk uit...

- 'Ik ben niet dronken noch een slaapwandelaar, ik wil zien of dat voorbijgaat' -

Ik streek met de hand over het voorhoofd, en daarna krachtig over het hoofd, over de oren en de nek, alles om dat licht af te wenden, dat ik voor een zinsverbijstering hield, maar het licht was ook binnen in mij: ik zag het in elk punt van mijn hersenen, en op een vreemde manier ook in heel mijn lichaam, en als ik de ogen opende, was het nog dichterbij dan eerst in de kamer, zozeer dat ik niet meer, zelfs niet bij benadering, de meubels en de voorwerpen kon onderscheiden.

Mij kwamen de woorden van Sefonia in gedachten: 'Te moeilijke dingen, wie kan ze begrijpen?' en een andere passage uit de Heilige Schrift: 'Verlang er niet naar te hoge en te moeilijke dingen voor u te onderzoeken'. En mijn moeder herhaalde mij dezelfde zaken: 'Begin geen onmogelijke dingen te bestuderen'.

'Ik Ben: Ik leer u het Boek dat ge in de hand hebt te lezen en te interpreteren'.

¹⁴ 'Voorouders', antropoïden, mensapen zijn geen gelijkwaardige termen. De voorouders zijn de individuen die behoren tot die enige soort, nu uitgestorven, waaruit God een vrouw schiep, voorbereid voor de ontwikkeling van het embryo van de door God geschapen Mens. 'Mensachtigen' is een algemene term om de staartloze apen aan te duiden, zoals de Chimpansee, de Oerang Oetang en de Gorilla. De 'mensapen' zijn allen de tweevoetige rechtop lopende primaten (een orde waartoe de halfaap, de apen, de mensapen en de mensen gerekend worden). Deze term wordt gewoonlijk onjuist gebruik om de prehistorische mensen aan te duiden met tussenliggende kenmerken waarvan wij nu weten dat het bastaarden zijn op de eerste etappe van de re evolutie.

§ 49 - *'DIT IS EEN OPENBARING, EEN REALISTISCH VISIOEN VAN DE ZAKEN DIE WEL EN NIET VERTELD ZIJN IN HET BOEK DAT GE IN DE HAND HOUDT'* -

En na enkele seconden:

- *'IK BEN. IK LEER U DAT BOEK TE LEZEN EN TE BEGRIJPEN'* -

Er volgden andere woorden die mij aanmoedigden mij aan te passen, d.w.z. mij in te leven in de tijd van het Genesis-verhaal, want de Stem verklaarde mij:

§ 50 - *'HET IS EEN OPENBARING DIE IK ZELFS NIET GEDAAN HEB AAN DE DEELNEMERS VAN HET CONCILIE'* -

Op dat moment verscheen voor mijn geest de foto van de Concilievaders in de Vatikaanse Basiliek.

- *'Nee, Heer! Doe al die vaders dat onrecht niet aan...! Onder hen zijn er heiligen, geleerden en experts die het bestuur waarnemen van... - ik stond op het punt te zeggen - van de Kerk - maar de Stem onderbrak mij en zei:*

§ 51 - *'GE ZOUT TEVREDEN MOETEN ZIJN DAT IK AAN U ZAKEN OPENBAAR DIE IK NIET AAN ANDEREN GEOPENBAARD HEB. IK HEB U GEKOZEN. BEN IK MISSCHIEN NIET VRIJ?'* -

Ik herhaalde zachtjes:

- *'Ik doe gaarne afstand van mijn voldoening voor hen. Ik ben niet het geschikte type, ik verheug mij niet over invloed, ik ben een belasterde, een vervolgte en een geminachte mens. Bedrijf zo'n belangrijke zaak niet met deze armzalige mens!'* -

Deze openbaring vervangt niet het Boek Genesis van Mozes, maar vult het aan en verklaart het.

§52 - *Ik zou vanuit mijn plaats de meest nabije stoel vanonder de tafel naar de keukenkast hebben kunnen plaatsen om te gaan zitten en naar het tafereel te kijken, maar in de plaats daarvan draaide ik er omheen en ging verder, en keerde de rug naar de keukenkast om het zicht op de uitstalkast en het tafereel met wat er zich afspeelde ontwijken. Ik voelde mij verongelikt. Hier maakte ik een gebaar als om de Bijbel op de canapé te gooien, maar innerlijk werd mij vastberaden gezegd:*

- *'NEEM HET BOEK'* -

Ik was verrast dit te horen, daar ik het reeds stevig vasthield.

Ik begreep dat als ik het Boek moest vasthouden, dat dan die openbaring de Mozaïsche niet moest vervangen, maar vervolledigen en verklaren.

Ik ben blind

§ 53 - *Vanaf dat moment zag ik niets meer, zelfs niet meer op scherm. Een gevoel van diepe vrees overviel mij.*

- *'Ik ben blind. Dit is een straf voor mijn aanmatiging. 'Gezegende Heer'! - riep ik uit - wat overkomt mij? Ik voel mij nog sterk, ik kan niet getroffen zijn door ouderdomszwakte.*

Ben ik uitgeput? Ik heb U om vergeving gevraagd voor mijn aanmatiging, aan de voet van het altaar, weinige uren geleden, en het leek mij dat u mij vergeven had. Nu daarentegen houd ik dat Boek nog in mijn handen en weet ik niet waarom' -

De Onzichtbare Gesprekspartner vervolgte:

§ 54 - *'IK BEN. IK HEB HET GEWILD. REAGEER NIET. PAS U AAN!'* -

Ik herinnerde mij toen de oproep en dat het ontvangen bevel geen uitstel duldde, en ik zag mijn koppig verzet in.

- 'Ja' - antwoordde ik - 'en nu straft U mij door mij blind te maken' -

Ik hoorde vrouwestemmen die woorden van protest lieten horen:

- 'ZEG DAT NIET! ... ZEG DAT NIET!...' -

Daarna zei de gebruikelijke Mannenstem krachtig:

§ 55 - 'HELA, GUIDO! WAT ZEGT GE? IK HOUD VAN U; HOE ZOU IK U KWAAD KUNNEN DOEN?'¹⁵ -

Ik herinnerde mij dat ook Teresia Neumann van Konnersreuth, die mij bezocht in Dont toen ik in dat dorp van de Zoldano pastoor was, onder andere tegen mij zei: 'De Heer houdt van u. Herinner het u, wanneer gje onaangenaamheden zult moeten verdragen'.

Ik antwoordde haar dat de Heer van iedereen houdt. Maar zij hield aan en zei: 'De Heer heeft plannen van Barmhartigheid met u'. En zij besloot: 'Herinner het u! Schrijf het op!'

Aangemoedigd ging ik door:

- 'O, Heer, aanhoor mij! - En werkelijk, ik weende er bij. En in de geest verscheen mij het beeld van mijn arme moeder toen ik haar op de leeftijd van 85 jaar zag schreien, omdat zij de meditatieboeken kon lezen en evenmin het weekblad La Famiglia Cristiana...

- 'IK BEN. IK BEN HIER. IK LUISTER NAAR U' - zei Hij mij, en Hij was zeer nabij.

- 'Doe mij deze gunst. Bewaar mijn gezichtsvermogen als U weet dat ik nog een beetje goed kan doen in deze wereld. Ik beloof U niet meer te snuffelen in de geheimen van de Schrift' -

Ik kon de zin niet beëindigen omdat ik weer werd onderbroken:

- 'VREES NIET, WEES GERUST. GE ZIJT GEZOND, GE ZIJT NORMAAL, GE ZULT KUNNEN LEZEN EN SCHRIJVEN' -

§ 56 - *Bij het horen van die woorden hield het gevoel van vrees in mij op en voelde ik mij tevreden, bijna uitbundig. Ik kon opnieuw het tafereel zien die zich op het scherm voltrok. Het rozige en dichte licht, dat mij geheel omhulde, stond mij echter niet toe iets anders te zien.*

Ondertussen had ik mij diep gebogen en had ik mijn gang om de tafel heen voltooid, om voetje voor voetje bij de stoel te komen, die gericht stond naar het zichtbare tafereel en met de rug naar de deur van de bibliotheek.

Ik slaag er nog niet in om het waarom te begrijpen van die kleine pasjes. Ook in het donker zou ik mij vlot hebben bewogen in elke plaats van het huis. Vreesde ik nu misschien te struikelen? Of, alsof Hij bezig was zijn met een cinemaprojector, wilde ik geen hinder zijn tussen Hem en het zichtbare tafereel? Ofwel het feit van mij zoveel mogelijk te buigen, was dat te wijten aan het buitengewone gewicht dat op mijn schouders drukte?

Het was eerder Zijn Majesteit die op mij drukte. Hij boezemde mij eerbied in, maar ik voelde mij Zijn Vriend.

De Apostelen en de Profeten vielen op de knieën in veruiterlijkte Tegenwoordigheid van God. Iik weet niet waarom, maar ik ben vanaf het begin onwilliger geweest,

De meting van de gestalte van de voorzaten

Om de meting van de voorzaten te kunnen verrichten volgen er vier opeenvolgende verschuivingen van het zichtbare tafereel. De eerste twee omkaderingen bedekken elkaar bij de keukenkast en zijn nog gericht naar het zuidoosten, en bewaren onveranderlijk de 7^e oriëntatie. De laatste twee overlappen elkaar bij de deur die leidt naar de keldertrap, en ze zijn georiënteerd naar oostzuidoost (8^e oriëntatie. De 9^e in § 117)

¹⁵ Wanneer don Guido deze zin herhaalde sprak hij op een toon van geweldige genegenheid, en elke keer werd hij ontroerd.

§ 57 - *Het zichtbare kader met hetzelfde tafereel verplaatst zich in korte tijd tegen vier verschillende achtergronden. Alleen bij de wederopbouw met behulp van het geheugen, van die opeenvolgende taferelen in hun juiste ontwikkeling, gaf ik mij rekenschap van het waarom: het was een eenvoudige en zekere manier, door de Heer bedacht, om het mij mogelijk te maken de gestalte van de voorzaten te meten.*

a) Het scherm had nog de afmetingen en de stand van eerst, en nam daarbij de ruimte in van de uitstalkast en de helft van de ledige ruimte daaronder. Op het voorplank kwam het mannetje naar voor.

Men zag dat het een mannetje was, behalve aan de geslachtsorganen, ook aan de vorm van de rechtstaande oren en aan de positie van de uitstekende borstkas, en hoger dan de buik van de vrouwtjes.

Een massieve gestalte, zwart behaard, met zeer grote opgeheven oren, die boven de schedel uitsteken met ongeveer tien of vijftien centimeter. De schedel is platgedrukt, en dus met een laag voorhoofd. De wenkbrauwboog is bijna vertikaal, maar niet vooruitstekend. De ogen staan op de rand van de wenkbrauwen, er is geen neus maar alleen open zwarte neusholten.

De muil vertoont zwarte lippen en is open tot aan de wortel van de kaken. De gelaatshoek rechthoekig. De kaak was zonder kin. De beharing was zwart, schaars, verward, en bedekte heel zijn lichaam, zoals ook zijn baard, die alleen de huid rondom de oogholten en het voorhoofd onbedekt liet.

De zwarte haren, droog, glad en dof, hingen neer tot bijna op zijn ogen. Brede schouders, smal bekken. Lange voorarmen, korte benen. Hij keek onbeweeglijk voor zich uit.

Waarschijnlijk was zijn aandacht gericht op de Jongen.

§ 58 - *Rechts van het mannetje kwamen zich de vier jonge zwangere vrouwtjes en de oude moeder op een rij plaatsen. Ze hadden allen oren die horizontaal uit de beharing uitstaken, en waggelden bij elke beweging van het lichaam.*

Als eerste onder de vrouwtjes, rechts van het mannetje, had zich dat vrouwtje geplaatst, dat zonder beharing was en geleek op een wijffe, ze was lelijk en in wanverhouding, en waar ik niet naar wilde kijken omdat ze naakt was. Ze was ongeveer vijf centimeter kleiner dan het mannetje.

Rechts van haar bevond zich een tweede zwart en ruigharig vrouwtje van dezelfde grootte, maar magerder van lichaamsbouw en uitgemergeld. Dan een derde, gelijk aan die laatste, maar een beetje kleiner, vervolgens een vierde, de kleinste, die ver weg keek, achter de schare heen, en herhaaldelijk de mond opende en daarbij de lange en puntige tong uitstak, noodzakelijke voorwaarde om geluid voort te brengen, een teken dat wanneer de tong in rust was, de ruimte tussen de stembanden geblokkeerd was.

Ik begreep dat ze schreeuwde, want ze maakte gelijktijdig een gebaar met de arm en met de hand als om iemand uit te nodigen. Ook de anderen hadden zich, alvorens in de rij te gaan staan, omgedraaid, terwijl ze op die manier de mond openden.

§ 59 - *Aan het einde van de opstelling zag ik de oude moeder, die zeer mager was, met grijsachtig haar en zonder gezwollen buik.*

Ik zag al die hoofdpersonen halvelings in profiel. Ze leken daar te zijn voor 'een foto opname'.

Tekening van blz. 119 3^e schema

§ 60 - *Een andere bijzonderheid, die ik nog niet heb genoemd, is het gebit.*

Als de vrouwtjes hun mond openden, zag ik hun gezond gebit, maar de vier hoektanden waren een beetje langer dan de andere tanden.

De gladde, maar niet glanzende haren, waren zwart, maar niet van een intens zwart als die van de Jongen. Ze leken lichtjes gebleekt door de zon.

De beharing was over het hele lichaam verspreid en helemaal gelijk aan die welke ook bepaalde volwassen mannen op de borst hebben of aan die welke alle mannen hebben aan het begin van de bovenste en onderste ledematen.

De handen waren lang, zwart en zeer mager.

De duim was vrij en op afstand van de wijsvinger, alsof ze ter hoogte van de pols uitkwam.

De nagels waren nauw, lang, krom, vol en robuust.

Uit het geheel van die kenmerken begreep ik dat die wezens, met hun uitdrukking, die intelligenter was dan die van de hond en doeltreffender in de dienstverlening dan welk ander dier dan ook, dat ze door de Schepper voorbeschikt waren geweest als hulp van de Mens, vooral in het landbouwwerk van rijstplantages, het zaaïen en oogsten van knollen enz...

Ze hadden niet de zachte huid, die kloven krijgt bij het contact met de aarde. Ze hoefden zich niet te bukken, zoals wij, om te werken, want de korte benen en de lange armen maakten het hen mogelijk meer te werken met minder moeite.

b) Terwijl ik hun kenmerken gadesloeg, kwam het tafereel dichterbij, totdat deze wezens de natuurlijke grootte bereikten.

§ 61 - c) Intussen was de zichtbare omkadering lager komen te liggen en bezette het onderste deel van de keukenkast.

Ik vroeg mij af naar het waarom van die verplaatsing, aangezien de oriëntatie van het tafereel niet veranderde. Toen werd mij ingegeven van na te gaan hoe de bovenste rand van het tafereel zich precies had verplaatst tot onder het niveau van het voorgaande tafereel, een lijn die precies de halve hoogte van de zuiltjes, die de uitstalkast ondersteunden, doorsneed.

Op dat punt werd ik uitgenodigd de hoogte te meten van die vreemde hoofdpersonen.

Maar ik kon hun hoogte daaruit niet opmaken, omdat de onderste omlijsting van het beeld mij alleen toestond ze te zien vanaf de heupen omhoog, en ik wist niet of ze met hun voeten op een lager vlak sonden dan de vloer van mijn keuken.

(8° oriëntatie: gericht naar oostzuidoost)

§ 62 - d) Ik haalde de stoel tevoorschijn en draaide hem naar het scherm, en maakte mij gereed om te gaan zitten naast de hoek van de tafel, toen mijn blik werd getrokken door het schijnsel op de leegte van de deur naar de keldertrap, links als men naar de keukenkast kijkt.

Ik ging zitten, en steunde met de linkervoorarm op de tafel, om gemakkelijk naar het tafereel te kunnen kijken, de Bijbel vast tegen de borst gedrukt.

De hoofdpersonen, de voorzaten, waren daar: ze leken nauwelijks aan de andere kant van de deur te zijn. Ze maakten werkelijk de indruk met de voeten op een lagere trede te staan dan de drempel, vanwaar de treden naar beneden gaan.

§ 63 - e) Langzaam verlaagt de omkadering nog wat, maar deze keer zijn de hoofden er niet meer bij, zo kon ik vaststellen dat ze op hetzelfde niveau staan als de vloer van de keuken.

Ik zag dat ze zeer korte benen hadden in verhouding tot de romp: ongeveer een derde van hun lichaam.

Toen heb ik gemeten:

- De hoogte van de keukenkast is 97.5 cm.

- De hoogte van de zuiltjes die de uitstalkast dragen, is 35 cm.
- Deze laatste hoogte moet gedeeld worden door twee ($35:2=17.5$ cm.) aangezien dat het bovenste niveau is dat bereikt wordt door de kader in figuur c);
- Van die hoogte (17.5 cm.) worden de vijf cm. afgetrokken van de dikte van de lichtende omlijsting van het vierkant: $17.5 \text{ min } 5$ is 12.5 cm.
- En deze, gevoegd bij de 97.5 cm. van de hoogte van het niveau van de keukenkast, nadat het zichtbare tafereel zich naar links heeft verplaatst en verlaagd tot op de grond, geven een totaal van 1.10 meter.

Dat was de hoogte van het mannetje, die in het voorafgaande beeld met zijn hoofd de bovenste omlijsting van het zichtbare vierkant raakte, en in het volgende beeld met de voeten de grond van mijn keuken.

De hoogte van de eerste twee vrouwtjes was ongeveer 5 cm minder, dus waren ze 1.05 m groot. Die van de andere drie, respectievelijk 0.90 meter en 0.80 meter.

Op die korte benen had ik bij de vrouwen in beweging gezien, dat hun armen neerhingen of liever de handen, tot bijna onder de kuiten, die geen spieren vertoonden.

De voorarmen en de handen waren zeer lang.

Terwijl ik ze half in profiel gadesloeg, hadden de hoofdpersonen zich zij aan zij opgesteld en keken naar mijn linkerkant voor zich uit, waar ik de Jongen vermoedde, die orders gaf.

De vrouwtjes gingen door met het aanraken van hun buik telkens wanneer dat die witte deed, terwijl ze de mond openen en de tong uitstaken om te klagen.

VERVOLG VAN DE VERBETERDE VERTALING

Meting van de voorzaten

a) De omlijsting, die in de hoogte de 'uitstalkast' overlapt tot halvelings de zuiltjes, vertoont nu de volledige afbeelding van de voorzaten.

b) De omlijsting brengt het beeld naderbij tot de natuurlijke grootte. Maar nu omvat ze het hoofd, maar verbergt de benen van de voorzaten.

c) De omlijsting zakt en laat daarbij het beeld onveranderd, totdat de bovenste rand van het vierkant zich precies onder de helft van de zuiltjes bevindt.

d) Het vierkant verplaatst zich horizontaal naar links tot het wordt overlapt bij de deur naar de trap, terwijl het hoofd van de voorzaten nog steeds de bovenste rand raakt van het vierkant.

e) De omlijsting daalt tot op het niveau van de vloer, en sluit zo het hoofd uit, maar brengt de voeten in het tafereel. Heel dit spel dient om zekerheid te verschaffen over hun hoogte en om de aandacht te vestigen op de in verhouding korte benen van de voorzaten.

Tekening van blz. 123

Porta cantina= kelderdeur

Porte Sbrattacucina= deur van de bijkeuken

Porta biblioteca= deur van de bibliotheek

Vetrina= uitstalkast

De vrouwelijke voorzaat, dubbelzinnig genomen voor de Vrouw, staat op het punt het Meisje te baren, de eerste echte Vrouw, de toekomstige echtgenote van Adam

§ 64 - Nu bewegen zich deze zwarte en harige wezens, die allen rechtop staan, rond dat witte onbehaarde wezen, het vrouwtje met de geelachtige en naakte huid, dat goed kon doorgaan voor de lelijkste karikatuur van de vrouw ...

- 'BEKIJK HAAR' - wordt mij inwendig gezegd.

Het wit-geelachtige en naakte vrouwtje komt enkele passen vooruit uit de rij, misschien anderhalve meter of twee meter.

Onmiddellijk zegt mij de gekende Mannenstem luidop van rechts :

- 'ZE IS IN HET LICHT' -

Ik geloofde dat ze uit de schaduw kwam van de planten, die ik niet zag. Ik begreep niet wat het wilde zeggen dat ze "als klaarblijkelijk voorgesteld werd", d.w.z. dat zij degene was die mij meer moest interesseren dan de anderen.

Ik begreep de uitdrukking alleen enkele maanden later terwijl ik naar de televisie keek, toen deze uitdrukking gebruikt werd om een filmster voor te stellen.

Ik begreep dat zij 'IN HET LICHT' STOND', omdat voor haar het doek op het punt stond weggenomen te worden en het mysterie onthuld zou worden dat haar gedurende eeuwen had omgeven: haar ware identiteit.

§ 65 - Dan gedempt:

- 'IK HEB UW VRAAG BEANTWOORD ('Hoe heeft Adam het gedaan gekregen zijn echtgenote te vinden?') DOOR U TE ZEGGEN: EERST, 'DOOR EEN TEKEN'; DAN 'DOOR DE STEM'; EN NU, DAT 'HIJ HAAR STEM GEHOORD HEEFT, DIE VAN DE MOEDER DIE ZICH BEKLAAGDE OVER DE WEEËN. ZE STAAT OP HET PUNT HET MEISJE TE BAREN.' -

Ik begreep nu dat zij die 'IN LICHT' stond, 'DE MOEDER' was, de moeder van het Meisje.

Maar ik dacht nog steeds aan dat 'TEKEN', en ik bezat nog de vaste overtuiging van 'het teken' te vinden, d.w.z. de passage uit de Genesis die over de Vrouw spreekt.

Ik had niet begrepen dat dat 'teken' 'DE STEM' was en dat het bevel betekende:

- 'NEEM DE BIJBEL TER HAND' en niet 'BESTUDEER DE BIJBEL' -

Terwijl de Heer tot mij sprak, hoorde ik Zijn Stem als van een persoon die aan mijn rechteroor sprak. Ik was bij de stoel aangekomen toen ik het woord 'MEISJE' hoorde,

Bij het horen van het woord 'MEISJE' was ik zeer tevreden en riep uit:

- 'Dank U, Heer! Gij alleen kon mij dat zeggen!' -

Ik zag dat het wit-geelachtige vrouwtje, dat uit de rij gelopen was, huilde en de buik vasthield.

Aan het tegenovergestelde einde van de schare, misschien uit gehoorzaamheid aan een bevel van de Man, bewoog zich de vrouw die veel magerder was en grijs van haar. Zij naderde tot die naakte, omhelsde haar en deed haar langzaam en zachtjes op de grond zakken.

Ik kon haar niet zien neerliggen, want ...

TWEEDE DEEL VAN HET VISIOEN:

DE ALFA EN DE SCHEPPING